

လွန်းထားထား

အချစ်က သင့်အား ပြုစားခဲ့သော်

BURMESE CLASSIC

လင်းထားထား

အေးတက္ကသိုလ်

အချစ်ကသင့်အား ပြုစားခဲ့သော်

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

မျိုးမြင့်

ထက်ဝေသူ

ဦးပြည့်လင်း (၁၄၄၀၃)

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်းပုံ

ဒေါ်ရီ-၀၂၀၁၂

မိုးစန္ဒာ ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၁၉၊ ၉၂-လမ်း

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့စာပေ

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်းပို

၄၀၀-ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

တူထိစာပေ

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂-ပထမအကြိမ်

ဒိုတာဝန် အရာသုံးဆယ့်

- ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒိုတာဝန်
ဒိုတာဝန်
ဒိုတာဝန်

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး

- ပြည်ပအဖွဲ့အစည်း ပစ်ခတ်မှု အဆိုးမြင်ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် နိုင်ငံတော်တို့ထောက်ပံ့ရေး နောက်ထပ် ဖျက်ဆီးသည့်များကား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ ဖွဲ့စည်းရေးကား ဆန့်ကျင်ကြား
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ရေးသား

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် [ရ] ရုပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောအေးသောသောရေးနှင့် တရားဥပဒေ ထိန်းသိမ်းရေး
- တစ်ဖွဲ့သား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ညွှန်ကြားပြည်ပသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံရေး တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် [ရ] ရုပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးခေတ်မီ စက်မှုနှင့် ထုထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်စွာ စီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်စွာ မြှင့်တင် လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူ့စီးပွားဦးတည်ချက် [ရ] ရုပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး
- အဖွဲ့အစည်း တတ်ရက်မြင်ဟောရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအသွယ်အနှစ်များ အားပေး လာကွယ်ရေး မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

ဆွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်) အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့သော် ၈၉၅၊ ၈၇
 လွန်းထားထား၊ ဆေးတက္ကသိုလ်။ - ရန်ကုန်
 တံခွန်တိုင်စာပေ ၂၀၁၂
 ၂၅၁-စာ၊ ၁၂ . ၀၀ x ၁၈၊ ၈ စင်တီ
 (၁) အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့သော်

ပြန်လုံး
စိတ်ဓာတ်စောသန်...

စိတ္တဗိုလ်တိုင် စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃ လမ်း။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၀၁ ၃၉၄၆၅၀ / ၀၉ ၇၃၀၆၉၈ ၂၂ / ၀၉၄၂၀၁၀၉၆၇၈

အမှတ်တရမှတ်တမ်း

ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 သားသမီးအပေါ်
 နားလည်နိုင်စွမ်းအရှိဆုံးသော
 အဖေနဲ့ အမေ...၊
 ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေကို
 ပိုပြီးလေးနက်လှပ
 ပြည့်စုံလာစေခဲ့တဲ့
 ဘဝအဖော်မွန် မောင်နဲ့ သမီးလေးကို
 အမှတ်တရမှတ်တမ်းတင်လျက်...၊
 လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE CLASSIC .COM

အချစ်က
 သင့်အား
 ပြုစားခဲ့သော် . . .

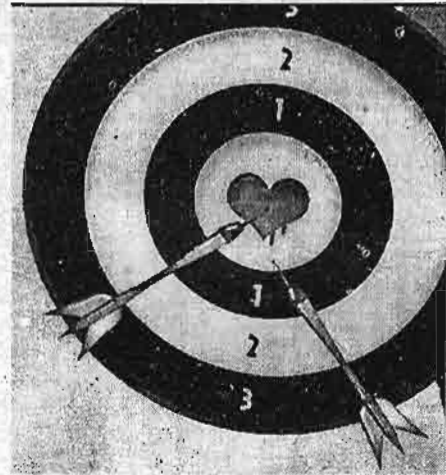

လွန်းထားထား
 (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ပြင်းပြင်းရှုရှု...ခံစားမှု

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

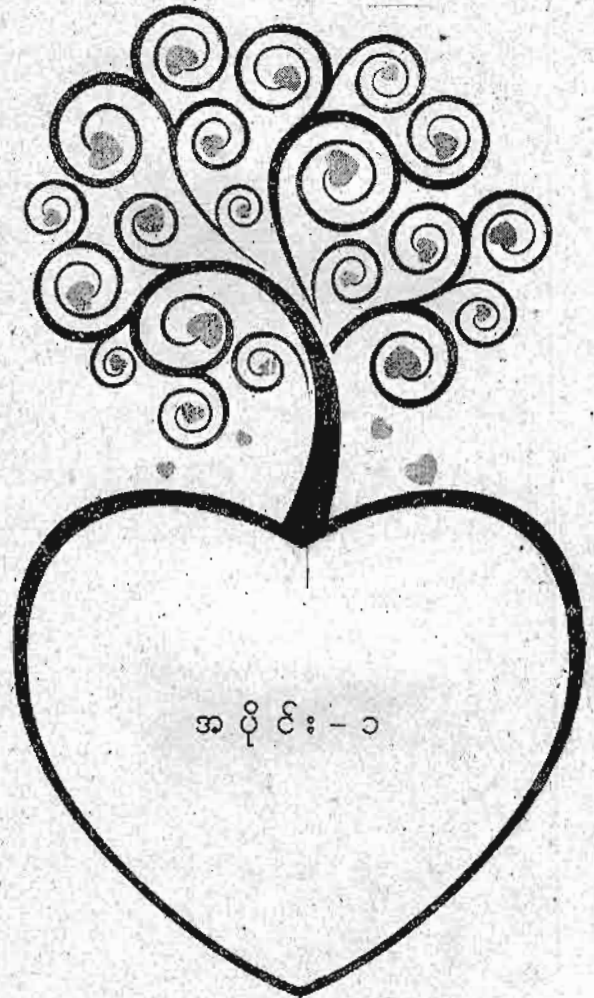

BURMESE
CLASSIC
.com

သုမ္မာတွက်တော့
 အချစ်က မျက်လည်တစ်ခုနှင့်တူသည်။
 ပစ္စလက်ဆန်သည်။
 အံ့သြနွေးထွေးမှုကိုပေးသည်။
 စိတ်ကိုဖြားယောင်းလွန်းသည်။
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ထားသော အရာတစ်ခုကို
 တကယ်ဖြစ်လာအောင်လည်း
 ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။
 ပြီးတော့ ..
 အချစ်ကပြတေးတတ်ပြန်သည်

BURMESE CLASSIC

BURMESE
CLASSIC
.COM

သူ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း သူ ခိုင်းတာ သားလုပ်ရတယ်၊
မလုပ်ရင် ရိုက်ခဲရတယ် မေမေ။
သားတို့ လူတွေကြားထဲ လမ်းမတွေပေါ်
လမ်းတွေလျှောက်ရတယ်၊ ပြေးလွှားရတယ်၊
ပုန်းရတယ်၊ လူတွေမသိအောင် သူတို့ရဲ့
ပိုက်ဆံအိတ်တွေနှိုက်ရတယ်၊ ဆိုင်တွေဝင်ပြီး
ပစ္စည်းတွေခိုးရတယ်၊ အလစ်သုတ်ရတယ် မေမေ။
ဗိုက်ဆာရင် ဆိုင်မှာဝင်စားပြီးတာနဲ့
ဆိုင်ရှင်မသိအောင် လစ်ပြေးရတာပဲ မေမေ။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၁

၁၉၉၂ . . . တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်။
ည ရှစ်နာရီ . . .

ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်းကားလျက်ရှိသော တောင်ကြီးမြို့၏ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်သည် မီးပုံးပျံလွတ်ကြသူများ၊ ဇာတ်ပွဲ များ၊ ကစားပွဲ များ၊ ဈေးသည်များဖြင့် အထူးစည်ကားသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ 'နှင်းရည်'က အမြွှာသမီးကလေးကို ချီထားရပြီး 'ကို'က အမြွှာသားကလေးကိုချီလျက် လက်တစ်ဖက်က လေးနှစ်အရွယ် သားအကြီးကလေးကို လက်ဆွဲထားရသေးသည်။ နှစ်တိုင်း တန်ဆောင်တိုင်ဆို တောင်ကြီးမှာရှိသော

အချစ်ကမင်းကားပြုစားခဲ့သော်

ဖေနဲ့မေကို လာကန်တော့ရင်း စည်ကားလှသော တောင်ကြီး တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကို လာတတ်စမြဲပါ။ ပွဲခင်းထဲရှိ ရှမ်းစာပူပူ နွေးနွေးတွေ စားရတာ၊ ကလေးတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ပြရင်း သူတို့အတွက် အရုပ်ကလေးတွေ တစ်မျိုးမျိုးဝယ်ပေးရတာ၊ မီးပုံးယုံတွေလွှတ်တာကို အံ့ဩပျော်ရွှင်စွာကြည့်ရတာကို 'နှင်းရည်' ဘယ်လိုမက်စက်မှန်းမသိ။ လူတွေ ဘယ်လောက်တိုးတိုး ကလေးသုံးယောက်နှင့် ပွဲခင်းထဲကိုရောက်အောင် လာနေကျ။ ပွဲခင်းက လူတိုင်း၏ စိတ်အာရုံကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆွဲဆောင်ဖြား ယောင်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အသံချဲ့စက်ဆီကနေ လွင့်လျက်ရှိသော သီချင်းသံတွေ ဆိုင်းသံဗုံသံတွေ ကြော်ငြာသံတွေကို နှင်းရည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စွဲလန်းလှသည်။

“ဖေ . . . သား မျက်လှည့်ပွဲကြည့်ချင်တယ်”

သားကြီးလေးက သူ့အဖေကို ပူဆာသံကြားလိုက် ရပေမယ့် သူ့အဖေက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က နှစ်နှစ်သားလေးက မိုးပုံပူဖောင်းပူဆာနေတာမို့ ပူဖောင်းသည်ဆီ အရင်သွားကာ ပူဖောင်းဝယ်ပေး၏။ သမီးလေးက အာတာပူစီပန်းရောင်ကြီး တွေကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပူဆာသဖြင့် နှင်းရည်က အသည်ကြီး ဆီ လျှောက်သွားကာ တစ်ခုဝယ်ပေးလိုက်ရသည်။ အသည်ချင်း

လွန်းထားထား
(ခေတက္ကသိုလ်)

က သိပ်မဝေးလှဘူးလေ။ အာတာပူစီဝယ်ပြီး ပူဖောင်းသည်ဆီ ပြန်လာတော့ 'ကို'က . . .

“သားရော”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် နှင်းရည် ကြောင်သွားရ သည်။

“သားက 'ကို'ဆွဲထားတာလေ၊ ဒီမှာ သမီးလေးက အာ တာပူစီ ပူဆာလို့ ဒီနားလေးတင် သွားဝယ်တာ”

“ဟာ . . . လုပ်ပြီကွာ၊ ဒီကောင် လက်တွဲထားတာကို ဖျက်ခနဲ ဖြုတ်သွားတယ်၊ ကိုယ်က မင်းနဲ့လိုက်သွားတယ် မှတ်တာ၊ ပြဿနာပဲ . . . ရှာစမ်း၊ လူတွေ ဒီလောက် ရှုပ်နေတာ၊ ပျောက်သွားမယ်”

“ဟောတော် . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကောင်လေး ဘယ်များ ထွက်သွားတာပါလိမ့် သားကြီးရေ”

နှင်းရည် ရင်ထဲ ပူသွားကာ မျက်လုံးတွေပင် ပြာ ဝေသွားရသည်။ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးစည်ကားနေသော ပွဲခင်းထဲ မှာ သားလေး မတော်တဆ ပျောက်သွားမှဖြင့် တွေးပင် မတွေး ဝံ့။

“နေဦး . . . သူ ခုနက မျက်လှည့်ပွဲကြည့်ချင်တယ်

ဘုရားကသင့်အားပြုစားခဲ့သော်

ပြောတယ်။ ကိုယ် အဲဒီနားသွားရှာကြည့်မယ်။ မင်း ဒီနား တဝိုက်မှာပဲရှာ။ အဝေးကြီး ထွက်မသွားနဲ့။ လူချင်းကွဲ သွားမယ်”

‘ကို’ က မျက်လှည့်ဝိုင်းနားဘက် ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။ နှင်းရည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချာချာ လည်အောင် လှည့်ပတ်ရှာရင်း တစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက်ပြာနှမ်း လာတဲ့အထိ . . . ။ ချီထားသော သမီးလေးက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အာခေါင်ခြစ် ငိုကြွေးလျက်ရှိပြီ။ နှင်းရည်နုလုံးသားက မြင်း အကောင်တစ်ရာလောက် ကဆုန်ပေါက် ဝုန်းစိုင်းပြေးနေသလို ဝုန်းစိုင်းကြဆောင်ခွန်လျက်ရှိသည်။

“သားကြီးရေ . . . မောင်သက်နှင်းရေ . . . သားကြီး ရေ”

‘ကို’ ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုနှင့်အတူ ပါလာ မည့်သားကြီးကို မျှော်လင့်တကြီး လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ကို ကလည်း နှင်းရည်ဆီသို့ မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းများနှင့် အမောတကော လှမ်းကြည့်တာကို မြင်ရသည်။ သွေးဆုတ် ဖြူလျော်လျက်ရှိသော နှင်းရည်ကို မြင်ရသောအခါ ကို မျက် နှာပျက်သွားသည်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“တောက်! ဒီကောင်လေး ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်ကွာ”
“ဘုရားရေ! ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်! အပျက်ပျက်နဲ့ သားကြီးပျောက်သွားဦးမယ်။ ရှာပါဦး ကိုရဲ့။ ဒီဆိုင်နား တဝိုက်မှာပဲ ရှိမှာပါ။ ဝေးဝေးကို ထွက်မသွားလောက် ပါဘူး။ ကူညီပေးကြပါဦးရှင်။ ကျွန်မ သားကလေး ပျောက်သွားလို့ပါ။ အသက်လေးနှစ်အရွယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်များ မတွေ့မိဘူးလားရှင်။ သူ့ရဲ့ ညာဘက် နားထင်မှာ အမှတ်ညိုကလေး ပါ၊ ပါတယ်။ အမှတ်လေး က မြန်မာပြည်မြေပုံကလေးအတိုင်း ခပ်ဆင်ဆင်ပါ”

အနီးနားတဝိုက်မှာ တွေ့တွေ့သမျှလူတိုင်းကို အားကိုးတကြီး လိုက်မေးမိသည်။ ကိုက ပွဲခင်းထဲရှိ လုံခြုံရေး တာဝန်ခံတွေ့ကို သတင်းပို့သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ စပီကာကနေ လူပျောက်ကြော်ငြာသည်။ သားကြီးနာမည်နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားပါပြောပြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၏ အကူအညီကို တောင်းခံရသည်။ ပွဲခင်းတစ်ခု လုံး ရုတ်တရက် ကမ္ဘာပျက်သွားသလို နှင်းရည်ခဲစားရပါ သည်။ သမီးလေးက ငိုလှပြီ။ ကိုက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော တော့။ သားကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီး လိုက်ရှာနေသည်။

လွန်းထားထား
(မေးတက္ကသိုလ်)

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သော

နှင်းရည်ကတော့ ရင်တစ်ခုလုံး ဆုတ်ဖြဲခံလိုက်ရသလို ဟင်း
လင်းပွင့်လျက် ဝိုကြွေးမိပြီ။

သားကြီးရေ . . . မေမေတို့ဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်
လာခဲ့ပါ သားကြီးရယ် . . .။

ည ဆယ်နာရီ

သားကြီးပျောက်သွားတာ နှစ်နာရီရှိပြီ။ ညက
ပိုအေးစက်လာသလို လူတွေလည်း တချို့ အိမ်ပြန်ကြပြီ။ နှင်း
ရည်တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်လှပြီ။ ကလေးတွေ ကိုယ်
ပေါ်မှာ အသီးသီး အိပ်ပျော်သွားကြပြီ။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးအနှံ့
ရှာနိုင်သမျှ ရှာခဲ့ပြီးပြီ။ တွေ့တွေ့သမျှ လူတွေကိုလည်း မေး
ကြည့်ပြီးပြီ။ ရဲကိုလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ သားကို အရိပ်
အယောင်ကလေးမျှ ရှာလို့မတွေ့ခဲ့။

“သားကို မတွေ့မချင်း ကျွန်မ အိမ်မပြန်ဘူး၊ ဒီပွဲခင်း
ထဲမှာပဲ ဆက်ရှာမယ်၊ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းသွား
တဲ့အထိ စောင့်ပြီးရှာပါရစေ ကိုရယ်၊ ကျွန်မရဲ့သား လေး
. . . ကျွန်မရဲ့သားလေး”

“နှင်း . . . မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကလေးတွေလည်း
ပင်ပန်းလှပြီ၊ မင်းနဲ့ကလေးတွေကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးရင်

ချစ်ကပ်ရေးပြုစာအုပ်

ကိုယ်ဆက်ရှာပါမယ်၊ တစ်ညလုံး ကိုယ်ရှာပါမယ်”
“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ မပြန်ဘူး၊ သားလေး ဒီပွဲခင်း ထဲမှာပဲ ရှိနေမှာ၊ သူ သိပ်ကြောက်နေမှာ၊ ဆက်ရှာရအောင် ကိုရယ်၊ ကျွန်မကို အိမ်မပြန်ခိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ်၊ သူ့အတိုးနဲ့အတွေးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ လာတုန်းက စုံစုံညီညီ၊ အခုတော့ ကျွန်မ သားလေး မပါတော့ဘူး၊ ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ မပြန်ဘူး၊ သားလေးမပါတဲ ကျွန်မ မပြန်ဘူး . . .”

ရှက်တရက် နှင်းရည် ရူးသွားမတတ် ရင်တွင်း မှာ ပူလောင်သောကမီးတွေ အရှိန်ငြိုးငြိုး လောင်ကျွမ်းခဲ့လေ သည်။ သား၏အဖေက မျက်နှာတွေနီရဲ၊ မေးကြောတွေ တင်းနေတဲ့အထိ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားကာ နှင်းရည်ကို အသက်မဲ့ နေသော မျက်ဝန်းဗလာတွေနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ နှင်းရည် မျက်ဝန်းအိမ်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းက အဆက် မပြတ် စီးဆင်းနေ၏။

“မင်း ပြန်ရမယ်၊ ငါ့သားကို ငါ တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ပြန်မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ တစ်သက်လုံးခွင့်လွှတ် နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ကျွန်မရင်တွေကွဲပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ နှလုံးသားဆွဲထုတ် ခံရသလိုပဲ၊ သားလေး ဘယ်နားမှာလဲ သားလေးရေ မေမေ့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါနော်၊ သားကို တွေ့အောင် ပြန် ရှာပေးကြပါရှင်”

နှင်းရည် ခေါင်းမာစွာနှင့် မပြန်ဘဲ ဇွတ်ပေတင်း ကာ သွေးရူးသွေးတန်း လိုက်ရှာမိပြန်လေသည်။

အချစ်ကဏ္ဍကဏ္ဍပြုစာအုပ်

ည ဆယ့်နှစ်နာရီ . . .

လူတွေ တဖြည်းဖြည်း ပါးစပြုလာခဲ့ပြီ။ ညက
 လည်း အေးစက်ခြောက်သွေ့လာခဲ့သည်။ ကလေးတွေ တစ်
 ယောက်စီ ပွေ့ချီထားကြလျက်က နှင်းရည်တို့လင်မယားနှစ်
 ယောက် မှူးနောက်ပြာဝေတဲ့အထိ ရှာကြဆဲ။ ညညနက်လာ
 သည်နှင့်အမျှ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်စစီပြိုကွဲလာခဲ့ရပြီ။
 ကလေးတွေလည်း အေးစက်လှပြီ။ ဒါပေမယ့် မိဘတွေရဲ့ ပခုံး
 တွေပေါ်မှာ အသီးသီး အိပ်မောကျလို့၊ နှင်းရည်တစ်ကိုယ်လုံး
 ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်ကိုက်ခဲလှပြီ။ စိတ်ကိုသာ တင်းမ
 ထားမိတော့ဘူးဆိုလျှင် ခုချက်ချင်းပဲ ဂူးညွတ်ပျော့ခွေကာ ပုံ
 ရက်သား လဲကျသွားလောက်ပြီ။ 'သား' ဆိုသော မျှော်လင့်
 ချက်က နှင်းရည်အာရုံများကို နိုးကြားထက်သန်ပြင်းပြစေ
 လေသည်။ တစ်နေရာရာမှာ သားကို အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့
 ရရိုး မျှော်လင့်ချက် တနင့်တမောနှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်သိပ်

လူနိုးထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

ဗြတ်ကြပ်နေတော့သည်။
 ဆိုင်တချို့ သိမ်းကုန်ပြီ။ လူတွေလည်း အိမ်ပြန်
 ကုန်ကြပြီ။ နှင်းရည်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပြန်ချင်စိတ်မရှိ
 ကြ။ အိမ်ပြန်လိုက်လျှင် သားကလေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်
 မတွေ့နိုင်အောင် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မလို နောက်ဆံ
 ဝင်မိသည်။ ဇီပွဲခင်းကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ သားကလေး
 ချက်စိလည်လမ်းမှားကာ မိဘတွေကို လိုက်ရှာနေလိမ့်မည်ဟု
 ယုံကြည်ချင်သည်။ သားကလေးဟာ ခုမှ အသက်လေးနှစ်သား
 ကလေးပဲရှိသေးတာ။ တာမှ သေသေချာချာကြီး မသိတတ်
 သေး။ မိဘတွေရဲ့ ရင်ခွင်ကနေ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားရ
 ခြင်းအပေါ် သားကလေး ကြောက်ရွံ့မဆုံးရှုံးနေလိမ့်မည်။ လုံ
 ခြုံရေးအဖွဲ့တွေလည်း လိုက်ရှာနေကြဆဲပင်။ သားကလေးကို
 ဘယ်မှာမှ မတွေ့ . . . ။

ည နှစ်နာရီ . . .

ပွဲခင်းတစ်ခင်းလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လို့သွားခဲ့ပြီ။ နှင်း
ရည်နှင့်ကို တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မျှော်
လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေမိကြ
သည်။ လူတွေ မရှိသလောက် ပါးသွားခဲ့ပြီ။

“တိတ်ပြန်ကြစို့ မိန်းမရယ်၊ ရဲကိုလည်း တိုင်ထားပြီးပြီ၊
မနက်ဖြန်တစ်ခေါက် ထပ်ရှာကြတာပေါ့”

နှင်းရည် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။ အယ်
ရောက်သွားမုန်းမသိသော သားကလေးကို ထားပစ်ခဲ့ရတော့
မယ့်အဖြစ်။ ရင်ထဲ မချိမဆန့် နာကျင်လွန်းရပါသည်။ နှင်း ရည်
စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်မိသောအခါ မိုက်ကန် ခွေညွတ်ပြု
ကျသွားခဲ့ရတော့သည်။ သားလေးရေ . . . မေမေ့သားကို မေမေ
မထားခဲ့ပါရစေရဲ့။ မတွေ့တွေ့အောင် မေမေ ပြန်ရှာ ပါရစေ။

နောက်တစ်နေ့ . . .။ အရာရာသည် အစိတ်
စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖရိုဖရဲ ကွဲအက်လွင်စင်လို့။ မုန်တိုင်းကျပြီးစ
လေဟာပြင်တစ်ခုလို ဟာလာဟင်းလင်း။ ပွဲခင်းဆီမှာ ထပ်ပြီး
သွားရှာကြပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်များ သားလေးကိုတွေ့
ပြီး ခေါ်ထားမလား၊ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်
ကများ တွေ့လိုက်မလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကများ
သားလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းအစအနများ ရမလားဟု
မျှော်လင့်ချက်တွေ တပွေ့တပိုက်ဖြင့် လိုက်ရှာခဲ့ကြပါသည်။
မိဘတွေခများလည်း ရင်ကွဲပက်လက်။ နှင်းရည်တို့တစ်မိသား
စုလုံး မယုံနိုင်စရာ ဆောင်းအိပ်မက်တစ်ခုကို မက်လိုက်ရသ
လိုပါ။ ယုံလည်း မယုံနိုင်ကြ။ သားကလေးကို တစ်နည်းနည်း
နှင့် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီးရှိခဲ့ကြရသည်။
နောက်တစ်နေ့ . . . နောက်တစ်နေ့ . . . နောက်နေ့ပေါင်းများ
စွာ နှင်းရည်တို့ သားကလေးကို ရှာခဲ့ကြပါသည်။

အချစ်ကလေးပြုစားခဲ့သော်

အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်သောအခါ ဗေဒင်တွေ အကြား
အမြင်တွေ ယတြာတွေပင် မကျန်စေရ။ တစ်နေ့တစ်ခြား မျှော်
လင့်ချက်တွေသာ မဲ့သထက်မဲ့လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့
ရက်တွေကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နောက်ဆုတ်ရင်း ပျောက်ဆုံး
သွားသော သားကလေးကို အသည်းအသန် ရှာဖွေခဲ့ကြပါ
သော်လည်း သားကလေးကို ပြန်မတွေ့ရတော့ပါ။ သားက လေး
ဘယ်ဆီများရောက်သွားခဲ့သလဲ။ ဘယ်သူကများ အညွှာ
အတာကင်းမဲ့စွာ ရက်ရက်စက်စက် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသလဲ။
သားကလေး သိပ်များ ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေရှာမလား။
သူတစ်ပါးရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းကိုများ ခံနေရရှာမလား။ မိဘတွေ ကို
အားကိုးတကြီး လိုက်ရှာနေမှာလား။ သားလေးရေ . . မေမေ
မတွေ့ရဲတော့ပါဘူး။ မေမေရင်တွေ တစ်စစီကွဲကြော့ခဲ့ ပါပြီ
သားလေးရေ။ မေမေရင်ထဲက နှလုံးသားလည်း မရှိတော့ ပါဘူး။
သားလေးနဲ့အတူ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါပြီ သားရယ်။

မေမေရေ . . .။ သားကြောက်တယ်။ သားကို
လာခေါ်ပါ။ သား ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ သားမသိဘူး။ သား
ဖေဖေနဲ့မေမေကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သား
အရမ်းလွမ်းတာပဲ။ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးကိုလည်း သား သတိရ
တယ်။ သားကို လိုက်ရှာပါ . . ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။ သား
မေမေဆီ အရမ်းပြန်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သား သိတယ်။
သားကို သူ ပြန်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဦး သားကို ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ပြန်ပို့ပေးပါဗျာ၊ သား
အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ မေမေကို လွမ်းတယ်”

“ပို့ပေးမှာပေါ့။ ငါက မင်းကို ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး
လေကွာ၊ မင်းမိဘတွေနဲ့ ကွဲသွားလို့ မင်းကိုငါ ကယ်တင်
ပေးလာတာ၊ ငါ့ဘဝက ကြမ်းတယ်ကွ ကောင်လေးရ၊
ငါက တစ်ကောင်ကြွက်၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်၊ ငါ့အလုပ်
က ခါးပိုက်နှိုက်၊ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ကောင်၊
ငါ့မှာ အားကိုးစရာ အဖော်မရှိဘူး၊ မင်းကိုငါ ခေါ်ထား

အချစ်ကမင်္ဂါပြုစားခဲ့လျှင်

လို့ရသလောက် ခေါ်ထားရမှာပဲ။ မင်းကိုပဲ ငါ အားကိုးရမှာ။ ငါ့ရဲ့ပညာတွေ အကုန်သင်ပေးမယ်ကွာ။ မင်း ငါနဲ့ပဲ အတူနေတော့ကွာ။ ငါက တစ်နေရာတည်းမှာ အတည်တကျနေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ နယ်အနှံ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ကောင်။ ဇရပ်တကာလှည့်အိပ်နေတဲ့ကောင်။ ငါ့မှာ စကားပြောဖော် အဖော်လိုတယ်ကွာ။ မင်း ငါနဲ့ပဲ နေပါကွာနော်။ ငါ သားတစ်ယောက်လို့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မင်းကို သားအဖြစ် မွေးစားလိုက်ပြီကွာ”

“ဟင့်အင်း . . . သား ဦးနဲ့ မနေချင်ဘူး။ သား မေမေတို့ဆီ ပြန်ချင်တယ်ဗျ။ သားကို ပြန်ပို့ပေး”

“ဟေ့ကောင် . . . တော်ပြီ မငိုနဲ့တော့။ အသံလည်း ဆက်မထွက်နဲ့တော့။ ငါနဲ့ပဲ နေရမယ်။ မင်းကို ငါ့ပညာတွေ အကုန်သင်ပေးမယ်။ မင်း ငါ့သားဖြစ်သွားပြီကွာ။ မင်း ငါ့ကို အဖေလို့ခေါ်ရမယ် ကြားလား”

သူ သားရဲ့လက်တွေကို အရမ်းဆုပ်ထားတယ် မေမေ။ သား ငိုတယ်။ ဓမမေ့ဆီ အရမ်းလာချင်တာပဲ။ သား အရမ်းကြောက်တယ် မေမေ။ သား ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း သား မသိဘူး။ သား အရမ်းချမ်းတယ် မေမေ . . .။ သား

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အရမ်းငိုက်ဆာတာပဲ မေမေ။ သား အိပ်ရာနဲ့လည်း မအိပ်ရဘူး။ ထမင်းဟင်းလည်း ကောင်းကောင်းမစားရတာကြာပြီ မေမေ။ ဦးကို သား အရမ်းကြောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ကျေနပ်အောင် ‘အဖေ’ လို့ သူ့ကို ခေါ်ရတယ် မေမေ။ သား အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ အိမ်လည်း မပြန်တတ်ဘူး မေမေ။

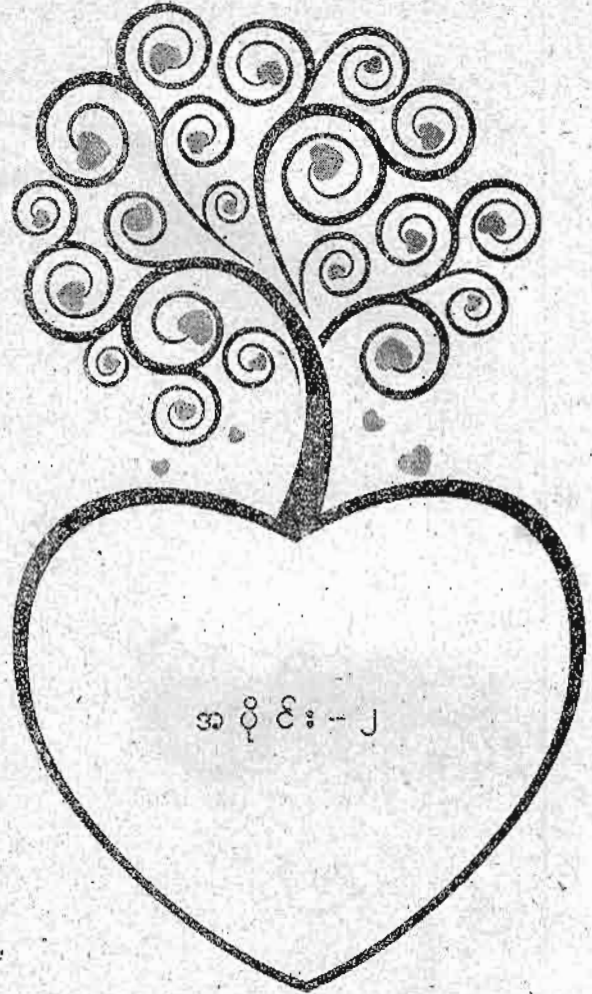
“ရှေ့ ဒီ ပလာစတာကို မင်းပါးက အမှတ်မှာ အမြဲကပ်ထား။ တယ်တော့မှ မခွာရဘူး . . . ကြားလား။ ခွာပစ်ရင် မင်း အရိုက်ခံရမယ်”

သားရဲ့ပါးမှာ ပလာစတာ ကပ်ထားရတယ် မေမေ။ သူ လင်ပေးတဲ့အတိုင်း သူ ခိုင်းတာ သားလုပ်ရတယ်။ မလုပ်ရင် ရိုက်ခံရတယ် မေမေ။ သားတို့ လူတွေကြားထဲ လမ်းမတွေပေါ် လမ်းတွေလျှောက်ရတယ်။ ပြေးလွှားရတယ်။ ပုန်းရတယ်။ လူတွေမသိအောင် သူတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တွေနှိုက်ရတယ်။ ဆိုင်တွေဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေခိုးရတယ်။ အလစ်သုတ်ရတယ် မေမေ။ ငိုက်ဆာရင် ဆိုင်မှာဝင်စားပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ရှင်မသိအောင် လစ်ပြေးရတာပဲ မေမေ။ သား ရက်တွေလည်း မမှတ်တတ်တော့ မေမေတို့နဲ့ခွဲရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာ သား မသိဘူးမေမေ။ သားသိတာတော့ သိပ်ကိုကြာ

ကျစ်ကျစ်ကားပြုစားခဲ့လျှင်

နေပါပြီ။ အရမ်းကိုကြာနေပါပြီ။ နေရာတွေလည်း သား မမှတ်
မိဘူး မေမေ။ သူ့ဆီက ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့် ဘယ်ကိုပြေး
ရမှန်း သားမသိလို့ပါ မေမေ။ သားကို လာခေါ်ပါတော့ မေမေ
ရယ်။ သား လွမ်း . . . လှ . . . ငြိ . . . ။

သူ့ကျတော့
ဘာကြောင့်များ
အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး
စုတ်ပြတ်ဆင်းရဲကြမ်းတမ်း
အောက်တန်းကျလှသော
ဘဝတစ်ခုမှာ
ငရဲကျ ဝဋ်ဆင်းရဲခံခဲ့ရပါသလဲ...

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၂

၂၀၁၂ . . . တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် (အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကြာပြီးနောက် . . .)

ပြေး ပြေး ပြေး . . . ။ မရပ်မနားတမ်း သူ ပြေးခဲ့ရတာ
ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ သူ့နောက်မှာ လူတွေ တစ်အုပ်ကြီး
ပြေးလိုက်လာကြသည်။ မိများမိလိုက်လို့ကတော့ သူတစ်ကိုယ်
လုံး ရစရာမရှိအောင် အရိုးအသား တစ်စစီဖြစ်အောင် ဖဲ့ရွဲ့
ပစ်ကြလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ မှတ်မိသလောက်
က အဲဒီလို ပြေးလွှားနေခဲ့ရတာချည်းပင်။ မတော်တဆ မိသွား
လို့ ဖူးယောင်ကျိုးပဲ့သွားအောင် အရိုက်အနှက်၊ အထိုးအကျိတ်
အကန်အကြောက်ခံခဲ့ရတာတွေလည်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့။
အချုပ်ခန်းထဲလည်း အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လို ဝင်ထွက်နေခဲ့ရ
သည်ပင်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ ခါးပိုက်နှိုက်ပညာ

ကျွန်ုပ်တို့အားဖြူစားခဲ့သော

ကို အဖေဆီကနေ အမွေဆက်ခံသင်ယူခဲ့ရသည်။ နေ့တိုင်း ဒါပဲလုပ်စားနေတာဆိုတော့ သူ့အဆင့်က သမ္မာအဆင့်တောင် ရောက်လို့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လည်း ကံမကောင်းသော ဒီလိုအခါမျိုးမှာတော့ သူ့ အသက် လူပြီး ပြေးရတတ်ပါသည်။ တကယ်တော့ အဖေရဲ့စဉ်က တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲကို ရှောင်နေကျပါ။ သူ့က အရမ်း သွားချင်ပေမယ့် မသွားရပါ။ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝကို သူ သိပ် မမှတ်မိချင်တော့ပေမယ့် တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာ သူ မိဘတွေနှင့် ကွဲခဲ့ရတာကိုတော့ အသည်းစွဲနေအောင် မှတ်မိ နေခဲ့ပါသည်။

မနှစ်ကတော့ အဖေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူတစ် ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အတူ နေ၊ အတူစား၊ အတူအိပ်၊ အတူထောင်ကျခဲ့ရသော မွေးစား အဖေကိုတော့ သူ လွမ်းမိပါသည်။ သူ ပညာလည်းမသင်ခဲ့ရ။ ခါးပိုက်နှိုက်ပညာကလွဲလို့ တခြား သူ ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါ။ ဇရပ်တွေမှာ ရှာအိပ်၊ ဖြစ်သလိုစား၊ လစ်သလိုနှိုက်ရင်း သူ တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော် လွင့်နေခဲ့သည်။ အဖေ မရှိတော့မှ သူ့ပါးပြင်မှာ တစ်ချိန်လုံးကပ်ထားခဲ့ရသော ပလာ

လွန်းထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

စတာကို ခွာခွင့်ရလိုက်သလို နှစ်တိုင်းရှောင်ခဲ့ရသော တောင် ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ကိုလည်း ဒီနှစ်တော့ ရောက်အောင် လာခဲ့ မိကာမှ သူ ကံဆိုးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သော

နှစ်တိုင်း ဒီအချိန်ရောက်လျှင် နှင်းရည် တောင်ကြီးကို မလာပဲ
မနေနိုင်ပါ။ သားကလေးကို ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ နှစ် နှစ်ဆယ်
ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည့်တိုင် နှင်းရည် တစ်ရက်မှ မမေ့ခဲ့ချေ။ သားလေး
ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိလောက်ပြီ
ဆိုတာကို သတိတရ ပုံဖော်ကြည့်မိခဲ့သည်။ ကွန်ပျူတာ ပညာ
ရှင် တစ်ယောက်ဆိုမှာ လေးနှစ်အရွယ် သားရဲ့ဓာတ်ပုံကိုဖေး
ပြီး တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ပြောင်းလဲလာမည့် သားလေး၏ ရုပ်
သွင်ကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ပုံဖော်ဆွဲစေခဲ့သည်။ အခုဆို သား
အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ရှိပြီ။ လူပျိုကြီးဖားဖားမက လူရွယ်
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလောက်ရောပေါ့။ ကွန်ပျူတာ
ပန်းချီကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် သားရဲ့
ပုံပန်းကလေးကို ဖန်တီးပေးထားခဲ့တာတော့ သားသည် လူ
ချောကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သားလေး ဘယ်လိုများ နေ
ထိုင်စားသောက်ရုန်းကန်ရှင်သန်နေရရှာမလဲ။ လောကဓံရဲ့
အထူအရိုက်တွေများ သားလေး ခံနေရရှာမလား။

အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ နှင်းရည်တို့ စီးပွားရေး
အရှိန်ထိုးတိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုက ဆောက်
လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးခဲ့သည်။ ပထမတော့ ကန်ထ
ရိုက် တိုက်ခန်းကလေးတွေ တစ်ခြမ်းပေး တစ်ခြမ်းယူစနစ်
ဖြင့် လိုက်ဆောက်ပေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ခြံဝန်း
နှင့် လုံးချင်းအိမ်ရာတွေ ကွန်ဒိုတွေအဆင့်ဆီ တစ်ဆင့်ချင်း
ဘက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကာ ကိုရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက ပို၍ ခမ်း
နား အောင်မြင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမြွှာကလေး နှစ်
ယောက်ပင် အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ကြပြီ။ ကျောင်းပြီး
ခွဲရလို့ သားရောသမီးပါ MBA ဆက်တက်နေကြပြီ။ သားကြီး
သာရှိလျှင် သားကြီးလည်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လောက်ရောပေါ့။
ခုတော့ မေမေသားကလေး ကျောင်းတက်ခွင့် ပညာသင် ခွင့်မှ
ရရဲ့လား။ ဘယ်လို လူတန်းစားမျိုးရဲ့ လက်ထဲများ ရောက်
သွားခဲ့သလဲ။ ဘာတွေများ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရှာမလဲ။

“ဖေဖေ သတိထား၊ ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် စွတ်ပြေး
လာနေတယ်၊ သူ့နောက်မှာလည်း လူတွေတစ်အုပ်ကြီး
နဲ့ ရန်ဖြစ်တာလား ခါးပိုက်နှိုက်လား မသိဘူး”
သားငယ်လေးရဲ့ နောက်ခန်းကနေ အော်သတိ

အချစ်ကမ္ဘာပြုစားခဲ့သော

ပေးသံကြောင့် ကိုက ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ တစ်ကြိမ်နှင်းထားခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ပြေးလာသူက ကားကိုဝင်တိုက်မိကာ ကားရှေ့မှာ ပစ်လဲကျသွားလေသည်။ လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းလာပြီး သူ့ကို တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းထိုးကန်ကျောက်ကာ ဆွမ်းကြီးလောင်းနေသောမြင်ကွင်းကို နှင်းရည် မကြည့်ရဲ။ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်တုန်လာကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာလေသည်။ အသက်ကလေးရလာတော့ နှလုံးက မကောင်းချင်တော့။

“လုပ်ပါဦး ကိုရယ်၊ ကားရှေ့မှာ တစ်ယောက်နဲ့အများ ဝိုင်းထိုးနေကြတာ ကြာရင် ဟိုကောင်လေး သေသွားဦးမယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းဖျန်ဖြေမှ ရမယ်ထင်တယ်၊ သားနဲ့သမီး နောက်ခန်းတံခါးကို လော့(ခံ)ချထားစမ်း”

“ကို ဆင်းတာလိုက်မယ်၊ အများနဲ့တစ်ယောက်ကွာ ပွဲက မတရားဘူး”

ကိုက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွား၏။ နှင်းရည်ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားမိသည်။

ဦးဝန်းရံ ဆင်းသွားတော့ လူအများ ကန်ကျောက်

ထိုးနှက်ဒဏ်တွေ အောက်မှာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို တွယ်ထားသော လူငယ်ကလေးက ခွေခွေကလေး။

“ဟေ့ ဟေ့ . . . ရင်လိုက်ကြတော့ကွာ၊ တော်ကြာ သေသွားဦးမယ်၊ မင်းတို့ တပြုတမကြီး ဝိုင်းဆော်နေရသလားကွ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဒီကောင် ခါးပိုက်နှိုက်ဗျ၊ ဆွဲကြိုးဖြတ်ပြေးလို့၊ ဒီလို ကောင်မျိုး သေအောင်ချရမှာ”

“မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ ရဲစခန်းပို့မှပေါ့၊ ဥပဒေရှိတာပဲ၊ ဥပဒေအတိုင်း ဆုံးမသင့်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဆက် မရိုက်နဲ့တော့ . . . ”

ဦးဝန်းရံ၏ LEXUS ... ကားအရှိန်အဝါဖြင့် လူအုပ်ကြီးက အလိုလို ရှိန်ပုံရသည်။ ဆက်မရိုက်တော့ဘဲ အသာ ရှိသွားကြလေသည်။ အဲဒီတော့မှ ခွေလဲနေသော ခါးပိုက်နှိုက်လူငယ်လေးက ထ၊ရပ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေတဲ့ကြားက ညာဘက်နားထင်က မြန်မာပြည်မြေပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် အမှတ်ညိုကလေးကို အမှတ်မထင်လှမ်းတွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ဦးဝန်းရံ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့၏။ လူက နောက်သို့ပင် ယိုင်သွားကာ နှလုံးခုန်သံက တခုနှုန်း

အချစ်ကသင့်ကားပြုစားခဲ့သော်

ဒုန်း ဆောင့်မြည်လာခဲ့သည်။ ကောင်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြီး ကြည့်မိသည်။ ညနေခင်းဆိုပေမယ့် မှောင်ရိပ်မသမ်းသေး သောကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာမြင်ခွင့်ရသေး သည်။ အထူးသဖြင့် ထင်းနေအောင် ထင်ရှားသောအမှတ်ကို သေချာမြင်ခွင့်ရနေသည်။ စုတ်ပြတ်ညစ်ထေနေသော ရုပ်ရည်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ငယ်ရုပ်ကို မနည်းဖမ်းဆုပ် ယူဖို့ ကြိုးစားနေရသည်။ အမှတ်က ညာဘက်နားထင်မှာ၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးသာမန်မဟုတ်။ မြေပုံသဏ္ဍာန် ထူးထူးခြားခြား ကလေး။ ဒါမျိုးက သူ့ရဲ့ သားကြီးဆီမှာပဲ ရှိခဲ့တာပါ။

“မင်း . . မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ မင်း တကယ်ပဲ ခါးပိုက်နှိုက်လား”

ဦးဝန်းရံ အသံတွေပင် လှုပ်ခတ်တုန်ရင်နေခဲ့ သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ခါးပိုက် နှိုက် မဟုတ်ဘူးလို့၊ ဒီကောင်တွေ အထင်မှားတာ၊ သူတို့ လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ကြောက်ပြီး စွတ်ပြေးမိတာ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဘာဆွဲကြီးမှ မရှိဘူး . . . ဒီမှာ ကြည့်”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း သေချင်လို့လား၊ ခြောင်မလိမ် နဲ့နော်၊ မင်း ဖြတ်ပြေးတာ ငါတွေ့တယ်၊ ဆွဲကြိုးက သူ လမ်းမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီဗျ၊ သူ့ကို မိတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့”

လူအုပ်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဦးဝန်းရံ၏မျက်ဝန်းတွေက လူငယ်ကလေးဆီမှာသာ စိုက်တန် လို့။ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဟု ခေါင်းထဲမှာ အပြေးအလွှား တွက်ချက်စီစဉ်လိုက်သည်။ ဒီလူငယ်ကလေးနှင့် အေးအေး ဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ စကားပြောခွင့်ရချင်သည်။ မေးချင်စရာ မေးခွန်းတွေ အများကြီး။ ဒီလူအုပ်ကြီးကို ရှင်း လင်းသွားအောင် အရင်လူစုခွဲပစ်ရမည်။

“ကဲ . . . ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါ ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဒီကောင် ကို ငါ့ကားနဲ့ ရဲစခန်းသွားပို့ပေးမယ်၊ ဒါဆို မင်းတို့ ကျေနပ်လား”

“ဦးလေး သတိထားဦးနော်၊ ဦးလေးဆီက ဒီကောင် ပြန်နှိုက်သွားဦးမယ်၊ ဦးလေးကားကြီးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီကောင်ကို အချုပ်ထဲ ပို့ခဲ့မယ်၊ မင်းတို့ လက်ထဲမှာထားခဲ့ရင် တစ်ယောက် တစ်ချက်နဲ့ လက်လွန်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော် . . .

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစာနဲ့သင်္ဂြိုဟ်

ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကားပေါ်တက်”

“ဦးလေး ဒီကောင် ဉာဏ်များတယ်နော်၊ ဦးလေးကား ပေါ်ကနေ လစ်ပြေးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါလည်း ရဲမှူးဟောင်းပါကွ၊ ဒါလောက်တော့ ငါလည်း သိပါတယ်”

ဦးဝန်းရဲ့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ခပ်တည်တည် ပင် လိမ်ညှာဖြိုးဖြန်းပစ်လိုက်တော့မှ လူအုပ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း လူစုကွဲသွားတော့သည်။

“သား ဟိုဘက်တိုးပေးလိုက်၊ သူ့ကို ခေါ်သွားမလို့”

ခါးပိုက်နှိုက်ကို ကားပေါ်တင်ခေါ်နေသဖြင့် သူ့မိသားစုအားလုံး တစုတည်း။ သားက မျက်ခုံးရှုံ့ကာ သူ့ညီမဘက်သို့ တိုးရွှေ့ပေးရင်း အဖေကို နားမလည်နိုင်သလို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ သမီးကလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက် လို့ . . .

“ပေပေ . . .”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းအော်လေသည်။ သူ့မိန်းမ နှင်းရည်ကလည်း သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်လို့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဟူသော အမေး

လွန်းထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

မျက်ဝန်းများဖြင့် . . . ။

“အရင်ဆုံး တို့ ဒီနေရာကနေ ခွာမှဖြစ်မယ်၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အရင်သွားလိုက်မယ်၊ ချာတိတ်မင်း ထွက်မပြေးနဲ့နော်၊ မင်းကို တို့ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကို”

“နှင်း . . . သူ့ရဲ့ ညာဘက်နားထင်မှာ မြေပုံအမှတ်ကြီးနဲ့”

“ရှင် . . .”

နှင်းရည် အသက်ရှူရပ်မတတ် လန့်ဖျပ်သွား ကာ ချက်ချင်းပင် နောက်ခန်းထဲက လူငယ်ကလေးဆီ သွေးရူးသွေးတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သားနှင့်သမီးကလည်း လူငယ်ကလေးဆီ အလန့်တကြား ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ လူငယ်ကလေးက အသားအရည် ညိုညစ်မှုန်တေကာ မျက်နှာထားက မထိတရီ မှုန်ကုပ်ကုပ် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ဂဏှာလုံးဝမငြိမ်ဘဲ သမီးလည်ပင်းဆီ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားတတ်သည်။ သမီးရဲ့လည်ပင်းမှာ စိန်လော့ကတ်ကလေး ရှိနေသည်ကိုး။ သူ့ ညာဘက်နားထင်ဆီက

ကျွမ်းကျင်ရေးပြုစာအုပ်

ထင်ရှားလွန်းသော မြေပုံသဏ္ဍာန် အမှတ်ကလေးကိုကြည့် ကာ

...

“သား သား . . . မေမေသားကြီးလေး”

ဟု . . . ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် အော်ဟစ်မိလေသည်။

ကိုက လူရှင်းသော ရှမ်းဆိုင်ကလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လူငယ်လေးက ကြောင်အမ်းအမ်း လှစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေးဖြင့် ပါလာခဲ့သည်။ နှင်းရည်မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီကနေ မခွာမိတော့။ နေလောင်ဒဏ်၊ လေကခံအရိုက်အနှက်ဒဏ်တွေကြောင့် လူရုပ်မပေါ်အောင် ညှိုးမိန့်ညစ်ထေးနေသော်ငြား ထူထဲသောမျက်ဝန်း၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာနှင့် ပြေပြစ်သော မေးရိုးတို့က နှင်းရည်တွက်ချက်ထားသော ကွန်ပျူတာပန်းချီထဲမှ သားနှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်မှာ ရှိနေမယ့်ရုပ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း။ သားရယ် . . . မေမေသားလေးရယ် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . ခါးပိုက်နှိုက်ဘဝ ရောက်နေရှာသတဲ့လား။

“မင်း နာမည်ရင်းကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွာ”

“မရှိဘူးဗျ . . . မောင်မှတ်ပဲ၊ အဖေ ပေးထားတာ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“မင်းအဖေက အဖေရင်းလာ၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရသော အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မိသားစုတစ်စုက သူ့ကို မျောက်ပွဲကြည့်သလို ဝိုင်းအုံစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ဌေးဖြစ်သူက မေးခွန်းတွေ အဆက်မပြတ်မေးနေသလို သူ့ဌေးကတော် အန်တီကြီးက မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းပြည့်လျှံနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေကာ ငိုချလိုက်တော့မလိုဖြစ်နေတာကို သူ တော်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးလှပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကောင်မလေးလည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြတ်ပြီး ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ မကြာခဏလည်း သူ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်တွေကို အံ့ဩစရာကောင်းသော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုက ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်ထားသည်။ သူ မလုပ်မိသေး။ ဒီမိသားစု သူ့ကို ခေါ်လာတာကိုက ထူးဆန်းနေသည်။ ဘာများပါလိမ့် . . . ။

“အဖေ သေပြီဗျ၊ မနှစ်က သေတာ၊ မွေးစားအဖေပါ”

“မင်းရဲ့ မိဘရင်းတွေရော”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် လေးနှစ်သားလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီကတည်းက မိဘအရင်းတွေနဲ့ ကွဲသွားတာပဲ မှတ်မိတယ်”

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစာအုပ်

“မင်းဘဝအကြောင်း မင်းမှတ်မိသလောက် ပြောပြပါလားကွာ”

“ဒီ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာပျံ မိဘတွေနဲ့ ကွဲသွားတာ၊ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားအဖေက နယ်အနံ့လျှောက်ခေါ်သွားတာ၊ ဒါပဲ မှတ်မိတယ်”

“အမလေး သားရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်၊ သူ သူနှင်းတို့ရဲ့ သားကြီးပါ။ သားရယ် မေမေတို့ လိုက်ရှာနေခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ရှိခဲ့ပါပြီ။ သားရဲ့ ညာဘက်နားထင်က ဒီအမှတ်ကို မေမေ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ဒါ မေမေသားပါ”

နှင်းရည်က သားကို ပြုံးခနဲ ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အတောင့်လိုက်သား အေးစက်လို့။

“မေမေကလည်း ခုချက်ချင်း လမ်းပေါ်မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ကို အမှတ်ပါတာလေးနဲ့ပဲ မေမေသားကြီးလို့ ဇွတ်ယုံပစ်လိုက်ရမှာလား၊ သက်သေအထောက်အထားတွေ ဘာမှမရှိဘူး မေမေ”

သားငယ်က လက်မခံနိုင်သလို ထ၊ကန့်ကွက်သည်။ သမီးလည်း သဘောတူဟန်မရ။ နှင်းရည် လက်ကိုင်

အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားခဲ့သော ကွန်ပျူတာပန်းချီစာရွက်ကလေးကို ကမန်းကတန်းထုတ်ကာဖြန့်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ လက်တွေက တဖျပ်ဖျပ် တုန်ရင်လို့။

“မေမေက မိခင်ပါ သားရယ်၊ မေမေနှလုံးသားထဲက သေချာနေပါတယ်၊ ဒီမှာ သားကြီး ဒီအရွယ်မှာရှိနေရမယ့်ရုပ်၊ သူနဲ့ တစ်ရပ်တည်းပါ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ်၊ မေမေသားကြီး ‘သက်နှင်းဝန်းရံ’ပါ”

နှင်း သူ့ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးပင် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ ‘သက်နှင်းဝန်းရံ’ ‘လမင်းဝန်းရံ’ ‘ကြယ်စင်ဝန်းရံ’ ဆိုသော သားသမီးသုံးယောက်ကို နှင်း ရင်နှင့်လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတာပါ။ သားကြီး သက်နှင်းကို အသက်လေးနှစ်အရွယ်မှာ ပျောက်ဆုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

“သွေးစစ်ကြည့်လိုက်ရင် DNA စစ်ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေပေါ်ပါတယ်ကွာ၊ စစ်ကြည့်လိုက်ရအောင်၊ ဒီလိုကွာလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တုန်းက လေးနှစ်အရွယ် ငါတို့ သားအကြီးလေး ဒီတောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာ ပျောက်သွားခဲ့တယ်ကွာ၊ သူ့နာမည်က သက်နှင်းဝန်းရံ

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သူ

တဲ့၊ သူ့ရဲ့ ညာဘက်နားထင်မှာ မြန်မာပြည်မြေပုံလို ခပ်ဆင်ဆင် အမှတ်ဆန်းကလေးတစ်ခုပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ရဲ့သားများလားလို့ ငါလည်း တော်တော် တုန်လှုပ်သွားခဲ့တာ။ သားကြီးကို ပြန်တွေ့နိုးနဲ့ နှစ်တိုင်း ဒီပွဲမှာ ပြန်လာရှာခဲ့တာ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ တစ်နှစ်မှ မပျက်ခဲ့ဘူး။ ဒီနှစ်ကျမှပဲ မင်းနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဖြစ်တာ ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ ခဏလောက်တော့ လိုက်ခဲ့ပေးပါကွာ၊ ငါတို့သားဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးကြည့်ချင်လို့ပါ။”

ဦးဝန်းရံက တောင်းပန်သလို လေသံမျိုးဖြင့် ရှင်းလည်းရှင်းပြ တောင်းလည်းတောင်းဆိုလိုက်သည်။

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်မိသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လူတကာ၏ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံသော ဆက်ဆံမှုပုံစံတစ်မျိုးတည်းသာ သူ ရရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကြမ်းမောင်းရန်လို သံနှိမ်ချစွပ်စွဲသံ၊ စော်ကားပြစ်တင်သံတွေသာ သူ လက်ခံရရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းဆင်းရဲလွန်းခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ဆီက ခုလို နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသော ပျော့ပျောင်းစွာ တောင်းပန်ချော့မော့သံမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူး

ခဲ့။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကြီး၏ နက်ရှိုင်းပျောင်းနွဲ့လွန်းသော ကရုဏာလွမ်းလွန်းသော မျက်ဝန်းတွေကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းနက်နဲသော ကြေကွဲဆို့နစ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်းလှသည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ အကြင်နာကြီးလှသော ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေ။ သူ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသည်။ တကယ်ပဲ ဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အမေအရင်းလား။ ဒီမိသားစုဟာ သူ့ရဲ့ မိသားစုလား။ သူ မေမေ့ကို အမြဲတမ်း အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အမေဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကျက်သရေရှိစွာ လှပချောမောသတဲ့လား။ သူ့မိသားစုဟာ ချမ်းချမ်းသာသာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် လူတန်းစားအလွှာကတဲ့လား။ သူ့ကျတော့ ဘာကြောင့်များ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး စုတ်ပြတ်ဆင်းရဲကြမ်းတမ်းအောက်တန်းကျလှသော ဘဝတစ်ခုမှာ ဝရဲကျဝဋ်ဆင်းရဲခံခဲ့ရပါသလဲ။ သူ့ဘဝက ဇီးရိုးတောင်မက အနှုတ်လက္ခဏာတောင် ပြနေသော ဘဝ။ နေထိုင်စရာ အိမ်ရာ အခြေတကျမရှိ။ စားစရာ နပ်မမှန်တဲ့ဘဝ။ ခုလို ကားအကောင်းစားကြီး စီးခွင့်ရဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်ခွင့်မရှိတဲ့ဘဝ။ လူတွေကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်သက်လုံး စည်းစိမ်ကျနစွာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေထိုင်ခွင့်ရ

အချစ်ကမ္ဘာကြီးပြုစားခဲ့လျှင်

ထားသော လူတန်းစားမျိုး။ အရောင်အဝါတစ်မျိုးက အလိုလို လင်းဖြာထွက်နေတာ။

“ကျွန်တော်က ရပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ရုံပေါ့။ အချုပ်ခန်းထက်စာရင်တော့ အားလုံးကောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ နေစရာအိမ်လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်မှာနေရနေရ ကျွန်တော်က ရတယ်၊ ခက်တာက ကျွန်တော် အခုထက်ထိ ဘာမှမစားရသေးဘူးဗျ။ ဝိုက် အရမ်းဆာနေပြီ”

“ အို . . သားရယ် စားရမှာပေါ့၊ စားချင်တာမှာစား စမ်း၊ ကြိုက်သလောက်သာစားစမ်းပါကွယ်”

ခဏနေတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေ အပြည့်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဖုတ်တစ်ကောင်ဝင်စီးသလို ဝင်းဝင်း တောက်မျက်ဝန်းများဖြင့် အစားအသောက်တွေကို အငမ်းမရ အားပါးတရ စားပါတော့သည်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသား တအံ့ တသြကြည့်နေသော မိသားစုအားလုံးကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ အဝတ်ဝတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ခဲ့သမျှ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွက် အတိုးချပြီး စားပိုးနှင့်မတတ် အန်ထွက်မတတ် ထိုးသိပ်ပြတ် သွင်းကာ တစ်ယောက်တည်း အလှူအယက်စားလေသည်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ပါးစပ်ထဲမှာ ပလုပ်ပလောင်းတန်းလန်းက လက်က ဟင်း ခွက်တွေဆီ နှိုက်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ သူစားထားပြီးသမျှ ဝန်းကန်တွေ အထပ်လိုက် တောင်ပုံရာပုံ။ အစားနပ်ပြီး သူ့ မျက်လုံးတွေပင် ပြူးထွက်လာသလို။ စားပွဲတစ်ခုလုံး ပေပွညစ် ဆလျက်။ သူ ဒီလို မစားရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကမ္ဘာ ဒီလောက်ရောပေါ့။

ဘယ်လိုမှ ထပ်ထည့်၍မရနိုင်တော့မှ သူ နှမော့တသဗ္ဗာ ရပ်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ညစာအတွက် အချို့ကို သူ့လက်ထဲ ဆုပ်ယူထားခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို အထူး အဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဝိုင်းကြည့်လျက်ရှိသော မိသားစုကို သူ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ အကြင်နာ ကရုဏာ မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် တစ်ချက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ရီဝေဆို့နစ်ကြေကွဲနာကျင်လျက်ရှိ သော အမျိုးသားကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေက သူ့နှလုံးသားကို ဆွဲခါပစ်လိုက်သည့်နှယ်။ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးရဲ့ အကြည့်တွေကတော့ သူ့ကို လူမှဟုတ်ရဲ့လား၊ ငတ်ကြီးကျလှ ချည်လားဟူသော ရှက်သလိုလို၊ အထင်သေးသလိုလို ပြစ်တင်

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သော

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ရှုတ်ချဝေဖန်သောမျက်ဝန်းတွေ။ လူငယ်တွေပီပီ အဆင့်
အတန်းလည်း ခွဲချင်ပုံရလေသည်။ သူက ဂရုမစိုက်ရေးချ
မစိုက်။ လူတိုင်းရဲ့ အထင်သေး ရှုတ်ချကြည့်တိုင်းကိုသာ သူ
လိုက်ထိခိုက်နာကျင်ခံစားရမယ်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ခံစားစရာ
နှလုံးသားပင် ကျန်မှာမဟုတ်တော့။

“ကဲ စားပြီးသွားရင် ဆေးခန်းတစ်ခုခုဆီ သွားကြစို့”
“ဆေးခန်းမသွားခင် သူ့ကို ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ
ခိုင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား ကို၊ ဖေနဲ့မေ့အိမ်ကို
အရင်သွားလိုက်ကြရအောင်”

“သူ့ကို အဘိုးနဲ့အဘွားအိမ်ကို ခေါ်သွားဦးမလို့ ! . . .
ဟာ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ သွေးစစ်ခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်
ပေါ့ဗျာ မေမေကလည်း၊ သားတော့ မထင်ပါဘူး၊ သူ
သားတို့အစ်ကို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ . . . မီးလည်း ကိုကိုနဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲ
မေမေ”

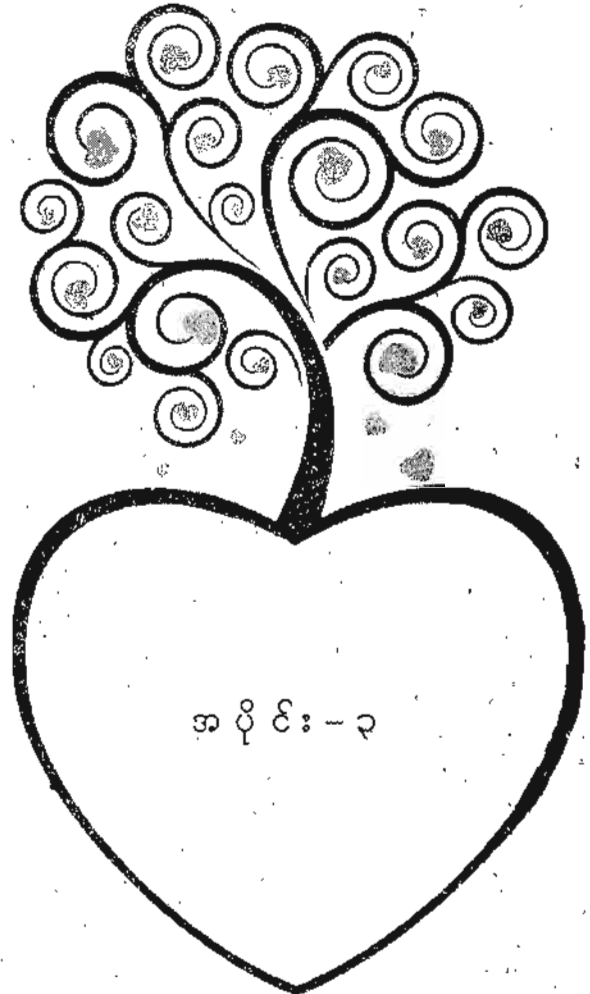
ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက ပြဿနာ ထ၊
ရှာပြီ။ သူက ကောင်မလေးလည်ပင်းက စိန်လော့ကတ်ကို
တော်တော် မျက်စိနောက်နေပြီ။ ဆွဲဖြတ်ပြီး ပြေးဖို့လောက် သာ

အာရုံကျနေခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦး သားနဲ့သမီးတို့ရယ်၊ မေမေအတွက် သား
ကြီးကို ပြန်တွေ့ဖို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာ
မင်းတို့ နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာနိုင်
ကြဘူးမှလား၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံးလုံး မိဘတွေ
နဲ့ကွဲပြီး လမ်းပေါ်မှာ ရုန်းကန်ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ ကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို မင်းတို့ မစာနာနိုင်ကြပါဘူး၊
ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းတို့ပါးစပ်ကလေးတွေ ပိတ်ထားပေး
ကြစမ်းပါကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်ရည်စုတွေ ပါးပြင်ပေါ်
သိမ်ဆင်းလာကာ လေသံခပ်မာမာနှင့်ပြောလိုက်တော့မှ ဟို
မှန်ကောင် ငြိမ်သွားတော့သည်။ သူကတော့ စားပိုးနှင့်ပြီး
အိပ်ချင်လာတာပဲ သိတော့သည်။ ကားကြီးက ငြိမ်ညောင်း
သွန်းကာ ဖိမ်ကျလွန်းသည်။ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်
မောကျသွားခဲ့ပါသည်။

အပိုင်း - ၃

သူ မြင်ပင်မမြင်စူးခဲ့သော
ငါးထောင်တန်အုပ်လိုက်တွေ့တုန်းက
သူ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ခါးပိုက်နှိုက်စီဇကလေးပေါ်လာကာ
ဖျတ်ခနဲကောက်ယူပြီး
သူ့ကိုယ်ထံမှကောက်ထားခဲ့မိသေးသည်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၃

သွေးအဖြေတွေရသောအခါ အားလုံး တစ်ထပ်တည်း တူညီ
နေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို တင်းကြပ်စွာပင် ဖက်
ထားပါတော့သည်။ ပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ သည်း
သည်းထန်ထန်ပင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့၏။

“အမလေး . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေသားကြီးလေးပါ၊
သက်နှင်းရယ် . . . မေမေပျောက်သွားခဲ့ရတဲ့ မေမေရဲ့
သားပါ၊ မေမေကို ခွဲမသွားပါနဲ့တော့ သားကြီးရယ်၊
မေမေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ သားဘဝ ဘယ်လောက်
တောင် ကြမ်းတမ်းခဲ့လိုက်မလဲ၊ ဘယ်လိုများ နေထိုင်ပြီး
ဘယ်လိုစားသောက်ခဲ့ရသလဲ၊ မေမေတို့ လိုက်ရှာ
နေခဲ့ပါတယ် သားကြီးရယ်၊ သားကြီးဘဝ ခုလောက်ထိ
ကြမ်းတမ်းသွားခဲ့တာ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

အမျိုးသမီးကြီးက သနားစရာကောင်းလောက်

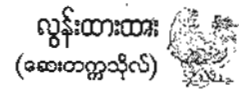

ကျွန်ုပ်တို့အားဖြူစားခဲ့သော်

အောင် ငိုကြွေးနေသော်လည်း သူ့နှလုံးသားက မာကျောနေခဲ့ပြီ။ သူ အလွယ်တကူ မသနားတတ်တော့။ စိတ်လှုပ်ရှား မခံစားတတ်တော့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ သူမဟာ သူ့အမေဆိုပါလား ဆိုသော အသိကတော့ သူ့စိတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ သူ ငိုချင်ပါသည်။ သို့သော် ငိုလို့မရ။ သူမကို ပြန်ဖက်ထားချင်ပါသည်။ သို့သော် မဖက်ဖြစ်ခဲ့။ သူမကို "အမေ" ဟု တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် မခေါ်ရဲပြန်။ ဒါဟာ သူ့မိသားစုပါ ဆိုသော အဖြစ်ကို ရုတ်တရက်ကြီး သူ ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရ။ ယုံလည်း မယုံနိုင်။ သူ့ခံစားမှုက ဘာနှင့်တူသလဲဆိုတော့ ထိမထိုးထားပါဘဲ ထိပေါက်တယ် . . . ဟု လာအပြောခံနေရသလိုပင်။

"ပြောပြပါဦး သားရယ် မင်းရဲ့ဘဝကို၊ မင်း စာရေးသင်ခဲ့ရလား"

ဦးဝန်းရံက ကြေကွဲနာကျင်နေသော အသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ အဘိုးနှင့်အဘွားဆိုတာကလည်း မျက်ရည်တစမ်းစမ်း ကတုန်ကယင်ပါ။ သူတို့လည်း မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပါ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ဘယ်လစ်သွားကြမှန်း

မသိ။ ရှောင်နေခဲ့သည် . . .။

ရေကောင်းကောင်းမချိုးရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ကြေးညော်တွေကို နာနာတိုက်ချွတ်ရေချိုးပြီး အမေထုတ်ထားပေးသော ရှုပ်အင်္ကျီအသစ် ပုဆိုးအသစ်ဝတ်ထားရတာကို သူ့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူက လန်းဆန်းသစ်လွင်ကာ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသွားတာ မှန်ပေမယ့် တစ်သက်လုံး ညှင်းသိုးစုတ်ပြတ်စွာ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နေထိုင်ခဲ့ရတာကို နေသားကျခဲ့ပြီ။

"ကျွန်တော် စာမသင်ခဲ့ရဘူးဗျ၊ ကျောင်းဆိုတာ ဘယ်မှာနေမှန်းတောင် မသိဘူး။ အဖေနဲ့ နယ်တကာအနွဲ့ လျှောက်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်နေခဲ့ရတာ၊ ရတဲ့အခါစား မိတဲ့အခါ အချုပ်ထဲနေပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘဝက ဖြစ်သလို နေခဲ့ရတာ၊ အိပ်တော့လည်း ကြုံရာပဲ ဇရပ်ရှာအိပ်လိုက်တာပဲ"

သူက အမှန်အတိုင်း အရိုးသားဆုံး ပြောပြတာ ဖြစ်သော်လည်း အမေက ရင်ကျိုးမတတ် ငိုတော့သည်။

"မပြောပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ မေမေသားဘဝ ကြမ်းလိုက်တာ၊ ခုအချိန်ကစပြီး ဝဋ်ကြွေးတွေ ပြေပြီလို့"

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစားခဲ့သူ

သဘောထားပါ သားရယ်၊ မေမေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ သား
ဘဝကို မေမေတို့ တတ်နိုင်သလောက် အစကနေ ပြန်ပြီး
ပြုစုပျိုးထောင်ပါ့မယ်။ သား ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သားဟာ
မေမေတို့သားပါပဲ”

“ငါ့သားကို ငါ ပညာသင်ပေးမှာပေါ့။ အသက်အရွယ်က
အဓိကမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကြိုးစားသင်ယူချင်စိတ်က
အရေးကြီးတာပါ။ ခုချိန်ကစပြီး မင်းနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ
ဟောင်းကို မေ့မစ်လိုက်တော့ သား၊ မင်းကိုယ်မင်း
အသစ်ပြန်တည်ဆောက်ရမယ်။ မင်းဟာ သက်နှင်း
ဝန်းရံ၊ ဦးဝန်းရံ နဲ့ ဒေါ်နှင်းရည်နှင်းတို့ရဲ့ သားအကြီး၊
မင်းမှာ မောင်နှမ တွေရှိတယ်။ လမ်းဘေးက ခါးပိုက်
နှိုက်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ကြားလား . . . သား၊
မင်းဘဝ ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မဆင်းရဲ မနိမ့်ကျတော့
ပါဘူးကွာ . . နော် သားကြီး”

အဖေဆိုသူက သူ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး
အားပေးစကား ပြောခဲ့သည်။ အဘိုးအဘွားကလည်း သူ့ကို
အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိသည်။ စကားတွေ သိပ်များများ မပြော
ကြပေမယ့် အသိအမှတ်တော့ မြူကြသည်။ ညီနှင့် ညီမတို့က

လွန်းထားထား
(ဝေးတက္ကသိုလ်)

သိပ်မကျေနပ်လှသော်လည်း ဘာမှတော့ အထွန်မတက်ရဲကြ။
မျက်လုံးတွေကတော့ အထင်သေးရှုံးချရိပ်တွေနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း။

သူ့ဘဝသူ့ မယ့်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩတုန်
လှုပ်မိပေမယ့် သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာမှမရှိဘဲ။ လမ်းဘေးမှာ
ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်နေရသော ဘဝထက်စာလျှင်တော့ ဒီမိသားစု
နှင့် လိုက်သွားကာ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဘဝကို အသစ်ပြန်
တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားရတာက များစွာပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ
လိမ့်မည်။ သူ့ဘဝသူ့ မောလှပြီ . . . ။ စက်ဆုပ်လှပြီ . . . ။
သူ ကောင်းကောင်းနေချင် ကောင်းကောင်းစားချင်ပါသည်။
သူလည်း လူတစ်ယောက်မို့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ချမ်းသာ
သော ဘဝအာမခံချက်အပြည့်ရှိသော ဘဝတစ်ခုမှာ လုံခြုံ
ငြိမ်းချမ်းစွာ နေချင်သည်ပေါ့။ ထို့ကြောင့် သူ မငြင်းခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သူ

လွန်းထားထား
(ထေးတတ္တသိုလ်)

သူ့ဘေးမှာ အမြဲအရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိကာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူက 'အမေ'ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အမေ့ကိုတော့ သူ့ချက်ချင်း ယုံကြည်ရင်းနှီးသွားကာ ချစ်လည်းချစ်သွားခဲ့မိသည်။ သူ့ဘဝတလျှောက် လုံး အိပ်မက်တွေထဲမှာသာ အမေ့ကို တမ်းတလွမ်းမောခဲ့ရတာ မဟုတ်လား . . . ။

“သား . . . လိုတာရှိ အမေ့ကိုပြောနော်၊ ဒါ သားရဲ့အိမ်ပဲ၊ သား နေတတ်သလိုနေ၊ ဗိုက်ဆာရင် မီးဖိုခန်းမှာ ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးရှိတယ်၊ သား စားချင်တာပြောပြီး ချက်ခိုင်းရုံပဲ၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး ဟုတ်ပြီနော်၊ သားသုံးဖို့စွဲဖို့ မေမေ ဗိုက်ဆံတွေ ဝီရိယမှာ ထည့်ထားပေးမယ် . . . ယူသုံးချည်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ထွက်မသွားနဲ့ဦး၊ သား မပြန်တတ်မှာစိုးလို့ သွားစရာရှိရင် ဒရိုင်ဘာနဲ့သွား . . . နော်”
“ကျွန်တော် နေလိုတောင် မတတ်ဘူးဗျ၊ အိမ်ကြီးက လွတ်ခမ်းနားတာပဲနော်၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း အကောင်းစားတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ဒီအူတိုင်း နေရမှာလားဗျ၊ ကျွန်တော် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

သူ့ဘဝက နေ့ချင်းညချင်း နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သလို တောက်ပြောင်ခမ်းနားသွားခဲ့တာကို အိပ်မက်တစ်ခုလို ယုံပင်မယုံနိုင်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူကုံထံရပ်ကွက်ရှိ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် ခမ်းနားလွန်းသော ရဲတိုက်ကြီး တစ်ခုလို ကြီးမားသောတိုက်ကြီးကိုငေးကာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆိတ်ကြည့်ရတာ မကြာခဏ။ ဒါ သူ နေရမည့်အိမ်တဲ့။ သူ့ အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော သူ့အခန်းဆိုတာကတောင် ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် သူ မနေတတ်ပါ။ မွေ့ရာက လှဲချလိုက်လျှင် နစ်အိသွားပြီး ဇိမ်ကျလွန်းသဖြင့် သူ ပြန်တောင်မထချင်။ သူ့အခန်းထဲမှာ တီဗွီအပါးကလေးကစပြီး ရေခဲသေတ္တာအဆုံး အကုန်ရှိသည်။ ဝီရိယမှာ အဝတ်အစားတွေ ချက်ချင်းဖြည့်ပေးထားခဲ့သည်။ သူဝတ်ဖို့ရှူး(စ်)တွေ . . . ။ ရေချိုးခန်းက လှဲအိပ်နေချင်စရာကောင်းလောက်အောင် သန့်ပြန်မွေးကြိုင်လို့ . . . ။ ကမုတ်ပေါ်မှာ သူ မထိုင်တတ်ခဲ့ . . . ။

အချစ်ကဏ္ဍအားပြုစားခဲ့သော်

ဒါပေါ့ သားရဲ့၊ မေမေတို့နဲ့ တစ်သက်လုံး သား နေရမှာပေါ့၊ သားကို စာသင်ပေးရမယ်၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် မေမေ သင်ပေးမယ်၊ သားအတွက် guide တစ်ယောက်လိုတယ်၊ မေမေ ရှာရမယ်၊ မခက်ပါဘူး သားရယ်၊ မေမေ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာ ထည့်ထားတယ်၊ သားနဲ့အဆင်ပြေမယ့် guide ကို ရွေးကြတာပေါ့”

“ဝိုက်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ . . . ”

“သားကို စာတတ်အောင် သင်ပေးမယ့် ဆရာပေါ့ သားရဲ့၊ ပြီးတော့ သား စနစ်တကျ နေတတ်စားတတ်၊ ပြောဆိုတတ်အောင် သူက သင်ပေးလိမ့်မယ်”

သူ နားမလည်ပါ။ လူတစ်ယောက်မှာ ဒီလို လိုတရပြည်စုံလွန်းသော ဘဝတွေလည်း ရှိနေပါသေးလား။ ဗီရိုထဲမှာ သူ မြင်ပင်မမြင်ဖူးခဲ့သော ငါးထောင်တန်အုပ်လိုက်တွေတုန်းက သူ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ဗီဇကလေးပေါ်လာကာ ဖျတ်ခနဲကောက်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ထဲဝှက်ထားခဲ့မိသေးသည်။ ပြီးမှ . . . 'ဪ' ဒါ ငါ့ပိုက်ဆံပဲ' ဟု ပြန်သတိရကာ လုံလုံ ခြုံခြုံ ပြန်ထားရသည်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ဟိုးအောက်ဆုံးအလွှာကနေလာခဲ့သောသူအဖို့ ဒီလောက်မြင့်မားလွန်းသော အလွှာမှာ ရှိတ်တရက် နေသားတကျမဖြစ်နိုင်။ စရိုက်ချင်းက ရက်ရက်စက်စက် ကွာဟခြားနားလွန်းနေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မိသားစုထမင်းစားချိန်တွင် သူ့ကိုကြည့်သော ညီနှင့်ညီမ၏ မျက်ဝန်းတွေက အထင်သေးရှဲ့ချရိပ်တွေလွှမ်းနေလောက်အောင်ပင် သူကလည်း အငမ်းမရ အလှအယက် လောဘတကြီး စားသောက်တတ်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ပလတ်ပလောင်စားပွဲပေါ်မှာ ပေပွဲပေရွှေ၊ ပါးစပ်က တဖြတ်ဖြတ်အသံတွေ ထွက်နေတတ်ကာ အနောက်ကနေ လူလိုက်လာသလို တစ်ယောက်တည်း လှည့်စားသောက်တတ်တာကို သူတို့ အရမ်းစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကြသည်။ ရွံရှာကြပုံလည်း ပေါ်သည်။

“အစ်ကိုကလည်း ဖြည်းဖြည်း ဣန္ဒြေရရစားလေ၊ တစ်ယောက်တည်း လှစားနေတယ်၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု . . . ညီမက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောတတ်သည်။ ညီမ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် စားပွဲကနေ ထထွက်သွားတတ်သည်။ အဖေနှင့်အမေက ဘာမှမပြောကြသော်လည်း

အချစ်ကလေးပြုစားခဲ့လျှင်

သူတို့ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်စွာ ခံစားနေရသောမျက်နှာတွေနှင့်။ သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တစ်သက်လုံး ကြမ်းတမ်းတဲ့စရိုက်နဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေခဲ့ပြီးသားလေ။ နေချင်သလိုနေ စားချင်သလိုစားတတ်တာကို မပြင်တတ်တော့။

“သားအတွက် guide ရှာပေးဖို့ မနက်ဖြန် interview ခေါ်ထားတယ်၊ အဆင်ပြေမှာပါကွယ်”

ဟု အမေက ညင်ညင်သာသာ ပြောခဲ့သည်။ သူကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်။

လွန်းထားထား
(ခလေးတက္ကသိုလ်)

“သမီးနာမည်က ‘ယုယပိုက်ထွေး’ တဲ့လား၊ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ CV ထဲမှာတော့ ပါပြီး သားပါ၊ ဒါပေမယ့် သမီးအကြောင်း နည်းနည်းပြန်ပြော ပြပါလား”

အင်တာဗျူးသည် အလုပ်ရှင် အန်တီနှင့် အတူ ချွယ်တူလောက်ရှိမည့် လူငယ်တစ်ယောက် မှန်တေတေမျက် နှာထားနှင့် မျက်လုံးတွေက ဂဏှာမငြိမ်ဘဲ ဟိုဒီကြည့်ကာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ရှိလှတာကို သတိထားမိသည်။ သူ့ အကြည့်တွေက မယဉ်ကျေးလှပါ။ ဘုရားရေ . . . ဘယ်နှယ် လူပါလိမ့်။ စာသင်ပေးရမယ့်သူက သူ့ဆိုရင်တော့ သေပြီ စရာ။ ပိုက်ထွေးက မျက်နှာကလေးကို အချိုဆုံး ပြုံးလိုက် ရင်း . . .

“ကျွန်မ စိတ်ပညာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီးသားပါရှင်၊ အခု YUFL မှာ အင်္ဂလိပ်စာ ဆက်တက်နေပါတယ်၊ စာသင် ပေးရတဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာလည်းပါသလို အချိန်ပိုင်း အလုပ်ကလေးလည်း ရှိထားချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မ စာသင် ပေးရမယ့်ကလေးက ? . . .”

ချစ်ကလေးပြုစားခဲ့သော်

ထိုလူက ဟိုးခနဲ တစ်ချက်ရယ်သံထွက်လာတော့ အမြင်ကတ်သွားမိသည်။ ဘယ်လိုလူလဲ . . မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အန်တီက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလောက် သူ့အမူအရာ မျက်နှာပေးက ရိုင်းသည့်ဘက်တောင် ရောက်နေသည်။ ဣန္ဒြေလည်းမရ။ မျက်လုံးတွေက ပိုက်ထွေးတစ်ကိုယ်လုံးဆီ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့်ပါ . . .

“သမီး သင်ပေးရမှာက ကလေးမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ အန်တီသားပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အန်တီတို့ ကွဲသွားခဲ့တာ ခုမှ ပြန်တွေ့ရတာ ဆိုပါတော့။ သားက စာလုံးဝမတတ်ရှာဘူး။ အဲဒါကို အစကနေပြီး သူငယ်တန်းကစပြီး ပြန်သင်ပေးရမှာပါ။ စာရေးတတ် ဖတ်တတ်လာတဲ့အထိရယ်။ အနေအထိုင် အပြုအမူ အပြောအဆို အားလုံး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာအောင် သမီးကပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တာဝန်ယူပြီး သင်ပေးရမှာပါ”

ပိုက်ထွေးတော့ ချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားပါသည်။ အလုပ်လျှောက်မိတာ မှားပြီ။

“မြန်မာစာရယ်၊ သင်္ချာရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာရယ်၊ Personal Grooming ရယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီး တာဝန်ယူ

နိုင်ပါ့မလား”

“အဲ . . ဟို . . မဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မ ထင်ထားတာက ကလေးတစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ”

“အမေ . . ကျွန်တော် သူနဲ့ပဲ သင်မယ်ဗျ၊ သူ့ကိုကြိုက်တယ်၊ ချောတယ်ဗျ”

ရုတ်တရက် သူ့ဆီမှ စောင့်စည်းထိန်းချုပ်မှု မရှိသော စကားလုံးတွေထွက်လာသောကြောင့် ပိုက်ထွေး ထောင်းခနဲ စိတ်တိုသွားကာ သူ့ဆီ ဆက်ခနဲကြည့်လိုက်မိကာ မျက်ခုံးတွေ ရှုံ့သွားခဲ့သည်။

“သမီး ပြန်စဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ သမီး တောင်းသလောက်လခ အန်တီပေးပါ့မယ်၊ သားကို စာသင်ပေးစေချင်တယ်၊ သမီးအတွက် ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ အန်တီသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး သင်ပေးပါလားကွယ်”

ခေယယ တောင်းဆိုလိုက်သော ထိုအန်တီစကားကြောင့် ပိုက်ထွေး နည်းနည်းတော့ အားနာသွားပါသည်။ အလုပ်ကို လိုချင်လို့ကို လာလျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် MBA ဆက်တက်ဖို့ ကျောင်းစရိတ်လိုနေ

သည်လေ။ ဒီဘတွေ့ဆီကနေ လက်ဖြန့်ခံမတောင်းချင်။ ကိုယ့် ကျောင်းစရိတ် ကိုယ့်ဘာသာရှာဖွေစုဆောင်းပြီးမှ သင်ချင် ယောပညာကို ဆက်သင်ချင်သည်။ YUFL တက်ဖို့လည်း ဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်ရတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပြချင်တာ သမီးအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပါလို့ သမီးနဲ့ CV ထဲမှာ သမီးလက်ခံကျင့်သုံးလေ့ရှိတဲ့ motto အဖြစ် ရေးထားခဲ့တယ်လေ။ ဒီအသက်အရွယ်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် . . . သူ့ စာသင်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ မိဘတွေနဲ့ အသက်လေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ကွဲကွာ သွားခဲ့ပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လေလွင့်ခဲ့ရတယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ် သန်းခဲ့ရတယ်။ အဲ့ဒီလူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို စာ တတ်လာအောင် . . . သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နဲ့ အံ ဝင်ခွင့်ကျ ပြုမှုနေထိုင်တတ်လာအောင် သင်ပေးရမယ့် အလုပ်ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ဖြစ်အောင် လုပ်မပြချင်ဘူးလားဟင်။ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို လက်မခံ

ချင်ဘူးလား”

အန်တီက စကားလုံးတွေနှင့် ပိုက်ထွေးကို ဖြား ယောင်းသိမ်းသွင်းလျက်ရှိသည်။ ပိုက်ထွေး သူ့ကို တစ်ချက်ပြန် ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာက ထောင့်မကျိုးသော မျက်နှာပေး။ ဒါပေမယ့် အန်တီပြောပြလိုက်သော စကားထဲကနေ သူ့ဘဝအ ကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိခွင့်ရသွားခဲ့သည်မို့ စိတ်ဝင် တစားတော့ ရှိသွားခဲ့သည်။ စိတ်ပညာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သူမို့ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မိဘတွေနှင့် ကွဲသွားခဲ့သော သူ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းသည့် ဒဏ်ရာတစ်ခု စွဲထင် နေခဲ့မလဲဆိုတာကို သိချင်လာခဲ့သည်။ သူ့ ဒါကြောင့် စရိုက်ကြမ်း နေခဲ့တာကိုး။

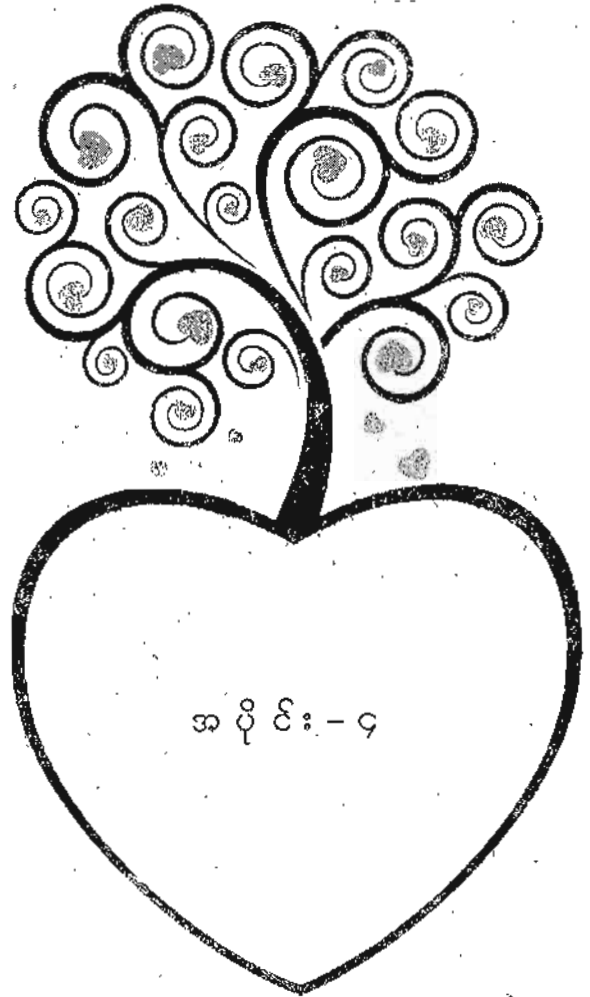
“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ၊ စိန်ခေါ်မှုကို ကျွန်မ လက်ခံပါ တယ်”

“အိုး . . . ဒီလိုမှပေါ့ သမီးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ အင်တာဗျူး လာတွေ့တဲ့သူ သုံးယောက်ထဲမှာ သမီးကို အန်တီ သဘောအကျဆုံးပဲ၊ သားကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်၊ မနက်ဖြန် စကြရအောင်နော်”

အချစ်ကောင်မင်းပြုစားခဲ့လျှင်

စိုက်ထွေး ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
သို့မဟုတ် စိန်ခေါ်မှုကြီးက အားပါးတရပြုံးလို့ စိုက်ကြည့်နေခဲ့
သည်။

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက
စာအရမ်းသင်ချင်ခဲ့တယ်၊
အဖေက ကျောင်းမထားဘူး၊
ကျွန်တော့်ဘဝက
လမ်းမပေါ်မှာ
ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝလေ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၄

အခန်းကလေးက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့
 လုံးဝ မတိတ်ဆိတ်နိုင်ဘဲ ဝုန်းဒိုင်းကျ ဆူညံလှုပ်ရှားနေခဲ့ပါ
 သည်။ သူ့စိတ်တွေတစ်ခါမှ အခုလောက် ကစဉ့်ကလျား
 မလှုပ်ရှားဖူးခဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့နှလုံးသားဖြင့်
 တစ်ခါမှ မဖတ်တတ်ဖူးခဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင်
 သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ လွယ်ထားသောအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်
 ရယ်၊ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးရယ် . . ဒါပဲ။ အဲဒါထက်ပိုပြီး
 အဲဒီမိန်းမ လှသလား ချောသလား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
 သလားဆိုတာတွေ သူ မသိ။ သူ့နှင့်မဆိုင်။

“ယုယုပိုက်ထွေး” . . . ဒီမိန်းကလေးက သူ့ဘဝ
 မှာ ထမဆုံး သတိထားခဲ့မိသောမိန်းကလေးပါ။ နက်ရွှန်း
 သော မျက်ဝန်းရှုံ့ကြီးတွေနှင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်
 လိုက်တိုင်း သူ့နှလုံးသားတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ငြောင်းဆန်

အချစ်ကမ္ဘာပြုစားခဲ့သော

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

သွားခဲ့သည်မှာ ပထမဆုံး စ,တွေ့ကတည်းက။ ဒါကြောင့် သူမကိုပဲ ငှားဖြစ်အောင် အမေ့ကို ကယျာကယာ ဝင်ပြောလိုက် မိသေးသည်။ ဖူးပြည့်လှပသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို သူ့ငေး ကြည့်နေမိလျှင် သူ့ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတ်သော . . ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ သူမနှင့် ညနေ တိုင်း စာသင်ရတော့မည့် အဖြစ်သည် သူ့ဘဝအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်အကောင်းဆုံးသော အတွေ့အကြုံဆန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ သူ့ကိုယ်သူ အတောက်ပဆုံး . . အမွှေးယုံဆုံးဖြစ်အောင် စိတ်တိုင်းကျ အလှတေ့ပြင်ထားခဲ့ပြီး သူမအလာကို ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ သူမမျက်ခုံးတွေ ပင့်ခနဲ တက်သွားတာကို သူ သတိထားလိုက်မိသေးသည်။ တကယ်တော့ ဒီအဝတ်တွေက သူ့အဝတ်တွေမဟုတ်။ ညီလေးအခန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး ဒီကောင် ဝီရိယက အတောက်ပဆုံး ပိုးရှုပ်နီညိုရောင်နှင့် ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်ကို သွားခိုးယူထားကာ ဝတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နာရီကလည်း ညီလေးနာရီ၊ ရေမွှေးတွေဘာတွေတောင် ဆွက်ခဲ့သေးသည်။ ဒီကောင် အိမ်မှာမရှိ၊ ကျောင်းသွားတက်နေ ချိန်မှာ သူ စိမ်းပြေနပြေဖွကာ စိတ်တိုင်းကျ လိုချင်တာတွေယူ

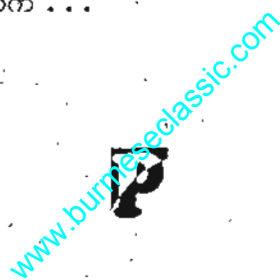
ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
“ကဲ . . . ပထမဆုံးနေ့မှာ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ စည်းကမ်း ကလေးတွေ ပြောထားလိုက်ရအောင်၊ ကျွန်မရဲ့ စည်း ကမ်းတွေကို ရှင်လိုက်နာနိုင်မှ ကျွန်မ ရှင့်ကို စာဆက် သင်ပေးနိုင်မယ်၊ ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုခု ကို ရှင် ချိုးဖောက်တာနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို စာလုံးဝ ဆက် မသင်ပေးနိုင်ဘူး . . . ဟုတ်ပြီနော်၊ ဘယ်လိုလဲ ရှင် လိုက်နာမှာလား။”

“အင်း . . .”

သူ့မျက်လုံးတွေက သူမဆီကနေ မခွာနိုင်တော့။
ဒူးစူးရဲရဲ အငမ်းမရပင် စိုက်ကြည့်မိသည်။

“ပထမဆုံး စည်းကမ်းက ရှင့်မျက်လုံးတွေ ယဉ်ကျေးဖို့ ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို ပြူးပြုနေအောင် အငမ်းမရ စိုက် ကြည့်တတ်တာ၊ မျက်လုံးတွေက ဝဏ္ဏာမငြိမ်ဘဲ ကျီး ကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးကစားတတ်လွန်းတာကို ရှင် ရှောင်ရမယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို စာသင်ပေးမယ့် ဆရာမ ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင့်အသက် ဘယ်လောက် . . .”

“နှစ်ဆယ့်လေး . . .”

ကျွန်မက ရှင်ထက် လပိုင်း အသက်ကြီးတယ်။ အဲဒီ

တော့ ကျွန်မကို လေးစားရမယ်၊ အထူးသဖြင့် မပြစ်မှားရဘူး၊ မပိုးပန်းရဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင် လိုက်နာနိုင်မလား”

“အင်း . . .”

“ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်တာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ဆုံရင် မျက်လုံးကို တစ်နေရာကို လွှဲထား”

“လုံးဝ မကြည့်ရဘူးလား”

“လုံးဝ မကြည့်ရဘူး”

“ခိုးကြည့်ရင်ကော ?”

သူ ကပျာကယာ အထွန့်တက်မိသည်။ သူမကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ နေမှ မနေနိုင်တာ။

“ကျွန်မ မသိရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်မ သိသွားရင် ရှင် အပြစ်ပေးခံရမယ်”

“ဘယ်လို အပြစ်ပေးမှာလဲ”

“စာတွေ အများကြီး ပိုရေးခိုင်းမှာ၊ ညစာ လုံးဝ မစားခိုင်းမှာ . . . စသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ကူးပေါ်လာသလိုပေါ့”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်မနဲ့ စာသင်တဲ့အခါ အကူဘောင်းဘီအသစ်တွေ ဝတ်ထားဖို့ မလိုဘူး၊ အိမ်နေရင်း တီရှပ်နဲ့ပုဆိုးဖြစ်ဖြစ် ဂျင်း(နီ)ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ထားရင် ရပြီ၊ ရေမွှေးနံ့ကို ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး၊ တော်ရုံ ချွေးနံ့ပျောက်ရုံဟာလောက်ပဲ နည်းနည်းဆွတ်ရင်ရပြီ”

သူ ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်မိတော့ သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်သည်။

“အဲဒီလို ရယ်တာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ မရယ်နဲ့”

သူ ချက်ချင်း မျက်နှာပိုးသတ်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ . . . သူ့စရိုက်ဖြစ်သော ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်စိတ်၊ အရွဲတိုက်ချင်စိတ်၊ အာခံလိုစိတ်၊ ဂျစ်ကန်ကန် ပြန်ပြောချင်စိတ်တွေသည် သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထူးဆန်းစွာ ငုပ်လျှိုးလို့နေခဲ့သည်။ သူမ စိတ်ဆိုးငြိုငြင်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်က သူ့နှလုံးသားကို လွှမ်းခြုံအုပ်မိုးထားသည်။ သူမ၏ စည်းကမ်းတွေကို အမိန့်တစ်ခုလို နာခံဖို့ သူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေမိကာ အလိုလို ကျိုးနွံနေခဲ့သည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားလာလျှင် ဒူးကို အလိုလိုနှုတ်နေတတ်သည်မို့ ဒူးတဆတ်ဆတ်နှုတ်ရင်း သူမကို မကြည့်မိအောင် ခေါင်းကိုငုံ့ထားမိသည်။

သျှစ်ကလေးများပြုစားခဲ့သော

ဒါပေမယ့် သူက လျှင်ပြီးသားပါ။ သူမ လစ်တာနှင့် ခိုးကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသား။

“ဦးမနှုန်းနဲ့ . . . ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

သူမ စကားသံကြောင့် သူ့ဖွဲ့က တိခန့် ရပ်သွားခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မက မနက်ပိုင်းဆို YUFL မှာ အင်္ဂလိပ်စာဒီပလိုမာ အတွက် သွားတက်ရတယ်။ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ရှင့် ဆီလာပြီး စာသင်ပေးရမှာ၊ တစ်နေ့ကိုနှစ်နာရီ သင်မယ်၊ မြန်မာစာရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာရယ်၊ သင်္ချာရယ်ပေါ့။ သူငယ်တန်းစားကနေစပြီး သင်သွားပေးမယ်၊ သင်ရိုးကိုနဲ့ရင် စာမေးပွဲစစ်ပေးပြီး အတန်းတက်တက်ပေးသွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ကျွန်မ စာအုပ်တွေ ဝယ်လာခဲ့ပြီ၊ ရှင်ရေးဖို့ လက်ရေးလှစာအုပ်တွေလည်း ပါတယ်၊ စာကို ကြိုးစားပြီး သင်စေချင်တယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာမတတ်ရင် လူရာမဝင်ဘူး၊ ရှက်စရာကောင်းတယ်၊ စာတတ်မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းလည်း ပိုမြင့်တက်လာမယ်၊ လူလည်း ပိုယဉ်ကျေးလာမယ်”

သူမပြောသမျှကို သူ သေချာအာရုံစိုက်ကာ နား

လွန်းထားထား
(သေးတက္ကသိုလ်)

ထောင်နေခဲ့သည်။ သူမကို အထင်ကြီးမိတဲ့စိတ်တွေက သူ့ရင်ထဲသို့ တစ်မိမိစိစီးဝင်လာခဲ့သည်။ ပညာတတ် မိန်းမချောက ခုလေးတစ်ယောက်။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ပြီး ကုန်ကြွေးသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံလှတာက အရှိန်အဝါတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီအရှိန်အဝါကြောင့် သူကတော့ အလိုလို သေးနပ်နဲ့ချာသွားသလို ခံစားမိသည်။ သူ့ကို သူမ အထင်မသေးစေချင်။ သူမ အထင်ကြီးလေးစားအောင် သူ့နေပြချင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ . . .”

သူမက အသံပေးလိုက်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါသတွေနှင့်သီးနေသော မျက်နှာနှင့် သူ့ညီကြယ်စင် . . . ။ သူ့ကို မီးလျှံလို တောက်ပလောင်ကျွမ်းနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ . . .

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ခဏလေးခွင့်ပြုပါဗျာ၊ အစ်ကို . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်ဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေနဲ့ နာရီ ဝင်ယူသွားတယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် စည်းကမ်းတကျ ရှိစေချင်တယ်၊ ခုချက်ချင်း ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတွေ ပြန်ချွတ်ပေးပါ။

အချစ်ကံသင့်စားပြုစားခဲ့သော်

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်မရှိတဲ့အချိန် ကျွန်တော့် အခန်းထဲ လုံးဝမဝင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

“ဘာလဲကွ . . . မင်းကလည်း၊ ငါ ခံစားယူဝတ်တာကို”

သူမရှေ့မှာ ရုတ်တရက် လာအပြောခံလိုက်ရသဖြင့် သူ့ မရှက်စဖူး ရှက်သွားခဲ့မိသည်။ သူမဆီ ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်မိတော့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းစူးစူးနက်နက်တစ်စုံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားရသည်။

“နောက်ထပ်စည်းကမ်းတစ်ခုက သူ့များပစ္စည်းကို သူများမသိအောင် မယူရဘူး၊ ချက်ချင်း သွားပြန်ချွတ်ပေးလိုက်၊ ကျွန်မစောင့်မယ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ”

သူ့ ချက်ချင်း ကျိုးနွံနာခံစွာပင် သွားချွတ်လဲပေးလိုက်သည်။ သူမ ငါ့ကို အထင်များသေးသွားပြီလား ဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်တဖိုဖို။ အခန်းထဲ သူ့ ပြန်ဝင်လာချိန်မှာ သူမနှင့်ကြယ်စင် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောလျက်ရှိတာကို တအံ့တဩ တွေ့ရပါသည်။ ကြည့်စမ်း . . . သူမ ပြီးနေလိုက်တာ။ ကြယ်စင်ကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေကလည်း တလေးတစား အထင်တကြီးရှိလိုက်တာ။ သူ့ကိုကြည့်လျှင် မျက်မှောင်

လွန်းထားထား
(ဝေးတက္ကသိုလ်)

ကြုတ်ကာ ကြည့်တတ်သူက ကြယ်စင်ကို ကြည့်တော့ မျက်ခုံးကလေးတွေပင့်လို့။ သူ့ရင်ထဲသို့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်က ပြန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာကြယ်စင်၊ မင်းကိုလည်း ငါ ပြန်စည်းကမ်းထုတ်ရဦးမယ်၊ ငါ့စာသင်ခန်းထဲကို ငါခွင့်မပြုဘဲ ဝင်မလာနဲ့ကွ၊ ငါ မကြိုက်ဘူး”

ကြယ်စင်က သူ့ကို လုံးဝ အရေးမလုပ်ဘဲ သူမကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည် . . .

“ကဲ . . . စာ စသင်ရအောင်”

သူမ၏ အသံကလေးက ချိုမြလွန်းပါသည်။

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြင့်စားခဲ့လျှင်

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက စာအရမ်းသင်ချင်ခဲ့တယ်၊ အဖေက ကျောင်းမထားဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝက လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝလေ”

“ဘာအလုပ်မို့လို့လဲရှင်”

သူမက စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးတတ်လျှင် သူ့ဘဝအကြောင်းတွေ သူ့ရင်တွင်းခံစားချက်တွေကို သူမဆီမှာ တိုင်တည်ဖွင့်ဟဖို့ သူ့ ဝန်မလေးခဲ့တော့ချေ။ သူမနှင့် စာသင်ရသောအချိန်တွေသည် သူ့အတွက် ဘာနှင့်မှ မလဲလှယ်နိုင်သော သူ့ တန်ဖိုးထား မက်မောလွန်းသော အချိန်တွေဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာသင်ချိန်ရောက်ဖို့ကိုပဲ သူ့မှာ မျှော်လင့်ရတာအမော။ ညနေပိုင်းရောက်ပြီဆိုတာနှင့် သူ့ ဂဏှာမငြိမ်နိုင်တော့။ ခြံထွက်ထွက်ပြီး မျှော်ရတာ အလုပ်တစ်ခုကိုဖြစ်လို့။ သူမ သင်ပေးသမျှ စာတွေကိုလည်း သူ ကြိုးကြိုးစားစား လိုက်နာသင်ယူရင်းက စာသင်ရတာကို သူ ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ စာလုံးလေးတွေ ဝိုင်းနေအောင် စာမျက်နှာပြည့်ရေးပြီးလျှင် သူမဆီက 'ရှင်ကတော်သားပဲ' ဆိုတဲ့

လွန်းထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

မှတ်ချက်ကလေး ရလိုက်လျှင်ပဲ သူ့မှာ ပျော်ရွှင်ပီတိ ဖြစ်မဆုံး။ ပြီးတော့ စာမျက်နှာအောက်ခြေမှာ ပြုံးနေသော ဝလုံး ခပ်ကြီးကြီးလေးဆွဲပေးတတ်တာကို သူ အရမ်းပျော်သည်။

“ရှင်က ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ၊ တစ်ခါသင်ရင် ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ခဏလေးနဲ့ ရှင် ရေးတတ်ဖတ်တတ်သွားမှာ၊ စာလုံးတွေကို ပေါင်းပြီး ဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနော်၊ ဘာစာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါင်းဖတ်ကြည့်၊ မသိတာရှိရင် ကျွန်မကို ပြန်မေးလို့ရတယ် . . . သိလား”

ဟု သူမက အားတက်သရောရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါတရံ စာရေးနေရင်း သူ့ဘဝအကြောင်းကလေးတွေ ပြန်ပြောပြဖို့ ညင်ညင်သာသာ တောင်းဆိုတတ်သည်။

“ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်လေ”

သူ့အဖြေကြောင့် သူမက သူ့ကို ကြောက်လန့်သွားသလို ပခုံးကလေးတွန့်ပြသည်။

“တစ်ခါတစ်လေ ရှင်ဘဝအကြောင်းကို ကျွန်မ တွေးကြည့်မိရင် အရမ်း ရင်နာမိတယ် သိလား၊ အသက်လေး နှစ်သားကလေးလေးတစ်ယောက် မိဘတွေနဲ့ ကွဲသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်အားငယ်ကြောက်ရွံ့ရှာ

ကျွန်တော်အားပြုစားခဲ့လျှင်

မလဲ၊ ဩော် . . . ရှင်က ခါးပိုက်နှိုက်လက်ထဲ ရောက် သွားခဲ့တာကိုး၊ သူက ရှင်ကိုရော နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ သေးလားဟင်”

“အဖေလား၊ နှိပ်တော့မစက်ပါဘူး၊ အဖေက ကျွန်တော့် ကို သူသားလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူခိုင်းတာ မအောင်မြင်ရင် နာရင်းအုပ်တာ ကန်ကျောက်တာတော့ လုပ်တာပေါ့၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းကြောက်တယ်ဗျ၊ သူက မထင်ရင် မထင်သလို ထ၊တီးတတ်တာ”

သူမက သူ့ကို ငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းဖွဖွချ သည်။

“အဲဒီဘဝတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ သက်နှင့်ရယ်၊ မေ့မစ်လိုက် တော့နော်၊ ပြန်ပြန်မတွေးနဲ့ပေါ့၊ ရှင် ဘယ်ဘဝရောက်ခဲ့ ရသလဲ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ရှင်ဘဝ ဘယ်လောက်ကြမ်း တမ်းခဲ့သလဲ၊ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို အတိတ်မေ့သလို မေ့မစ်လိုက်ပါ၊ အခု ရှင်ဘဝက လူကုံ ထံမိသားစုဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ရှင် ကိုယ်ရှင် အသစ်ပြန်တည်ဆောက်တတ်ဖို့ အရေးကြီး တယ်နော်၊ ရှင် စာတတ်အောင်သင်ရမယ်၊ အသက်ကြီး

လွန်းထားထား
(မေးတက္ကသိုလ်)

မှ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ရှင် ကြိုးစားဖို့ပဲလိုတာ၊ ရှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ် ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူးလား၊ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခု မယူချင်ဘူးလား၊ တကယ်ကြိုးစားချင်စိတ်နဲ့ ထက်သန် ပြင်းပြတဲ့စိတ်ရှိရင် နောက်ကျတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး သက်နှင့်၊ ကျွန်မပြောတာ နားလည်လား”

သူမ၏မျက်ဝန်းများက တောက်ပထက်သန်မှု ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ရွန်းလက်လို့။ သူမမျက်ဝန်းတွေဆီကနေ စိတ် ဓာတ်ခွန်အားတွေ သူ့စိတ်နှလုံးဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဝင် လာခဲ့သည်။ အရှင်းဆုံးပြောရလျှင် သူ့ဘဝမှာ ခုလို စိတ်ဓာတ် မြင့်တင်ပေးသောစကားမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ် . . . မ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

သူမက တအံ့တဩဟန်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး မတ် ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မ၊ပဲ ကျွန်တော့်ထက် လပိုင်းကြီးတယ်ဆို၊ ရိုသေလေး စားရမယ်ဆို၊ အစ်မလို့ခေါ်တာပါ၊ ‘အ’ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ‘မ’ ဖြစ်သွားတာ မကြိုက်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေအထား

“အင်း . . မကြိုက်ဘူးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အံ့ဩ
သွားတာပါ။ ရပါတယ်လေ၊ ရှင် ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ။ ကံ
. . . စကားတွေ သိပ်များမနေနဲ့တော့၊ စာရေးတော့
မြန်မြန်၊ ပြီးရင် သင်္ချာသင်မယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့ရဲ့ ဘိုး
တက်မှုက မိဘတွေပင် လက်ဖျားခါခဲ့ရသည်အထိ။ တစ်လ
ပြည့်သောနေ့မှာ သူငယ်တန်းမြန်မာစာ၊ သင်္ချာနှင့် အင်္ဂလိပ် စာ
သင်ရိုးပြီးသွားခဲ့ပြီ။ ဗျည်း (၃၃)လုံး အက္ခရာတွေကို သူ
ကောင်းစွာရေးတတ် ဖတ်တတ်ပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာ A to Z အထိ
ရေးနိုင် ဖတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သင်္ချာကိုလည်း အပေါင်းအနုတ် ရေ
တွက်တာတွေ သူ ရသင့်သလောက် ရခဲ့ပြီ။

“သားကလည်း ကြိုးစားလို့၊ ဆရာမကလည်း တော်လို့ပါ
ကွယ်၊ သမီး ဒီညစာ အိမ်မှာစားသွားပါနော်၊ စာသင်
ပြီးရင် အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားမယ်နော်”

မေမေက စာသင်ခန်းဝ၊ကနေ လာပြောသွားခဲ့
သည်။ သူမက လိမ္မာကြိုးစားသော တပည့်တစ်ယောက်၏
ဆရာမတစ်ယောက်လို ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ပြုံးနေခဲ့သည်။
ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။ အပေခနဲအမေက စားပွဲထိပ်
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နေရာယူကာ ညီနှင့်ညီမက တစ်ဘက်
ခြမ်းမှာ သူနှင့်သူမက တစ်ဘက်ခြမ်းမှာ အတူတူထိုင်ရသည်မို့

အချစ်ကမ္ဘာပြုစားခဲ့သော်

သူ ကျိတ်ပြီး ပျော်သွားပါသည်။ အတူနေလာတာ တစ်လကျော် ခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ညီနဲ့ညီမက သူတို့ဘာသာ တစ်ပါတီသီးသန့်ခွဲခြားပြီးနေသည်။ သူ့ကို အရေးတယူမရှိလှ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေကြသည်။ သူ့ကို အထင်သေးသော သံသယရှိသော မလိုလားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်မိပေမယ့် အပြင်ပန်းကတော့ ဂရုမစိုက်လေဟန် ဟန်ဆောင်ထားရသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကွဲကွာပြီးမှ ပြန်တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုအဖြစ်လက်ခံဖို့ သူတို့အတွက် ခက်ခဲဝန်လေးနေလိမ့်မည်။ အမေကတော့ သူ့အပေါ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုအစိုက်နိုင်ဆုံးသော လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဖေကလည်း သူ့အလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ တကူးတက အချိန်ရှာပြီး စကား စမြည်လာပြောတတ်ပါသည်။

စားသောက်ကြချိန်မှာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လောဘတကြီး အလှအယက် ပလုပ်ပလောင်း ပွစာကြနေတာကို သူမက မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေနှင့် သတိပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့နားကပ်ကာ အသံတိုးတိုးနှင့် စသင်ပါတော့သည်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“သက်နှင်း . . . တစ်ယောက်တည်း လူမစားရဘူးလေ၊ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တို့ရရစား၊ ဇွန်းခက်ရင်းကို ဒီလိုကိုင်းကျွန်မကိုင်တာကိုကြည့်၊ မျက်လုံးက ကိုယ်စားမယ့် ထမင်းလုပ်ကိုပဲ ကြည့်၊ ဇွန်းထဲကို တစ်လုပ်စာလေးပဲ ထည့် ပြီး ပါးစပ်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းသွင်း၊ တစ်လုပ်ကုန်မှ တစ်လုပ်ထပ်ပြင်ပြီးစား၊ မျက်လုံးက ဟင်းပွဲတွေအားလုံး ဆီ သိမ်းကြီးပြီး လောဘတကြီး အဝမ်းမရ မကြည့်ရဘူး၊ ပြီးတော့ ဟင်းတွေကို ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲချည်း မိုမောက်ပြည့်လှုံနေအောင် ထည့်မထားရဘူး၊ စားတဲ့အခါ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး အသံမထွက်အောင် ဖြည်းဖြည်းဝါး၊ ပလုပ်ပလုပ် မမြည်ရဘူး၊ ဟင်းချိုသောက်တဲ့အခါ ရှူးကန် မမြည်စေနဲ့၊ ဒီထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ကိုယ်စားလို့စားလိုက်မှန်းမသိအောင် အေးအေးဆေးဆေး စားရအောင်၊ ဘယ်သူကမှ လူမစားပါဘူး သက်နှင်းရဲ့၊ အဲဒီအကျင့်ကို ဂရုစိုက်ပြီးဖျောက်နော်၊ စားသောက်ပုံကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြတယ်၊ သူများတွေ ဘယ်လိုစားသောက်လဲဆိုတာကို မသိမသာအကဲခတ်ပြီး အတုခိုးရတယ် သိလား၊ တစ်

ကျွန်တော်က 'မ' ပြောတာပဲ

ယောက်တည်း ပျာယာခတ်မနေဘူး”

သူမသင်တာကို တခြားသူတွေမကြားရအောင် တိုးတိုးကလေး နားနားကပ်ပြီးပြောခြင်းမို့ သူမပါးပြင်ကလေး နှင့်ပင် ထိကပ်လှလှနီးကပ်လှသည်မို့ သူ့ရင်ထဲ ပရမ်းပတာ ပြောင်းဆန်နေခဲ့သည်။ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ကို စံကားလုံး လေးတွေနှင့် ညင်ညင်သာသာ ချော့မော့ပြီး ပြောလိုက်သလို လောဘဇောကပ်နေသော သူ့အမူအရာသည်လည်း ချက်ချင်း သတိအနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ သူမ သင် သည့်အတိုင်း သူ တသံဝေမတိမ်း လိုက်နာမိလေသည်။ ထမင်း ဝိုင်းမှာ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အမြှာ ညီညီမနှစ်ကောင်က မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိတာ ကို သူ သတိထားမိသည်။ သူမက ဘာမှမထူးခြားသလို ပြုံးနေခဲ့သည်။

မ,ရယ် . . . ကျွန်တော်က ရိုင်းစိုင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ဆိုရင် မ,က ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ပါးလာအောင် ချော့မော့သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ 'မ'ရဲ့ အမိန့်မှန်သမျှကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်ချင်ခဲ့ဘူး။ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မလွန်ဆန်ရဲခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကြောင့် 'မ'ကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်စေချင်နေမိတယ်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကျွန်တော်က 'မ' သိပ်တော်တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို အကောင်းဆုံး ဖော်ပြနေတဲ့ သက်သေတစ်ခုဖြစ်ချင်နေခဲ့မိတာ ဘာကြောင့် မှန်း ကျွန်တော်မသိတော့ဘူး 'မ'ရယ်။ 'မ'ဆီက အပြုံးကို ကျွန်တော် အမြဲလိုချင်မိတယ်။

စားသောက်ပြီးချိန်မှာ 'မ' ပြန်တော့မယ်ဆို တော့ ကြယ်စင်က . . .

“ဆရာမကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ဆိုသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ပူခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား မိသည်။

“ဟာ . . . ငါလိုက်ပို့မလို့ကွ”

ဟု သူ ကဗျာကယာ လှပြောမိတော့ ကြယ်စင်က သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကာ သရော်ရိပ်လွမ်းသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့် သည်။

“အစ်ကိုက ကားမောင်းတတ်တာကိုး၊ ဘာလဲ ဆရာမကို လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့မလို့လား”

ဟု သရော်မော်ကားပြောတော့ သူ မခံချင်။ ‘ မင်းနဲ့ဆရာမကို စိတ်မချလို့ကွ . . . ’ ဟု ပြောလိုက်ချင်စိတ် ကို လွှတ်ကနဲမပြောမိအောင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချုပ်ထိန်းပစ်

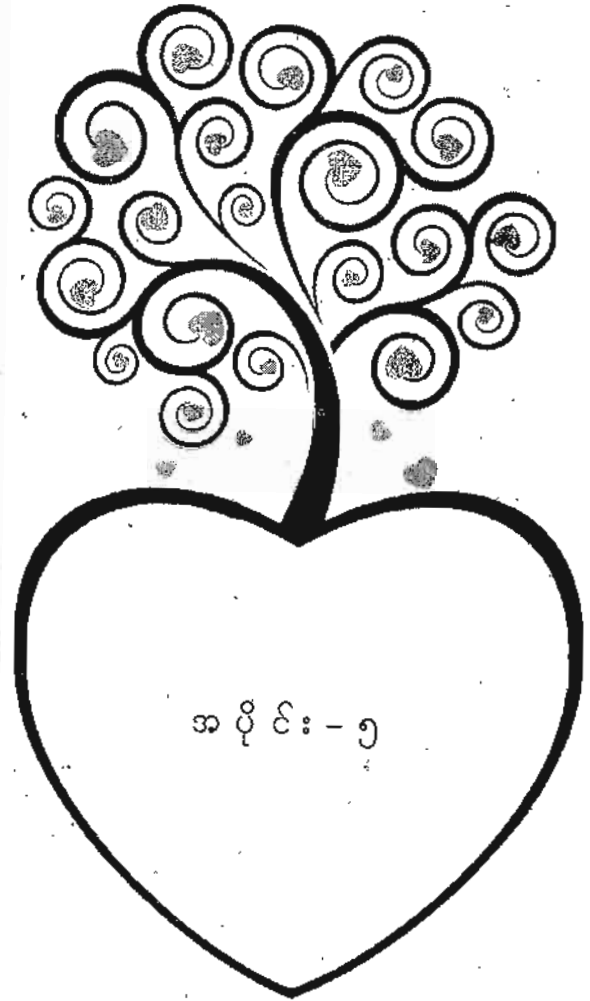
အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့လျှင်

လိုက်သည်။ သူ့ အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် 'မ'ကိုပါ စော်ကားမိသလို ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . သားကို ကားမောင်းသင်ပေးရဦး မယ်၊ ကားမောင်းတတ်တော့ သားအတွက် ကားတစ်စီး သတ်သတ် ဝယ်ပေးထားမယ်လေ၊ သား ဆရာမကို သားကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ကြိုပို့ပေးလို့ရတာပေါ့ နော် သား”

မေမေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ဝင်ပြောလိုက် သည်။ သူ့ ချက်ချင်းပဲ ကားမောင်းသင်ဖို့ဆန္ဒဇောတွေ ထက်သန် ပြင်းပြလို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ဪ . . . နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်စာ နောက်ကျခဲ့သူမို့ သူ့ဘဝမှာ သင်ယူစရာတွေကလည်း အများ သားပါလား။

နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ကားမောင်းသင်ခြင်းကို မနက်တိုင်း အသည်းအသန် အပြင်းအထန် သင်ယူခဲ့မိတော့ သည်။ ကားမောင်းသင်ရတာ သူ့အတွက် လုံးဝမခက်။ ခါး ပိုက်နှိုက်သလောက်တောင် မခက်ခဲ့ပါ။ ရဲရင့်ဖို့ပဲလိုသည်။

အပိုင်း - ၅

“ယူ အာ အားဂလီးဘစ်(ချို)

လေ ...”

မ’ အရမ်းလှတယ်လို့

ဘိုလိုပြောကြည့်တာ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၅

အမြောနှစ်ကောင်၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲကလေးကို ခြံထဲမှာကျင်းပသောနေ့ဖြစ်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တွေလောက်သာဖိတ်ပြီး အသားတွေ၊ ငါး၊ ပုစွန်တွေကင်ကာ ဝိုင်၊ ဘီယာတို့နှင့် စားသောက်ကြသောပွဲပါပင်။ ခြံထဲမှာ တီးဝိုင်းတစ်ခုလည်းရှိကာ ဆိုချင်တဲ့သူက သွားတက်ဆိုကြသည်။ ဒီပွဲကို သူ စိတ်မဝင်စားလှပေမယ့် 'မ'ကိုပါ ဖိတ်ထားသော ကြောင့် သူ မပါလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ 'မ'က ဒီည အရမ်းလှလို့ နေပါသည်။ မိုးပြာရောင်နုနုလွလွ ဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့်မို့ သွယ်လျကြော့ရှင်းစွာ လှပလွန်းနေခဲ့သည်မို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ 'မ'ဆီကနေ မခွာနိုင်ခဲ့။ 'မ'ကို အရမ်းလှတာပဲ . . . ဟု ပြောချင်သည်။ ပြောလိုက်လို့ 'မ' စိတ်ဆိုးသွားမှာကိုလည်း စိုးသည်။ ဒါပေမယ့် မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်။ အရမ်း ပြောချင်လာသည်။ ဘယ်လိုပြောရရင် ကောင်းမလဲ။ မြန်မာလို

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့ဟန်

ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ပြောချတာထက် အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်းကွန့် ပြီး ပြောရင်ရော ? . . . ။ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ထိုစိတ်ကူးကို သူ သဘောကျသွားခိုက် သူ့ဘေးကနေ လမင်းဖြတ်သွားသည်မို့ လမင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ‘လမင်း’ က ‘ဘာလဲ’ ဟူသော ပုံစံဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းလှတယ်လို့ပြောချင်ရင် အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုပြောရလဲ၊ ငါ့ကို သင်ပေးစမ်းပါဟာ”

သူ့စကားကြောင့် လမင်းက ပြုံးထေ့ထေ့ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်ကောင်မလေးကို ပြောမလို့တုံး”
ဟု ပြန်မေးတော့ သူ ဝန်မခံချင် . . . ။
“ဘယ်သူ့ပြောပြောပေါ့ဟ . . . သင်ပေးစမ်းပါဆို”
“ပြီးရော . . . လိုက်ဆို၊ ယူ အာ အားဂလီး ဘစ်(ချ်)”
“ယူ အာ အားဂလီး ဘစ်(ချ်)”

သူ တလေးတစား လိုက်ဆိုပါသည်။ သူ အလွတ်ဆိုနိုင်သည်အထိ ထပ်တလဲလဲ ရွတ်နေချိန်မှာ လမင်း ဖျတ်ကနဲ့ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ထိုစာလုံးကို မေ့မသွားအောင် စိတ်

လွန်းထားထား (ခေတက္ကသိုလ်)

ထဲကနေ တဖွဖွရွတ်နေရင်း ‘မ’ကို လိုက်ရှာမိသည်။ တွေ့မယ့် တွေ့တော့ ‘မ’က ကြယ်စင်နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကာ အားပါးတရ ရယ်မောလို့ပါလား။ သူ့ရင်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြယ်စင် ‘မ’ ကို ကြည့်သောအကြည့်တွေက လုံးဝ မရိုးသားပါ။ ‘မ’ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်အရေးပေးလွန်းပုံက ပေါ်လွင်လွန်းနေသည်။

“ ‘မ’ရယ် ကျွန်တော်ရှာနေတာ . . . မ၊ ယူ အာ အားဂလီး ဘစ်(ချ်)”

‘မ’ ကိုတွေ့သည်နှင့် သူ့စိတ်ထဲက စကားလုံး ကို မေ့မသွားခင် ခပ်သွက်သွက်ကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ”

ကြယ်စင်က ဟာခနဲ လန့်သွားဆဲ ‘မ’က မျက်နှာပျက်သွားကာ သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ဟန်က မြွေတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်သည့်ဟန်။ သူ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားရသည်။ ‘မ’ စိတ်ဆိုးသွားသည်လား။

“အစ်ကို ကိုယ့်ဆရာမကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ရိုင်းလှချည်လား၊ ခုချက်ချင်း ပြန်တောင်းပန်လိုက်၊ ယုယရယ် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

အချစ်ကလေးအားပြုစားခဲ့သော

“နိုး . . . ကြယ်စင် တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ သက်နှင်း ကျွန်မကို ပြန်ပြောစမ်း၊ စောစောက ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ယူ အာ အားဂလီးဘစ်(ချ်)လေ . . . ‘မ’ အရမ်းလှတယ်လို့ ဘိုလိုပြောကြည့်တာ”

‘မ’ မျက်နှာကလေး နီရဲသွားကာ နှုတ်ခမ်းက လေးစိုင်းဟသွားပြီးမှ ခေါင်းကလေးမော့ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်တော့မှ သူ နည်းနည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။ ကြယ်စင်ကလည်း ခွီးခနဲ ထရယ်သည်။ ဟာ . . . တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ဟိုကောင်မလေး လမင်း သူ့ကို ဘာတွေ မဟုတ်တရုတ် သင်ပေးသွားတာပါလိမ့်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သက်နှင်းရယ်၊ ဒါ တယ်သူ သင်ပေးသွားတာလဲ”

‘မ’က မျက်ရည်စို့လာတဲ့အထိကို ရယ်လို့မပြီးနိုင်တော့။ သူ့ပါ ရောယောင်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင် ရယ်မိလေသည်။

“ဟိုဟာမလေးလေ လမင်းပေါ့၊ သူ့ကိုယုံပြီး ပုံအပ်လိုက်တာ မှားပြီထင်တယ်”

“ကဲ . . . ကျွန်မ ပြန်သင်ပေးမယ်၊ စောစောကဟာကို မေ့လိုက်တော့နော်၊ ယူအာ ငြူးတီးဖူးလဲလို့ ပြောရတယ် သက်နှင်းရဲ့၊ လိုက်ပြောကြည့်ပါဦး”

“ယူ အာ ငြူးတီးဖူးလဲ”

ကြယ်စင်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် သူတို့နားက နေ ထွက်သွားတော့သည်။ ‘မ’က သူ့ကို ကရုဏာသမီးသော အကြည့်ကလေးဖြင့်ကြည့်ကာ . . .

“သက်နှင်းရယ် . . . နောက်ဆို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မယုံနဲ့၊ ကိုယ်မသိတဲ့ နားမလည်တဲ့ အရာတစ်ခုကို သူများပြောတိုင်း စိတ်ချလက်ချ မယုံပစ်လိုက်နဲ့ ကြားလား၊ စောစောက စကားမျိုး ကျွန်မကိုမဟုတ်ဘဲ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ သွားပြောမိခဲ့ရင် ရှင် ကျိန်းသေပေါက် ပါးရိုက်ခံရတယ်မှတ်”

“ဗျာ ! အဲဒါ ဘာစကားမို့လို့လဲ”

“အဲဒါ ဆဲတာရှင်”

“ဟာ . . . ဒီကောင်မလေးတော့ကွာ၊ တော်ပါပြီ၊ နောက်ဆို ‘မ’ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကျွန်တော် ယုံတော့မယ်၊ ‘မ’ကလွဲပြီး မိန်းကလေးတွေများ မကောင်း

အချစ်ကသင့်ကားပြုစားခဲ့သော်

လိုက်တာဗျာ”

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူတုန်ရင်က 'မ'ကို အရမ်း
အားနာမျက်နှာပူသွားခဲ့မိလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။
တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်သည် လူတစ်ယောက်က တခြားတစ်
ယောက်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချလွန်းစွာ အရာရာ ရင်ဖွင့်မိ စေဖို့
တစ်နေ့မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင် စွဲလန်း
ငြိတွယ်မိစေဖို့၊ သံယောဇဉ်တွယ်တာမူတွေ အထပ်ထပ် ရစ်
ပတ်နှောင်ဖွဲ့ဖို့၊ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်၊ သူမအကြောင်း တွေး
မိရုံနှင့် မျက်ရည်များပင် ဝဲလာအောင် ချစ်မြတ်နိုးမိစေဖို့
လုံလောက်လွန်းသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ 'မ'သည် သူ့အပေါ်
မယုံနိုင်လောက်အောင် လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ 'မ'
စကားတစ်ခွန်းကလွဲရင် တခြားဘယ်သူ့စကားမှ သူ နားမ
ထောင်ချင်၊ ဂရုမစိုက်ချင်။ အဖေနှင့်အမေကတော့ ခြွင်းချက်
ပေါ့လေ။ 'မ' ပြောလိုက်လျှင် သူ တစ်သဝေမတိမ်း နာခံတတ်
သည်။ သူ့ဘက်က အနက်ကြီးမြင်နေရလျှင်နှင့် 'မ'က အဖြူ
ပါဆိုလျှင်ကောင် သူက 'အဖြူ'ဟု ဇွတ်ယုံကြည်ပစ်လိုက်မည့်
ယုံကြည်စိတ်ချအားကိုးမှုမျိုးနှင့် သူ 'မ'ကို တွယ်တာလွန်းခဲ့ရ
ပြီ။

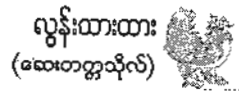

အချစ်ကသင့်ကားပြုစားခဲ့လျှင်

တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာ သူ့ ငါးတန်းအထိ သင်ခန်းစာတွေအားလုံး စာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်တဲ့အဆင့်အထိ သူတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အဖေ့ရဲ့အကူအညီနှင့် အစိုးရကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ အသိအမှတ်ပြု စာမေးပွဲတွေကို တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း သူ ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာတွေကို သေချာဖတ်နိုင်လာခဲ့ခြင်း အပေါ် သူ ဘယ်လို ဂုဏ်ယူကျေနပ်မိမှန်း မသိ။ 'မ'ကိုလည်း အနီးကပ် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ လေးစား အထင်ကြီးမိစိတ်တွေ ဆက်ထက်ထမ်းပိုး တိုး၍သာ လာခဲ့သည်။ 'မ'ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆနှင့် ခံယူချက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေကိုလည်း သူ သိသင့်သလောက် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။ 'မ'က ရည်မှန်းချက်ကြီးလွန်း သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စာ ဒီပလိုမာလည်း ရခဲ့ပြီဆိုတော့ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းက MBA တက်ဖို့ပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာပဲ တက်ခွင့်ရတာ ကျွန်မ အရမ်းကံကောင်းတယ် သက်နှင်းရဲ့။ MBA ရပြီးရင်တော့ ကျွန်မ အလုပ် စလုပ်တော့မယ်၊ Hotel Management ပိုင်းကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်လေ”

ဟု 'မ'က သူ့ကို အရေးတယူ ပြောပြတတ်ခဲ့သည်။ သူ တစ်ချက်တော့ အရဲစွန့်ခဲ့မိလိုက်သည်။

“ 'မ'ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမလို့ . . မေးရမလားဟင်”

“မေးပေါ့ သက်နှင်းရဲ့၊ ဘာလဲ . . မေးလေ”

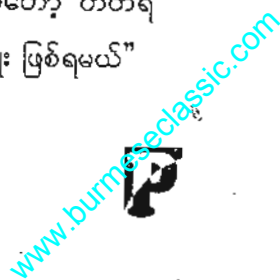
“မ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ချစ်သူတော်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲဟင် ? . . 'မ' သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံတွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား”

“အလိုတော် . . ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ရှင်က ဘာလို့ ဒီလောက် ထူးဆန်းတဲ့မေးခွန်းမျိုးကို မေးရတာလဲ”

'မ'က သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်တော့ သူ့နည်းနည်းတော့ လန့်ချင်သည်။ 'မ' ကို မေးသာမေးရတာ။ 'မ' မိတ်ဆိုးမှာကိုလည်း သူ အလွန်ကြောက်ရသေးသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ကျွန်မက ပညာမတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆို လုံးဝ စိတ်မကူးဘူး သက်နှင်းရဲ့၊ မချမ်းသာရင် နေပါစေ၊ အရမ်းချမ်းသာဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ပညာတော့ တတ်ရမယ်၊ ကျွန်မကို ဦးဆောင်ပေးနိုင်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

အချစ်ကလေးများပြုစားခဲ့သော

ထိုစကားက အလွန် စူးရှပြတ်သားလွန်းသော
ဓားလှံတစ်ခုလို သူ့နှလုံးသား အလယ်တည့်တည့်ဆီ ထိုးစိုက်
ချလိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးသားထဲ တဆုံး စိုက်
ဝင်သွားခဲ့သည်မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်နှုတ်ဖို့ မလွယ်ကူတော့။ 'မ'
နှင့်သူ သိပ်ပြီး အလှမ်း ကွာလွန်းသွားသလို သိမ်ငယ်မှုတစ်
မျိုး သူ့ရင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ 'မ'က
သူ့ကိုများ ပညာရှိမိန်းကလေး ပီသလွန်းစွာ ပညာသားပါပါ
သတိပေးခွဲခြားပစ်လိုက်တာလား။

အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး 'မ'ကို နှင့်နေအောင်
ချစ်နေမိသည့်တိုင် 'မ'ကို ဖွင့်မပြောဖို့ သူ မြို့သိပ်ချုပ်တည်းခဲ့
ရပါသည်။ 'မ'ကို 'မ' မသိအောင် ခိုးခိုးကြည့်ရင်းဖြင့်သာ သူ
အချစ်တို့ကို သိမ်းဆည်းကွယ်ဝှက်ထားခဲ့ရသည်။

အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ နည်းနည်းတော့ ထူးခြားနေ
ခဲ့သည်။ အထူးခြားဆုံးက မေမေ။ MBA ကျောင်းတက်ပြီး
သွားကာ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြယ်စင်နှင့်လမင်းက စင်္ကာပူ မှာ
ကျောင်းတစ်ခုသွားဆက်တက်ဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။ အဖေ က
သူ့ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ယောက်စလုံးကို
အလုပ်ဝင်စေချင်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်
မဝင်စားကြပါ။ အမြောနှစ်ကောင်က အတွဲလည်းညီလွန်းလှ
ကာ သင့်မြတ်လွန်းလှသည်။ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ စီစဉ်တာ
တောင် အတူတူ တပူးတွဲတွဲ။

“ဖေဖေက သားနဲ့သမီးကို ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်
စေချင်တာကွာ၊ မင်းတို့က ပညာဆက်သင်ချင်ကြသေး
တယ်ဆိုတော့လည်း ဖေဖေ မတားပါဘူးကွာ၊ သွား
တက်ကြပါ။ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိလာမယ်၊ ပိုပြီး
တော့ အမြင်ကျယ်လာမယ်၊ စာသင်တာကောင်းတဲ့
အလုပ်ပါ၊ ဖေဖေသားသမီးတွေ ပညာတွေအများကြီး
တတ်လေ ဖေဖေ ဂုဏ်ရှိလေပေါ့”

သုန္ဒရီကလေးပြုစားခဲ့လျှင်

ဟု အဖေက ဆိုသည်။ မနေ့ညက မိသားစု ထမင်းခင်းမှာ ကြယ်စင်က စတင်၍ ဖွင့်ဟခဲ့ခြင်းပင်။

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဖေဖေနဲ့မေမေ၊ အဲဒါ သူ့ကို ဖေဖေနဲ့မေမေတို့နဲ့ အသိလည်းပေးထားရင်း မနက်ဖြန်ခေါ်လာမလို့ မိဘတွေနဲ့ တရားဝင်တွေ့ဆုံ ပေးတဲ့သဘောပါ”

“အို . . . ကြည့်စမ်း၊ မေမေ သားငယ်လေးတောင် ချစ်သူ ရှိနေပြီကိုး၊ ခေါ်လာခဲ့ပါ သားရယ်၊ မေမေ ညစာပြင် ဆင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်လေ”

“ညစာတွေ မစားတော့ဘူး မေမေရာ၊ နောက်တစ် ခေါက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန် မေမေတို့နဲ့ဆုံပေး ပြီးရင် hotel မှာ တစ်ခုခုသွားစားရင်း သူ့ကို လက် ထပ်ခွင့်ကောင်းဖို့ စီစဉ်ထားလို့ပါ။ သူ့အတွက် စိန်လက် စွပ်လေး ကျွန်တော် ပယ်ထားပြီးပြီ၊ သူ့ကို Romantic ဆန်ဆန်ကလေး တောင်းခံမလို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်”

ကြယ်စင်က သူဝယ်ထားသော စိန်ပွင့်ခပ်ကြီး ကြီး လက်စွပ်ကလေး မိဘတွေကို ထုတ်ပြနေသည်။ လမင်းက

“ဟယ် . . . လှလိုက်တဲ့ လက်စွပ်ကလေးဟယ်၊ အံ့မယ်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

စိန်အရည်က ကောင်းလှချည်လား၊ တစ်ရတီလောက် တော့ အသာလေးပဲ၊ ကြယ်စင်တို့များ သူ့ချစ်သူကျ တော့ သိတတ်လိုက်တာနော်၊ ငါ့ကျတော့ ဝယ်ပေးဘူး”

ဟု စူပူပူပြောရင်း လက်စွပ်ကို ဝတ်ကြည့်နေ၍ ကြယ်စင်က အတင်းပြန်လုကာ . . .

“နင်လည်း နင့်ကို ဒီလို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဝယ်ပေး နိုင်မယ့်လူမျိုးရှာပေါ့၊ မယ်လမင်းရယ်၊ ပေးစမ်း . . . ငါ့လက်စွပ်ကို နင်ဝတ်စရာလား”

အမြွှာနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ရင်း အဖေနဲ့အမေက တပြုံးပြုံး။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားရင်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလိုပင် နေသည်။ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ဝီ လောကမှာ သူ့စိတ်ဝင်စားတာ ‘မ’တစ်ယောက်တည်းရယ်။

“သားက ကျောင်းသွားမတက်ခင် သူနဲ့ စေ့စပ်သွားချင် တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ စေ့စပ်သွားတော့ သူ လိုက်ခဲ့ရင်လည်း အဆင်ပြေမယ်လေ၊ သူကလည်း ကျောင်းတက်ချင် သေးတာဆိုတော့ အဆင်ပြေရင် သူ့ပါ ခေါ်သွားမလို့”
“ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် သူနဲ့

လွန်းထားထား
(ခေးတက္ကသိုလ်)

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြုတ်အားနဲ့

တွေ့ရုံပဲတွေ့ရမှာပေါ့လေ။ အေးပါကွယ် . . . သား
ကံကောင်းပါစေ”

ဒီနေ့တော့ သူ 'မ'နှင့် စာသင်ရင်း ကြယ်စဉ်
ကောင်မလေး အိမ်ခေါ်လာပြီး မိဘတွေနှင့် ဆုံပေးမည့်အ
ကြောင်းပင် ပြောပြလိုက်မိသေးသည်။ 'မ'က မျက်ခုံးကလေး
ပင့်ကာ 'ဟုတ်လား' ဟု ပြုံး၍ပြန်မေးသည်။ 'မ'ရဲ့ အပြုံးက
လေးကို သူ ချစ်လိုက်တာ။ ချက်ချင်း မျက်ဝန်းပြန်မလွှဲရက် ဘဲ
ငေးခနဲကြည့်မိသွားလေသည်။ မ ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘာပဲ
လုပ်လုပ် သူ အရမ်းချစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်စိတ်တွေဟာ
သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်ဖိတ်လျှံကျမတတ် သိပ်သည်းလွန်းလှ
သဖြင့် သူ့ရင်ထဲတောင် တင်းကြပ်မွန်းနစ်၍နေခဲ့သည်။ စိတ်
ရှိတိုင်းသာ စိတ်ကိုလွတ်ပေးလိုက်ရလျှင် သူ 'မ'ကို သူ့ရင်ခွင်
ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ လွတ်ထွက်မသွားတော့အောင် တစ်သက်
လုံး ပွေ့ဖက်သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ချင်တော့သည်။ အချစ်က
သူ့အား ပြုစားလွန်းလှသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ဆိပ်တွေ ဒီနေ့
အလား တစ်ရပ်ရပ်။

စာသင်ပြီးသွားချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း 'မ'ကို ပြန်
ပို့ဖို့ 'မ'နှင့်အတူ လိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ကားမောင်းကျွမ်း

ကျင်ပြီဆိုကတည်းက 'မ'ကို ကြိုပို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျေကျေ
နပ်နပ် တာဝန်ယူလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီ အခွင့်အရေး
ကလေးကိုပဲ သူ့မှာ မက်မောစုံမက်မဆုံး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံ
တက်စုံရှိနေတာက ထူးခြားနေ၏။ ကေန္တ ကြယ်စဉ်ကောင်မ
လေး ရောက်မလာသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ထိုစဉ်မှာ ကြယ်စဉ်
မျက်နှာက အားပါးတရပြုံးရင်း ထိုင်နေရာမှထကာ သူ့တို့
ဘက်ဆီ လျှောက်လာသဖြင့် သူ ခဏ ကြောင်သွားရသည်။
ကြယ်စဉ်က 'မ'ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ထိုလက်ထဲ 'မ'
ရဲ့လက်ကလေး ခပ်ရှက်ရွံ့ရွံ့ဟန်ကလေးဖြင့် ပါသွားသော အခါ
သူ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ . . . ဟောဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူလေးပေါ့”

“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်း၊ သားက မေမေတို့ကို အရိပ်
အမြှောက်ကလေးတောင် ကြိုပြောမထားဘူးဟယ်၊ အံ့ဩ
ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီးဖြစ်နေတော့ ပိုကောင်းတာ
ဂေါ့ သားရဲ့ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်က မေမေတို့ကို တမင်သက်သက် surprise
လုပ်ချင်လို့ကို ယုယလေးနဲ့ တိုင်ပင်ထားတာ”

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သော

ထိုခဏမှာ သူ့ရင်ထဲတွင် အကြီးမားဆုံးသော ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့သည်။ ထိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာပဲ သူ တစ်ယောက်တည်း ပေါက်ကွဲလွင့်စင်လျက်ရှိသည်။ ကြယ်စင် . . . ဒီကောင် လျင်လျ၊ သွက်လှချည်လား။ သူတောင် ဖွင့်မ ပြောရက်ဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် တိတ်တခိုးကလေး ချစ်မြတ်နိုး လွန်းရပါသော 'မ'ကို ဒီကောင် ဘယ်အချိန်ကများ လက်သွက် ခြေသွက်နှင့် ချစ်သူဖမ်းလုပ်ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို . . . သူ့ခေါင်းတည့်တည့်ဆီ ဝှိုးကြိုးပစ် ခွင်းချပစ်လိုက်သလို . . . အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားသလို။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ် ကြေမှုဖွားကြလန်သွားသလို သည်းထန်ပြင်းပြစွာ နာကျင်ခံစား နေရပါသည်။ မ . . . ရယ်။ ကျွန်တော် ရင်ကွဲပါပြီ။ မ ကို ချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်။ မ . . . က ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်ပဲ။ မ . . . က ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ။ မ . . . က ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ မ မရှိရင် ကျွန်တော့်ဘဝ ဆက်လက်ရှင်သန်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် နေလို့ပျော်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လို လိုချင်တာမရတဲ့အခါ ပွင့်ပွင့်လင်း

လွန်းထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

လင်း ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ငိုကြွေးပစ် လိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် 'မ'ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး 'မ' ရယ်။

သူ စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းလွတ်သွားချိန်မှာ 'မ'နှင့် မေမေတို့ စကားတွေပြောနေကြပြီ။ ဘာတွေပြောနေမှန်း သူ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ကြယ်စင် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှိနေမည့် မနေ့ကမြင်ခဲ့ရသော လက် ထပ်ခွင့်တောင်းသည့် စိန်လက်စွပ်လေးဆီသာ အာရုံရောက် နေသည်။ အားပါးတရ ကျေနပ်အားရစွာ အောင်နိုင်သူတစ် ယောက်လို ပြုံးနေသော ကြယ်စင်ကို လည်ကုပ်ကနေဆွဲပြီး လက်သီးနှင့် အဆက်မပြတ် ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။

"သားကြီး . . . လာ ထိုင်လေ၊ သား အံ့ဩနေကာမှ လား၊ ဘားဆရာမ ဘယ်လောက် အနေအထိုင်ပီရိသေ သပ်သလဲဆိုတာ၊ သားတောင် မရိပ်မိဘူးမှလား၊ ဝမ်း သာပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးကို မြင်ကတည်းက အန်တီ က သဘောကျနေခဲ့ပြီးသား၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ဗွန်ဗွန်ရည်ရည်နဲ့ လိမ္မာပါးနပ်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဆိုပြီးတော့လေ၊ သမီး ဘယ်လောက်တော် သလဲဆိုတာ တခြားဘာမှမကြည့်နဲ့၊ စာတစ်လုံးမှ

ကျွန်ုပ်တို့အားဖြုတ်ပေးပါ

မတတ်တဲ့ သားကြီးကို ငါးတန်းအောင်တဲ့အထိ သင်ပေးနိုင်ခဲ့တာပဲကြည့်တော့၊ သားကြီးရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေ အရမ်းယဉ်ပါးပြောင်းလဲလာခဲ့တာ သမီး သိပ်တော်လို့ပေါ့”

မေမေကတော့ ရွန်းရွန်းကိုဝေနေတော့သည်။ သူ့စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ကြယ်စင်ဘေးမှာ ကပ်လျက်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကြယ်စင်က သူ့ကို သိပ်အာရုံမကျ။ ကြယ်စင်မျက်လုံးတွေ စိတ်အာရုံတွေအားလုံး ‘မ’တစ်ယောက်တည်းဆီသို့သာ ပုံအောက်ရောက်လျက်ရှိနေသည်။ သူ့ ‘မ’ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ‘မ’မျက်နှာလေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြုံးလို့ မှ ရယ် . . . ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အင်အားကြီးမားလွန်းတာလဲ။ နူးနူးညှည့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ သွယ်သွယ်လျှလျကလေးနဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ ကြယ်စင်တို့လို ယောက်ျားတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေကို တစ်ပါတည်း သိမ်းကျုံးဆွဲငင်သိမ်းပိုက်ထားနိုင်စွမ်း ရှိရလွန်းတာလဲ။

ကြယ်စင် အာရုံလွဲနေချိန်မှာ ကြယ်စင်ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက လက်စွပ်ဗူးကလေးကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိလိုက်အောင် သူ ခါးပိုက်နှိုက်ထားလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ

လွန်းထားထား
(ဝေးတက္ကသိုလ်)

အရှက်ကြီးကဲ့လိုက်စမ်းတော့ ကြယ်စင်။ မင်း ငါ့ရဲ့မကို လက်ထပ်ခွင့် ဘယ်တော့မှ မတောင်းခံစေရဘူးမှတ်။ မင်း . . . သေ . . . လိုက် . . . တော့ . . . ကွာ။

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစာအုပ်

လွန်းထားထား
(ဝေးတက္ကသိုလ်)

အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ပြီး မုန်တိုင်း တစ်စင်းလို ကြယ်စင်ဝင်ရောက်လာချိန်မှာ ည ဆယ်နာရီ ကျော်နေပြီ။

“အစ်ကို . . . ခင်ဗျား ခြံထဲခဏဆင်းခဲ့စမ်းပါ။ အိမ်ထဲ မှာ မပေါက်ကွဲချင်ဘူး။ ခြံထဲလိုက်ခဲ”

ဟု အံ့ကြိတ်သံဖြင့်ပြောပြီး ရှူးရှူးရှားရှားပြန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူက တစ်ချိန်လုံး လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ကြည့် နေခဲ့သော စိန်လက်စွပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ ထိုး သွင်းခဲ့ပြီး ခြံထဲဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ သူကလည်း စာရင်းရှင်း ချင်နေတာပါ။

ခြံက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံအသံ ဆို အိမ်ကြီးပေါ်က မကြားနိုင်ပါ။ ခုလောက်ဆို အဖေနဲ့အမေ တို့ အိပ်လောက်ရောပေါ့။ လမင်းလည်း သူ့အခန်းထဲသူ ရှိလိမ့် မည်။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ကြယ်စင်က ပြေးလာပြီး သူ့မျက်နှာ တည့်တည့်ဆီ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ငါ့လက်စွပ်ကို ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တဲ့အတွက်၊ ငါ

သိတယ် . . . မင်းလက်ချက်ပဲဆိုတာ၊ မင်း တော်တော် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ကောင်ပဲကွ။ မင်းကို အိမ်မှာ တင် ထားမိတာ တကယ့် မြေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလိုပဲ”

သူ ခပ်အေးအေးပင် ကြယ်စင်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ကြယ်စင်မေးရိုးဆီ ခွပ်ခနဲမြည်အောင် တစ်ချက် ပြန်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် တစ် ခွန်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေး . . . ဒါက ငါ့ရဲ့ ‘မ’ကို မင်း လူယူခဲ့တဲ့အတွက် ပဲ။ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ မင်း မသိဘူး။ မင်းရဲ့အချစ်နဲ့ ကြိုက်သလိုယှဉ် . . . ငါ ယှဉ်နိုင်တယ် ဟေ့ကောင်၊ ‘မ’က ပညာမတတ်တဲ့သူကို လုံးဝ မစဉ်း စားဘူးဆိုလို့ ငါ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မြိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ မိတာ၊ မင်း အပိုင်သိမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ နားလည်လား”

သူ့မျက်ရည်စက်တချို့ လွင့်စင်သွားအောင်ပင် သူ ပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြယ်စင်က ရှက် တရက် မင်သက်သွားသလို သူ့ကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမဲ့စွာ ပြိုဆင်းကျလာခဲ့ပြီ။ သူ ရင်ပွင့်သွားခဲ့တာပါ။

အချစ်ကလေးကားပြီဟုဆိုပါ

“ငါလည်း ပညာတတ်ချင်တာပေါ့။ မင်းလို MBA ဘွဲ့လည်း ငါ လိုချင်တာပေါ့။ ရအောင်လည်း ငါ ကြိုးစားချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ ပညာမတတ်ခဲ့ဘူး။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ငါ စာမသင်ခဲ့ရဘူး။ မိဘတွေနဲ့ကွဲပြီး ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်ခဲ့တာ ငါ့အပြစ်လား ကွာ့။ ငါ ပညာမတတ်လို့ ‘မ’ကို ချစ်ခွင့်မရတာ . . . မင်းကတော့ ပညာတတ်လို့ ‘မ’အချစ်ကို ရခဲ့တာ တရားရဲ့လားကွ . . . ဟမ်၊ ငါ ‘မ’ကို ချစ်တယ်။ ‘မ’က သေဆို့သေ ရှင်ဆိုရှင်ဆိုတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ကို ‘မ’ကိုချစ်တာ၊ မ ဟာ ငါ့ရဲ့ဘဝပဲ။ ငါ့ရဲ့ အသက်ရှင်သန်ခြင်းပဲ။ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့ဘဝတလျှောက်လုံး ငါ ဘာများ ရခဲ့ဖူးသလဲ ဟင် . . . ပြော၊ မင်းပြော . . . ပြော”

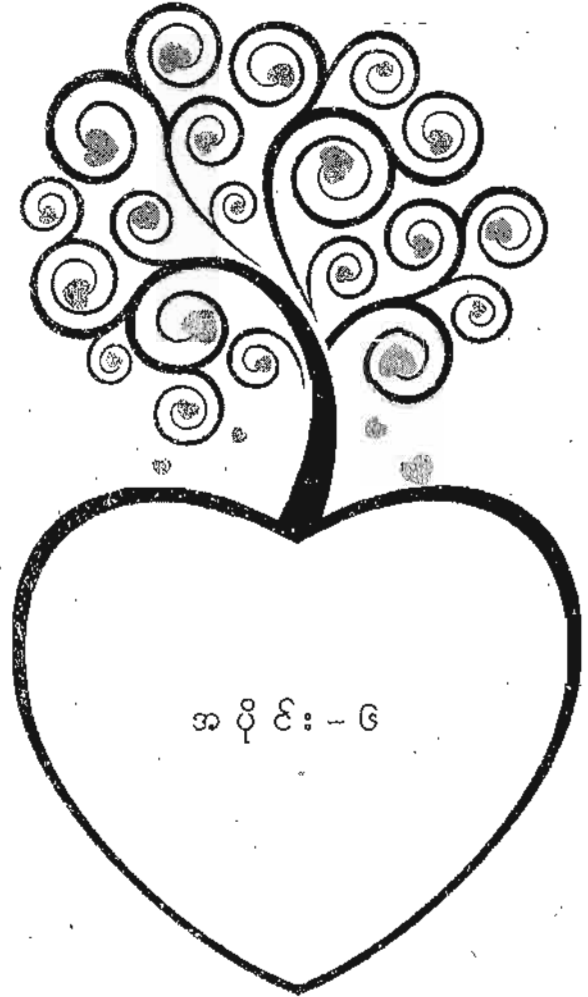
သူ လူစိတ်မရှိတော့သလို အသိစိတ်ပျောက်ကာ ရင်ထဲရှိသမျှပြောရင်း ကြယ်စင်ရင်ဘတ်ဆီ လက်ညှိုးနှင့် တွန်းတွန်းထိုးသွားမိသည်။ ကြယ်စင်က နောက်သို့ဆုတ်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ တကယ်တမ်း သူ ပေါက်ကွဲကြမ်းရမ်းပြီဆိုသောအခါ ကြယ်စင် သူနှင့်ယှဉ်ပြီး မကြမ်းရမ်း

လွန်းထားထား
(မေးတတ္တသိုလ်)

ရဲပါ။ သူက ဘဝတလျှောက်လုံး အကြမ်းတကာအကြမ်းဆုံးလမ်းကို လျှောက်ခဲ့ရသူ။ ကြယ်စင်က လောကဓံဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် နားမလည်အောင် ပန်းခင်းလမ်းမှာ လိုတရစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ လျှောက်ခဲ့သူ။ ယှဉ်ကြစတမ်းဆိုလျှင် ကြယ်စင် သတ္တိမရှိနိုင်။ ခြံထောင့်အထိရောက်သွားတဲ့အထိ ကြယ်စင်နောက်ဆုတ်သွားသလို သူ လက်ညှိုးဖြင့် ဆောင့်ဆောင့်တွန်းပြီး ရှေ့တိုးတိုးသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကြယ်စင် သူ့ဆီကနေ ချာကနဲ ရုန်းထွက်သွားကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း . . . ။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ခြေကားရားလက်ကားရားဖြင့် ပက်လက်ကြီး ပစ်လဲချပစ်လိုက်ကာ မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီ မမှိတ်မသုန်စိုက်ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ကြောင်း နားထင်နှစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်တစ်ချက် ဖြတ်စီးလို့သွားခဲ့၏။ ‘မ’ ရယ်။ ‘မ’ ကို ချစ်ရလွန်းလို့ ကျွန်တော် ရူးတော့မယ်။ ‘မ’ကို အဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့။

မဲကို

ကျွန်တော် ခါးပိုက်နှိုက် လာတာ၊

ကျွန်တော်က ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ပဲ၊

သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့

မဲကို

ကျွန်တော် အလစ် သုတ်လာခဲ့တာ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၆

ထုံးစံအတိုင်း 'မ'ကို သွားကြိုတော့ 'မ'က အသာတကြည်ပဲ
 လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မိုက်မဲလှသည်ပဲဆိုဆို
 သူ မိုက်မိုက်မဲမဲပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ။ စိစဉ်စရာရှိတာလည်း စိစဉ်
 ထားခဲ့ပြီ။ မှော်ဘီဘက်မှာ အမေဝယ်ထားသော ခြံတစ်ခြံရှိ
 သည်။ အဲဒီခြံကို သူ အမေ့ကို လိုက်ပို့ပေးရင်း ရောက်ဖူးပါ
 သည်။ ခြံတစ်ခြံလုံး နှင်းဆီစိုက်ခင်းတွေအပြည့်။ အမေက
 နှင်းဆီသိပ်ကြိုက်သူမို့ နှင်းဆီရောင်စုံတွေ စိုက်ထားခဲ့သည်ဟု
 ဆိုသည်။ ဥယျာဉ်မှူးနှင့် ခြံအလုပ်သမားတချို့လည်း ငှား
 ထားခဲ့သည်။ အမေက အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေချင်တဲ့
 အခါ စားစရာတွေ ထည့်ယူလာပြီး လာအနားယူလေ့ရှိ၏။
 အမေနေ့စို့ ဘန်ဂလို ကပ်ထပ်တိုက်ကလေးလည်း ရှိသည်မို့

လွန်းထားထား
(ခဆကတ္တသိုလ်)

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့လျှင်

သူ ဒီနေရာကလေးကို 'မ'ကိုခေါ်လာဖို့ မျက်စိကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့ပြင်ဘက်ရောက်လာတော့ 'မ' နည်းနည်းအံ့
ဩလာသည်။

“ဟဲ့ . . . သက်နှင်း၊ ဘယ်တွေလျှောက်မောင်းလာတာလဲဟယ်၊ နင့်ဟာက မြို့ပြင်တောင်ရောက်နေပြီ”

“ခဏလေးပါ မ,ရယ်၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ၊ မ,ကို အရမ်းအံ့ဩသွားအောင် လုပ်မလို့ပါ၊ ခဏလေး . . . အဲဒီနေရာကလေးကို 'မ'မြင်ရင် အရမ်း သဘောကျမှာ . . . ရောက်တော့မှာပါ”

'မ'က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ဘာမှဆက်မပြောတော့။ သူ့ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေခဲ့သည်။ 'မ'ရဲ့ အချစ်ကို မရနိုင်ပေမယ့် 'မ'ဆီက အမုန်းကိုတော့ သူ့ မလိုချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့။ 'မ' ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ ကြယ်စင်က သူ့ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အနိုင်ပိုင်းတော့မှာ။ လူကြီးစုံရာနှင့် 'မ'ကို တောင်းရမ်းပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတော့မှာ။ သူ့နှလုံးသားနှင့် သူ . . . ဘယ်လောက် ထိခိုက်ခံစားရမယ်ဆိုတာကို ကြယ်စင် ဘယ်တော့မှ

ထည့်တွက်မှာမဟုတ်။ ဝဲညှာထောက်ထားမှာ မဟုတ်။

“ဒီလောက်အဝေးကြီးဟယ်၊ သက်နှင်းကလည်းလေ၊ စာသင်ရဦးမယ်လေ . . . နောက်ကျနေတော့မယ်”

“တစ်ရက်တစ်လေတော့ နောက်ကျပါရစေတော့ 'မ'ရယ်၊ ကျွန်တော် 'မ'နဲ့ စာသင်တာ ဘယ်တုန်းက ပျက်ကွက်ဖူးလို့လဲ၊ ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းပါ”

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေးတောင် သွားမှာမို့လဲဟဲ့၊ သက်နှင်း . . . နင့်မှာ ဦးနှောက်တော့ ရှိပါတယ်နော်၊ ကျွန်မက ရှင့်ညီရဲ့ 'ချစ်သူ' ဆိုတာ ရှင် သိတယ်မှလား”

'မ'က နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ နင်တစ်လုံး ရှင်တစ်လုံးဖြင့် သူ့ကို ခေါ်ချင်သလိုခေါ်နေခဲ့သည်။

“သိပါတယ် 'မ'ရယ်၊ စိတ်ကလေး တစ်ချက်လောက် ရှည်ပေးပါ၊ ရောက်ပါတော့မယ်ဆို . . .”

“တော်ပြီဟယ် . . . အဲဒီလောက်အဝေးကြီး ငါ မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်လှည့်တော့ သက်နှင်း၊ နင့်ဟာက မဟုတ်တော့ဘူး”

သူ 'မ'ကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ကားကိုသာ ခပ်သွက်သွက် မောင်းနေသည်။ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ် ဆို

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြင့်အားပေးခဲ့သော်

'မ' စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ခုန်ချလို့မရအောင် တံခါးကို လော့(ခ) ချထားလိုက်သည်။

"သက်နှင်း နှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ နှင် မရိုးသားတော့ဘူးနော်၊ စိတ်ရူးပေါက်တိုင်း အရူးလို ထင်ရာလျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ ကားကို ပြန်လှည့်လို့ ငါ ပြောနေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကားကို ချက်ချင်းရပ်၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့နော် သက်နှင်း၊ ငါ တကယ် စိတ်တိုလာပြီ"

သူ့ ကားကိုသာ ဆက်မောင်းနေခဲ့သည်။ 'မ'က နည်းနည်းခွဲတော့ နှိပ်မိလာပုံရသည်။

"သက်နှင်း နှင် ဘာလုပ်တာလဲ ဟင်၊ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ် လာတာလဲ ပြော၊ နှင် ငါ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

'မ' အသံက ပို၍ကျယ်လာသည်။ ညင်သာနူးညံ့ သော အမူအရာကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့ 'မ'ကို ကားပေါ်မှာ ဘာမှမပြောချင်သေး။ 'မ' စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှား ပြီး ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းမှုကို စိုးသည်။ မှော်တီခြံသို့သာ အာရုံစိုက်ပြီး ဦးတည်မောင်းနေခဲ့သည်။

"သက်နှင်း . . . ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ရန်ကုန်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

နဲ့ အရမ်းဝေးလာပြီနော်၊ နှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲလို့ နှင်မှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူးလေ။ ကားကို ခုရပ်"

မရပ်နိုင်တော့ဘူး 'မ'ရယ်။ 'မ'ရဲ့အမိန့်ကို ကျွန်တော် တစ်ချိန်လုံး နာခံလာခဲ့တာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ . . . ။ သူ့ 'မ'ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲ။ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမည့် 'မ'ရဲ့ မီးလျှံတွေလို ဝင်းဝင်းတောက်နေမည့် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ 'မ'ဘက်က လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ လှည့်မကြည့်ရဲ။ 'မ'ဆီမှာ mobile ပါလာခဲ့ဟန်မတူ။ သူ သိသိလောက် 'မ'က ဖုန်းကိုင်လေ့မရှိပါ။ အဲဒါကပဲ သူ့ကို ကံကောင်းစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မှော်တီခြံဆီသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခြံစောင့်ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး ဘန်ဂလိုသော့ တောင်းယူလိုက်သည်။

"ဦးလေး . . . ကျွန်တော် မိန်းမခိုးလာတာ၊ လောလော ဆယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်သေးဘူး၊ ဘန်ဂလိုဘက်ကို ဘယ်သူမှ မလာပါစေနဲ့၊ ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်"

ဟု . . . ခြံစောင့်ကို တစ်ခါတည်းမှာထားလိုက်

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့သော်

သည်။ သူ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ဘန်ဂလိုရှေ့အထိ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ 'မ'က ကားပေါ်မှ မဆင်း။ သူ တစ်ချက်ခိုး ကြည့်မိတော့ အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် သူ့ကို လောင်ကျွမ်းပြာ ကျမတတ် မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိတာကို တွေ့ရသည်။ သူ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီးမှ 'မ'ဆီ ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။ သူ နောက်မဆုတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ပြီ။ ဘယ်သူတားတား သူ နောက်မဆုတ်တော့။ 'မ'ကိုယ်တိုင် ပင် တားလို့မရတော့။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ 'မ'တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ သူ မက်မက်စက်စက် စုံမက်မက်မောလှသည်မို့ 'မ' ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သူ မလိုချင်တော့။ 'မ'ရှိလျှင် 'မ'ကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် သူ သေလို့ပျော်ပြီ။

" 'မ'လားလေ . . ဆင်းပါ။ အိမ်ထဲကျမှ 'မ'ကြိုက်သ လို့ ပြောတော့ဗျာ"

"ငါ မဆင်းဘူး၊ ငါ့ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပေးစမ်း သက် နှင်း၊ ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ကို ပြန်ခြောက်တာ ငါ အသည်းအနားဆုံးပဲတဲ့ . . သိလား၊ နင်ကများ ငါ့ကို ရာရာစစတယ်"

'မ'အသံက ဒေါသတွေနှင့်သီးလို့ တုန်ခိုက်ကာ

ပျာလို့ပင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ 'မ' ရယ် သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော် 'မ'ကို ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ 'မ'ရယ်။

" 'မ' မဆင်းရင် ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်တော် ပွေ့ချီပြီ"

သူ ကားတံခါးကို ဖြုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ 'မ' မရုန်း နိုင်မီ 'မ'ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီယူပစ်လိုက် တော့၏။ 'မ' ထွက်ပြေးမှာကိုလည်း စိုးသောကြောင့် အပြင်မှာ အချေအတင်တွေ ကြာကြာမပြောချင်ပါ။

"သက်နှင်း . . နင် လူယုတ်မား၊ ကလေးကချေ၊ လူစိတ် မရှိတဲ့ကောင်၊ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကောင်၊ ငါ့ကို မထိနဲ့၊ ငါ့အသားကို နင့်လက်တွေနဲ့ မထိနဲ့၊ ငါ့ကို ခုချက်ချင်း အောက်ချပေးစမ်း"

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ 'မ'တစ်ယောက် ထွန်ထွန်လူး ကာ သူ့ဆံပင်တွေကို ဆွဲဆောင့် . . . မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ် . . . ထုနှက်ကန်ကျောက်လျက် အိမ်ထဲသို့ပါလာခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးကို အသေပိတ်လိုက်ပြီးတော့မှပဲ သူ စိတ်ချနိုင်တော့ သည်။ 'မ'က ကျားနာတစ်ကောင်လို သူ့ကို တိုက်ခိုက်လို့မဆုံး နိုင် . . . ။

ကျွန်တော်အားပြုစားခဲ့ပါ

“ ‘မ’ မကျေနပ်လည်း ကျွန်တော့်ကို အသေသာ သတ်လိုက်တော့ ‘မ’ရယ်၊ ‘မ’ကို ကျွန်တော် ခါးပိုက်နှိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော်က ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ပဲ၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ‘မ’ကို ကျွန်တော် အလစ်သုတ်လာခဲ့တာ”

“အဲဒါ ခါးပိုက်နှိုက်ဦး အလစ်သုတ်ဦး ကဲ . . .”

‘မ’၏ ဒေါသတွေ စုပြုံထည့်ထားသော လက်သီးတစ်လုံးက သူ့မျက်နှာဆီ တရကြမ်း ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ ကြယ်အစုံ ပြုံးပြက်လင်းလက်သွားကာ နှာခေါင်းထဲကနေ သွေးတွေ စီးကျလာခဲ့သည်။ ဒီလောက်ကတော့ သူက မဖြိုပါ။ ခါးပိုက်နှိုက်ရင်း မတော်တဆ မိသွားခဲ့ရင် လူပေါင်းများစွာရဲ့ ရိုက်နှက်ထိုးနှက်ကန်ကျောက်သမျှကို သူ ခံရဖူးလို့ သူ ထူးပြီး မနာတတ်တော့ပါ။ သူ ‘မ’ရဲ့ရှေ့မှာ ဖူးညွတ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ‘မ’ကို ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံဘူး၊ ကျွန်တော် ‘မ’ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်မယ်၊ ‘မ’ကို ကျွန်တော် အရမ်း မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့

လွန်းထားထား
(ခေးတက္ကသိုလ်)

လိုလေသေးမရှိ ပြုစုယုယမယ်၊ ‘မ’ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပဲမုန်းမုန်း ကျွန်တော် ‘မ’ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုးကွယ်မယ်၊ ‘မ’ကို အလှကြည့်နေမယ်၊ တစ်သက်လုံး အလှထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“နင့်ကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ် သက်နှင်း၊ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပေးရင် အချိန်မီသေးတယ်၊ ပြန်ပို့ပါ သက်နှင်းရယ်၊ ငါ့မှာလည်း ချစ်သူနဲ့ ဓားဒီလူကလည်း နင့်ရဲ့ညီပါ၊ နင့်မှာ စာနာထောက်ထားတတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ကလေးလောက်တော့ ရှိသင့်ပါတယ်”

ပြောနေရင်းကနေ ‘မ’က နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့ သူ ရင်ထဲ နင့်နေအောင် နာကျင်မိလေသည်။ သူ ‘မ’ကို ချစ်မြတ်နိုးမက်မောခြင်းတို့ဖြင့်သာ ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ‘မ’က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ အေးစက်နာကြည်းလွန်းသော မျက်ဝန်းများ။

“သက်နှင်း . . . ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးလို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ငါ့ဘဝကို နင် မမျှော်ဆီးနဲ့၊ နင့်လို စာတစ်လုံးမှ မတတ်

အချစ်ကမင်းကားပြုစားခဲ့လျှင်

တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းဘဝကနေ လူ့ယဉ်ကျေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးလေးတောင် နင် မထောက်တော့ဘူးလား ဟင်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ နင် ငါ့ကို တကယ်ရမယ်ထင်သလား ဟင်၊ နင် တစ်သက်လုံး ငါ့ရဲ့ အမုန်းကိုပဲ နင် ရတော့မှာ သိရဲ့လား”

“ ‘မ’ကို မျက်စိရှေ့မှာတင် တစ်သက်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရ တာထက်စာရင် အနည်းဆုံး ‘မ’ဆီက ‘အမုန်း’ဆိုတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပဲ ပြန်ရဦးတော့ ကျွန် တော် ကျေနပ်တယ် ‘မ’ ‘မ’ မုန်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို ‘မ’ ကြိုက်သလောက်မုန်း ကျွန်တော် ခံယူမယ်၊ ချစ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မုန်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသားထဲကနေ နင့်နှင့် သည်းသည်း ပြင်းပြင်းပြုပြု ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ပဲ၊ ‘မ’ ဆီက ‘အချစ်’ဆိုတာကို မရနိုင်လည်း ‘အမုန်း’ကို ကျွန်တော် ခံယူမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ‘မ’ကို အရမ်း ချစ်တယ်၊ ဟော့ဒီရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်သွားလောက် အောင်ကို ချစ်တယ်ဗျာ . . . ”

‘မ’က ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသူလို အာခေါင်ခြစ်ပြီး ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသတကြီး စိတ်

လွန်းထားထား
(အေးတက္ကသိုလ်)

လိုက်မာန်ပါ ငိုကြွေးတော့သည်။ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေနှင့် ပစ် ပေါက်သည်။ နောက်တော့ ‘မ’ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်က အခန်း ထောင့်တစ်နေရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူက ‘ မ’ထက် ပိုလျင်ပါသည်။ ထိုနေရာဆီသို့ ဝန်းခနဲ ရောက်သွား ကာ တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ‘ မ’ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှာတင် တယ်လီဖုန်းကလေးကို တစ်စစီ ကြေ ခွသွားအောင် ထုနှက်ချိုးချေပစ်လိုက်တော့သည်။

‘မ’က စိတ်ဓာတ်ကျသွားသလို ဝှေးများညွတ်ခွေ ချ ဖြိုလဲကျသွား၏။ သူ ‘မ’၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ပွေ့ချီမယူ ကာ အမေအိပ်သော ကုတင်ပေါ်မှာ အသာအယာ သွားတင် ပေးထားလိုက်သည်။ သတိကင်းလွတ်နေသော ‘မ’၏ မျက်နှာ ကလေးကို သူ တမေ့တမော ထိုင်ငေးကြည့်နေရတာကို ဘယ် လို မက်စက်မိမုန်းမသိ။ အပြင်မှာ မှောင်စပျိုးခဲ့ပြီ။ ခုလောက် ဆို သူနှင့် ‘မ’ ပျောက်သွားတာကို အိမ်က သိလောက်ရောပေါ့။ ဘယ်မှာ လိုက်ရှာကြမလဲ။ ရှာကြစမ်း ‘မ’ကို ခိုးတော့ မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးချိန်ကစပြီး တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လောက် သူ အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာတွေရှိ သည်။ ကားနောက်ခန်းမှာ အိတ်ကြီးနှင့်တစ်လုံး။ ‘မ’အတွက်

အကျွန်ုပ်တို့၏အစားအစာများ

အကျွန်ုပ်တို့အစားအစာတွေ သူ ကြိုပြီး ကျိတ်ဝယ်ထားခဲ့သည်။ အတွင်းခံတောင် မကျန်စေရ။ ပြီးတော့ 'မ'စီးဖို့ ဖိနပ်။ 'မ' သွားတိုက်ဖို့ သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်ခွက်။ ဒီအိမ်ကလေးမှာအောင်းနေတုန်း စားဖို့သောက်ဖို့ ဟင်းအခြောက်အခြမ်းတွေ၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြား၊ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်... စသဖြင့်။ 'မ'အတွက် ကော်ဖီခွက်လှလှကလေးလည်း ပါသည်။ အိမ်မှာ ဆန်အိတ်ကတော့ အဆင်သင့်ရှိတတ်သည်ကို သူ သိထားသည်။ ခေါက်ဆွဲ၊ ကြာဇံပြုတ် အခြောက်ထုပ်ကလေးတွေလည်း ပါသည်။ အားလုံးကို သူ့နေရာနှင့်သူ စီစီရီရီ ချထားလိုက်သည်။ 'မ' ဘယ်အချိန် သတိရမလဲ။ သတိရလာတဲ့အခါ 'မ' ဆာချင်ဆာနေမှာ။ 'မ'အတွက် ညစာ သူ ပြင်ဆင်ထားရမည်။ Rice Cooker ထဲ ဆန်ထည့်ကာ ထမင်းတစ်အိုး အရင်တည်ထားလိုက်သည်။ ဝက်အူချောင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥအုန်းမလက်ကြော် ကြော်ထားလိုက်သည်။ ဟင်းချိုအတွက်တော့ သီးစုံကုလားဟင်း ရယ်ဒီမိတ်အထုပ်ကိုဖောက်ကာ ချက်လိုက်သည်။ ရယ်ဒီမိတ်အစားအစာတွေ တော်တော် စုံစုံဝယ်လာခဲ့သည်မို့ အဆင်ပြေလှသည်။ ငါးကျည်းအကြွပ်ကြော်အထုပ်တစ်ထုပ်ဖောက်ကာ ပန်းကန်ထဲမှာ ပြင်ဆင်

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထည့်ထားလိုက်လျှင် ညစာထမင်းပွဲကလေး အဆင်သင့်။ 'မ' စားဖို့ ငါးပိရည်၊ လဖက်ထုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲအထုပ်တွေကအစ ပါလာခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကလေးမှာ နေလို့ရသမျှ သူတို့ နေရမှာကိုး။ တစ်ပတ်ကြာချင်လည်း ကြာမည်။ ဆယ် ရက် ကြာချင်လည်း ကြာလိမ့်မည်လေ။

'မ'လဲဖို့ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတစ်စုံ 'မ' ရဲ့ ခြေရင်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချပေးထားလိုက်သည်။ သွားပွတ်တံမှာ သွားတိုက်ဆေးကလေး အဆင်သင့် ညှစ်ထားပေးပြီး 'မ' ခေါင်းရင်းဘေးစားပွဲမှာ တင်ထားပေးပြီးနောက် 'မ' ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ကာ 'မ'ရဲ့ မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမိ ထိုင်ငေးကြည့်နေမိရင်း ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တွေ တစ်မိမိ ယိုဖိတ်စီးကျလျက်ရှိသည်။ အရမ်းချစ်လို့ပါ 'မ'ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။

'မ'ရယ် သတိပြန်ရလာပါတော့လား။ 'မ' ဆာနေရော့မယ်။ ဟင်းတွေ အေးသွားတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ Microwave ရှိသားပဲ။ ပြန်နွေးပေးမှာပေါ့။ 'မ' ပူပူနွေးနွေးလေး စားရအောင်လေ။ သူ့ဗိုက်ထဲက တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်ကာ

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြုတ်စားခဲ့လျှင်

ဗိုက်ဆာလာသည့်တိုင် 'မ' သတိမရမချင်း သူ စားချင်စိတ် မရှိ
...။

'မ' လူးလွန်းကာ သတိပြန်ရလာတော့ ည ဆယ်
နာရီကျော်နေပြီ။ လျှပ်စစ်မီးပျက်သွားပြီမို့ ဖယောင်းတိုင်မီး
ကလေးတွေ လင်းနေအောင် လိုက်ထွန်းပေးထားရသည်။

“သက်နှင်း . . . ငါ့ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပေး၊ ဘယ်
အချိန် ရှိပြီလဲ၊ ငါ အိမ်အရမ်းပြန်ချင်တယ်၊ မေမေတို့
ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ သက်နှင်းရယ် ငါ ရှိကြီး
ခိုးပါရဲ့၊ ငါ ပြန်ပါရစေ”

“ည ဆယ်နာရီကျော်ပြီ မ၊ 'မ' ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ ညစာ
စားရအောင် လေ၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပြင်
ထားတယ်၊ ညဝတ်အင်္ကျီကလေးလဲထားလိုက်မလား၊
ခြေလက်သန့်စင်လိုက်ပါလား 'မ'၊ ဒီမှာ သွားတိုက်ဆေး
နဲ့ သွားပွတ်တံ၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လိုက်နော်”

“ဘာ . . . သွား သွား၊ ငါ ဘာမှမစားဘူး၊ ဘာမှလည်း
မလုပ်ဘူး၊ ငါ အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ် သက်နှင်း၊ နင့်ကိုငါ
မုန်းလွန်းလို့ သေတော့မယ် . . သိလား”

'မ'သည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ချက်ချင်း ဝုန်း

ခိုင်းကြပေါက်ကွဲပြန်သည်။ သူ ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ရသည်။
မောသွားသောအခါ 'မ'က အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေခွေလေး
တသိမ့်သိမ့်ကြိတ်ပြီး ရှိုက်ငင်နေတော့သည်။ 'မ'ကို အရမ်း
သနားပေမယ့် သူ မတတ်နိုင်ပါ။ တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်နေဖို့
သာ ရှိသည်။ 'မ'ကလည်း စိတ်ပြင်းပြင်း၊ သူကလည်း ဇွဲကောင်း
ကောင်းဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ကြဘဲ နောက်တစ်နေ့အာရုံတက်
မှ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ပထမဆုံး နီးလာသူက သူ။ 'မ'အတွက် မနက်
ခင်းစာ ထမင်းကြော်သည်။ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ကို အမျှင်က
လေးတွေနွှာပြီး ဆီဆမ်းသည်။ ကော်ဖီဖျော်သည်။ ကြက်ဥ
ကြော်သည်။ ညက် မစားလိုက်ရသော ဟင်းတွေလည်း ရှိသေး
သည်။ 'မ' မျက်နှာသစ်ဖို့ သွားတိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေး
ကာ 'မ' အဝတ်လဲဖို့ ချည်အင်္ကျီကလေးနှင့် အသင့်ချုပ်ပြီး သား
ထဘီကလေးကို 'မ'ခြေရင်းမှာ တင်ထားလိုက်သည်။ 'မ' စီးဖို့
ဖိနပ်ကအစ ကုတင်ဘေးမှာ အဆင်သင့်။

'မ'နီးလာတော့ အမူအရာ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။
စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်သည်။
သူပြင်ဆင်ပေးထားသော မနက်စာကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့သော်

စားသည်။ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေမှိုးချိုးသည်။ သူ အသင့်တင် ပေးထားသော အင်္ကျီနှင့်ထဘီကို လဲသည်။ ပြီးတော့ 'မ' လွယ် လာသော အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကိုထုတ်ယူကာ ဘောလုံးပုံနှိပ်စာ ချောင်းနှင့် စာထိုင်ရေးသည်။ သူက 'မ'လုပ်နေသမျှကို ခပ် လှမ်းလှမ်းကနေသာ အသာငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ စာရေးပြီး တော့ စာရွက်ကို သူမြင်သာအောင် စားပွဲပေါ်မှာ ချထားခဲ့ ပြီး အခန်းကလေးထဲ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ စာရွက်ကလေး ကို ကမန်းကတန်း ယူဖတ်လိုက်မိလေသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညတာ အတူရှိနေခဲ့ ပြီးမှတော့ ငါ့ဘဝ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်တယ်။ ငါ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးတယ်။ နင် ချိုးခြေ ခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝ မကြေမ့အောင် ငါ နေပြမယ်။ ငါ အလို မတူဘဲ နင် ခိုးယူခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိစေရမယ်။ ငါ့ဘဝမှာ 'နင်'ဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ နင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ငါ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး။ ငါ့ကို မတရားသိမ်းပိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို နင် နေ့တိုင်း တစ်မိမိမှ ပြန်ခံစားရမယ်။ နင် မပျော်စေရဘူး။ နင်-အမြဲ နောင်တရနေစေရမယ်။ အဲ့ဒါ ငါ့သစ္စာပဲ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

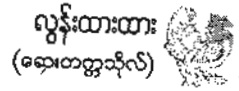
စာလေးက တိုတိုကလေး။ ဒါပေမယ့် သူ့နှလုံး သားကိုတော့ ထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်စူးသွားခဲ့ပါသည်။ မ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။ သူ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစား ချက်မှ မပြောဘဲ အရုပ်တစ်ရုပ်လို အသက်မဲ့စွာနေသည်။ သူ့ကို လုံးဝ လျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာပြုလိုက်သလို နေပြခြင်းဖြစ် သည်။ 'မ' ရဲ့ အသံကို ကြားချင်လွန်း၍ သူ မကြားရတော့။ အိမ်ကလေးက လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ 'မ'က ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတတ်ကာ ပြတင်းပေါက်က နေ မြင်နေရသော နှင်းဆီစိုက်ခင်းတွေဆီသို့သာ ငေးကြည့်နေ တတ်သည်။ သူ့မေးခွန်းတွေကိုလည်း ပြန်မဖြေ။ သူ စကား ပြောလျှင်လည်း ပြန်မပြော။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ချပ်နေအောင် တင်းတင်းစေ့စေ့တတ်သည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့ကို မကြည့်တော့။ 'မ'ရဲ့မြင်ကွင်းထဲသို့ သူ ရောက်သွားမိလျှင် 'မ' က မျက်နှာလွှဲသွားတတ်သည်။ 'မ' မပြောပေမယ့် သူက တော့ 'မ'ကို တိုင်တည်ပြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ 'မ'ဆီက တုံ့ပြန်မှုမရခဲ့လည်း သူ နာကျင် ကြေကွဲမိပေမယ့် 'မ'ဆီက ဇွတ်မတောင်းဆိုပါ။ 'မ'အတွက် သူ လုပ်ပေးစရာတွေကိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး လိုလိုချင်ချင် သူ

အချစ်ကောင်းကောင်းပြုစားခဲ့သော

လုပ်ကိုင်ပေးမိတတ်သည်။ တစ်နေ့တာသည် သူ့အတွက် တော့
ဘာမှ မကြာလိုက်သလို ခဏလေးရယ်။ 'မ'အတွက်
နေ့လည်စာပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ 'မ' ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ 'မ'
လိမ်းဖို့ သနပ်ခါးကို သူ သွေးပေးခြင်း၊ 'မ' အသစ်လဲဖို့
အင်္ကျီထဘီကလေး အသင့်ထုတ် ပေးထားခြင်း . . ပြီးတော့ 'မ'
မဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေ သူ လျှော်ပေးခြင်း၊ နေထုတ်လှန်း
ခြင်း၊ ညနေစောင်းတော့ တစ်ခါ ညစာ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း . . .
စသဖြင့် မအားလပ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးရင်း အားလျှင် 'မ'ကို
ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ထိုင်ငေးကြည့် နေရတာကိုပဲ သူ
နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲစွာ ကျေနပ်မိသည်။ ခြံစောင့်ကြီးကလည်း သူ
မှာထားသဖြင့် အိမ်ကလေးဘက်ကို ယောင်၍တောင် ရောက်
မလာခဲ့။ ဒီတော့ 'မ'နဲ့သူ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာကလေး။ 'မ'က
ပြန်မပြောပေမယ့် သူကတော့ ပြောမြဲ။

- “ 'မ' ထမင်းစားတော့မလား ? ဘာစားချင်လဲဟင် ?
လက်ဖက်သုပ် စားချင်လား ”
- “ 'မ' ရေချိုးတော့မလား ? ကျွန်တော် ရေနွေးကလေးနဲ့
စပ်ပေးထားတယ်၊ ချိုးလိုက်တော့နော် ”
- “ 'မ' ခေါင်းကိုက်လား၊ ဇက်ကြောတက်လား၊ ကျွန်တော်

နှိပ်ပေးမယ်လေ”

ဆိုပြီး . . . သူက 'မ'နားတိုးသွားလျှင် 'မ'က
ဆတ်ခနဲခါပြီး ထွက်သွားတတ်ပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့
သူ မေးမြဲ . . . ။

“ 'မ' ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ချင်လား၊ 'မ' ညောင်း
နေမှာပေါ့၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်လားဟင်၊ ကျွန်တော်
ထွက်ငှားပေးမယ်လေ ”

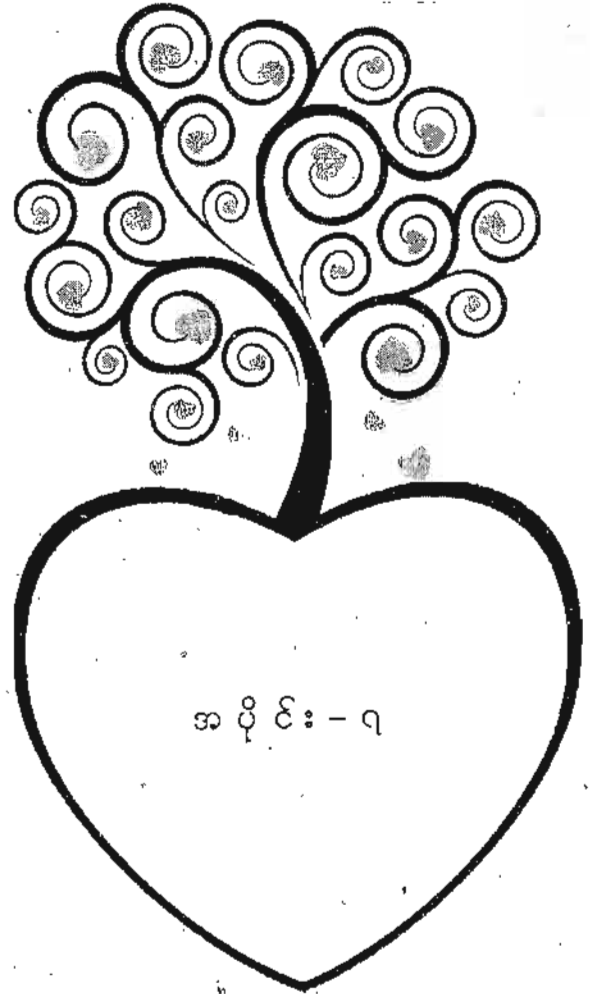
ဧည့်ခန်းထဲမှာ CD Player နှင့် ရေဒီယို တွဲရက်
ရွိတာမို့ 'မ'က တစ်နေ့တစ်နေ့ FM လိုင်းတွေဖွင့်ကာ
နားထောင်နေရင်း အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ LCD အပါး
အသေးကလေး ရှိသည်မို့ စိတ်လိုလျှင် TV ဖွင့်ကာ ကိုရီးယား
ကား ထိုင်ကြည့်ချင် ကြည့်နေတတ်သည်။ 'မ' ကြည့်ရတာ
စိတ်လျှော့ထားလိုက် ပုံပေါ်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မထူးတော့
ဘူးဆိုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့်ပါ။ သူကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့
'မ'ကို ထိုင်ငေးကြည့်ရတာကို မငြီးနိုင်ပါ။ 'မ'အင်္ကျီတွေ
ထဘီတွေကို သူ မီးပူထိုင်တိုက်ပေးရင်း 'မ'ကို ငေးကြည့်ရသည်။
'မ' စားဖို့ သောက်ဖို့ မမိုးနိုင်အောင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးရ
တာကို သူ ပျော်သည်။ 'မ'က သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ

ကျွန်ုပ်တို့အားဖြူစားခဲ့သော

မပြောပေမယ့်၊ သူ့ကို တစ်ချက် ငဲ့စောင်း၍မကြည့်ပေမယ့်
သူကတော့ 'မ'ကို စကားတွေ ပြောနေရတာ၊ 'မ'ကို ငေးလို့
ရသမျှ ငေးကြည့် နေရတာကို နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲနေခဲ့မိပါသည်။

တစ်အိမ်ထဲမှာ တစ်ဦးအောက်မှာ
သူ သိပ်ချစ်မြတ်နိုးကိုးကွယ်မိသော
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
သူဘဝတလျှောက်လုံး
အတူနေထိုင်ခွင့်ရသွားတော့မည့်
အခွင့်အရေးကိုရခဲ့ပြီးနောက်တွင်
သူဘဝတစ်ခုလုံးပြည့်စုံခမ်းနားလှပသက်ဝင်ခဲ့ပါပြီ၊
သူ ဘာမှ ထပ်ပြီး မလိုချင်တော့ ...
မမက်မောတော့ ...

အပိုင်း - ၇

ဒီလိုနှင့်ပဲ တစ်ပတ်ဆိုသောအချိန်သည် ဘယ်လိုကုန်သွားလိုက်
မှန်း မသိ။ ဘန်ဂလိုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သံလိုလို ကြားလိုက်
ရသဖြင့် သူ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ 'မ'က ရေချိုးခန်းထဲ မှာ
ရေချိုးနေတုန်း . . . ။ သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲ မေမေ
လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မေမေက
မျက်ရည်များဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မေမေ
မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့အပေါ် နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာတို့ဖြင့်
လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရှိလွန်းလှသည်။

“သားရယ် . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မေမေဖြင့်
နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် 'မ'ကို သိပ်ချစ်လို့ပါ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်
သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းမိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အချစ်ကလေးပြုစားခဲ့လျှင်

ကျွန်တော် 'မ'ကို အားလုံးနဲ့ လဲရဲတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ညီလေးက အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတယ် သားကြီးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီလေးကိုတော့ ငဲ့ညှာထောက်ထားဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း စာနာဖို့ ကောင်းတယ်”

အမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ကို အပြစ်တင်ချင် သော်လည်း မတင်ရက်သလို ရင်နင့်နေဟန်သာရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ 'မ'ကလွဲပြီး ဘာမှ မလိုချင်ခဲ့ပါဘူး အမေ၊ ကြယ်စင်က အကုန်ရခဲ့တဲ့သူပါ၊ ကျွန်တော်လုပ် ခဲ့တာ မှားချင်မှားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောင် တ၊တော့ မရဘူး”

ထိုစဉ်မှာ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးသော 'မ'က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အမေ့ကိုမြင်တော့ 'မ' အံ့က လေးကြိတ်ကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ အမေက 'မ'ဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီး 'မ'ရဲ့ ပခုံးကလေးကို ဖက်ထားခဲ့သည်။

“သမီးရယ်... သားကိုယ်စား အန်တီ တောင်းပန်ပါ

ရစေ၊ သမီး မိဘတွေဆီ ပြန်အပ်ပေးပြီး မင်္ဂလာပွဲက လေး တင့်တင့်တယ်တယ် လုပ်ပေးပါမယ်ကွယ်၊ သမီး ပယောဂ မပါမှန်း အန်တီတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဖြစ်ခဲ့ ပြီးမှတော့ သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာနဲ့ သမီးစိတ် တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါမယ်”

'မ'က နှုတ်ခမ်းကလေးကို ကိုက်ထားခဲ့သည်။

“ကျွန်မ အလိုမတူဘဲ ကားတင်ပြေးခံခဲ့ရတာကို ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး အန်တီ၊ သူ့ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ခွင့် မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝကို တစ်စစဖြစ်အောင် ခြေမွှခံ လိုက်ရတာ ကျွန်မ တစ်သက်မကျေဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မ သူ့ကို တရားစွဲချင်တာ၊ လူသိရှင်ကြား ပဏ္ဍိတလေး တကျော်ကျော် အရှက်မကွဲချင်လို့သာ ကျွန်မ မာန် လျှော့လိုက်ရတာပါ အန်တီ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး အတူရှိနေခဲ့ပြီးမှတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ထင်သွားတဲ့ အမည်းစက်ကို ဘာနဲ့ ပြန်ချေဖျက်လို့ရ တော့မှာလဲ၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့အတိုင်း လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်မ လုပ်ပါမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မိဘ တွေကိုလည်း တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်အဖြစ်မခံနိုင်ပါ

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့လျှင်

ဘူး၊ အစစအရာရာ အန်တီပဲ ကောင်းသလို စီစဉ်ပေး ပါတော့”

‘မ’ရဲ့အသံက နှလုံးသားကို ထိုးခွဲပြီး ထွက်လာရ သော အသံမျိုး . . . အကြေကြေ အအက်အက်။ မေမေက ‘မ’ ကို ကရုဏာသက်လွန်းစွာဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထား ကာ နှစ်သိမ့်အားပေးနေသည်။

“အန်တီ နားလည်တယ် သမီး၊ သမီးရဲ့ ရင်တွင်းခံစား ချက်တွေကို မိန်းမချင်း ခံစားနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ သမီးဆုံးဖြတ်တာ မမှားပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကံပါ လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ အန်တီသားရဲ့ အလွန်ပါ။ သူ မိုက်မဲခဲ့တာပါ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အန်တီတို့ ရင်ခွင်ကနေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့သားမို့ စွန့် လည်း မစွန့်ရက်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အပြစ်တင်ချင် ပါတယ်၊ စိတ်ဆိုးချင်ပါတယ်၊ အပြစ်ပေးဒဏ်ခတ်ချင် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မလုပ်ရက်ဘူး သမီး၊ မိဘမှလား သမီးရယ်၊ သမီးအပေါ် မတရားအရယူခဲ့သလို ဖြစ်နေ ခဲ့တာကို မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် . . . နော်၊ သားကို ခွင့်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

လွှတ်ဖို့ အန်တီ မတောင်းဆိုထိုက်ပါဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်ပါ နဲ့ . . . ဒါပေမယ့် အန်တီတို့ စီစဉ်ပေးတာကိုတော့ လက်ခံပေးပါနော်၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲကလေး တော့ ကျင်းပပေးပါရစေ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆို နေကြတာကိုပဲ သူ ရင်တသိမ့်သိမ့်ခုန်လျက် နားထောင်နေခဲ့ မိသည်။ ‘မ’ရဲ့ အသံကလေးကို ပြန်ကြားခွင့်ရတာကိုပဲ သူ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်လွန်းလှပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ‘မ’ ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိသာ မုန်းနေလိုက်ပါ။ ကျွန် တော် ခံယူပါမယ် . . . ။

ကျွန်ုပ်တို့အားပြုစားခဲ့သူ

'မ'ကို မိဘတွေဆီမှာ လူကြီးစုံရာဖြင့် ပြန်အပ်
သည့်ပွဲကလေး ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး
လိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာညီခံပွဲကို 'မ'က အကြီးအကျယ်
မလုပ်ချင်ပါ ဆိုသောကြောင့် သူတို့ခြံကျယ်ထဲမှာပဲ ဝင်နာပါတီ
ပွဲကလေး အကျဉ်းရုံးလိုက်ရသည်။ အဖေကတော့ သူ့ကို
စိတ်ဆိုးနေခဲ့သည်။ ဖခင်မှာ ကြယ်စင်နှင့်လမင်းတို့နှစ်ယောက်
မရှိတော့။ စင်္ကာပူကို ထွက်သွားခဲ့ကြပြီ။ ကြယ်စင် သူ့ကို
ဘယ်လောက်နာသွားမယ်မှန်း သူ မှန်းဆကြည့်လိုရပါသည်။
မတတ်နိုင်ပါ။

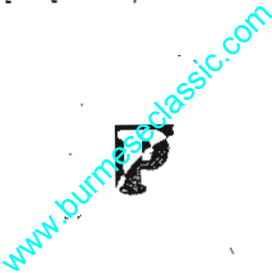
'မ'က ရိုးရိုးကလေးသာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး မျက်
နှာထားက အေးစက်တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ
အပြုံးတစ်စက်မှ မရှိ။ 'မ'ကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ
သူမရဲ့ အလိုဆန္ဒမပါဝင်ခဲ့မှန်း သိသာစေသည်။ အဖြူရောင်
ဇာပါးပါးဝတ်စုံကလေးနှင့် ဆံထုံးကပိုကရိုကလေး ထုံးဖွဲ့ထား
ကာ ခုံတစ်ခုမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်း

လွန်းထားထား
(စေးတက္ကသိုလ်)

ငေးနေသော 'မ'ပုံစံက သတို့သမီးနှင့်လုံးဝမတူ။ သူမနှင့် ဒီ
မင်္ဂလာပွဲ ဘာမှမဆိုင်သလိုပင်။ လူတွေကလည်း သိပ်များ
များစားစား မရှိလှပါ။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေလောက်
သာ။ 'မ' မိဘတွေရဲ့ မိတ်ဆွေအနည်းငယ် . . . 'မ'ရဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတချို့ ဒါလောက်ပဲ။

မင်္ဂလာပွဲက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့၊ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့်ပင် ပြီးသွားခဲ့ရသည်။ သူကတော့ 'မ'ကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပါ။ 'မ'က သူ့ကို
တစ်ချက်ကလေးမှ ငဲ့မကြည့်သော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ
အရေးလုပ်ပြီးမဆိုခဲ့သော်လည်း သူကတော့ 'မ' အတွက် လိုလေ
သေးမရှိ၊ ပျာယာခတ်နေအောင်ပင် ဂရုတစိုက်။ 'မ' မပြော
လည်း သူကတော့ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောမြဲ။ ပွဲပြီးသွား
တော့ နှစ်ဘက်မိဘတွေကို ကန်တော့ပြီး အဖေနှင့်အမေက
သူ့အတွက် လက်ဖွဲ့ခဲ့သော ကွန်ဒိုဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ 'မ'
မ'က သက်ရှိကျောက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်။ မ . . . မ ဘာတွေ တွေးနေသလဲဟင်။

သူက 'မ'အတွက် ဘာတွေ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးရ
မယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ အစီအရီ။

ကျစ်ကသင့်ကားပြုစားခဲ့လျှင်

“ ‘မ’ ဘာစားချင်သေးလဲဟင်၊ နွားနို့ပူကလေးသောက် မလား ? Cow Head နို့ဗူးတွေ ကျွန်တော်ဝယ်ထား တယ်၊ Microwave နဲ့ နွေးပေးမယ်နော်၊ မ အဝတ် အစား အရင်လဲလိုက်ပါလား၊ ခြေလက်မျက်နှာဆေး လိုက်၊ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပေးထားမယ်”

သူက ‘မ’အတွက် ညဝတ်ဖို့ pyjamas ကလေး တစ်စုံထုတ်ကာ ကုတင်ပေါ်တင်ပေးထားလိုက်သည်။ ‘မ’ မျက် နှာသစ်ဖို့ သဘက်အဆင်သင့်၊ သွားပွတ်တံမှာ သွားတိုက်ဆေး တပ်ထားပြီးသား။ အိမ်တွင်းစီးဖိနပ်ကလေးကို ‘မ’ ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ချပေးလိုက်သည်။ ‘မ’အတွက် အဲဒီလိုလုပ်ပေးရ တာကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်တယ် ဆိုသော အတွေးမျိုး ခေါင်းထဲသို့ ယောင်၍ပင် ရောက်မလာပါ။ ‘မ’ကို ကိုယ်သိပ်မြတ်နိုးသော အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လို စိတ်တိုင်းကျ တယုတယ လုပ်ပေးရတာကို သူ ကျေနပ်ရလွန်းသည်။ ‘မ’က မငြင်းဆန်တာကိုပဲ သူက ကျေး ဇူးတင်ရသေးတာ။ ‘မ’အတွက် နွားနို့ပူကလေး ကုတင်ဘေး က စားပွဲမှာ သွားချပေးထားလိုက်ချိန်မှာ ‘မ’က စာရွက်တစ် ရွက်မှာ စာရေးပြီး မှန်မှာကပ်ထားခဲ့ပြီ။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“အခန်းထဲကထွက်တော့၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြန်ဝင် မလာနဲ့တော့”

တဲ့ . . . ။ သူ ပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဧည့် ခန်းထဲက ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ အိပ်ဖို့ပြင်ဆင်သည်။ ခုလို တစ် အိမ်ထဲမှာ တစ်မိုးအောက်မှာ သူ သိပ်ချစ်မြတ်နိုးကိုးကွယ်မိ သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သူ့ဘဝတလျှောက်လုံး အတူ နေထိုင်ခွင့်ရသွားတော့မည့် အခွင့်အရေးကိုရခဲ့ပြီးနောက်တွင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြည့်စုံခမ်းနားလှပသက်ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘာမှ ထပ်ပြီး မလိုချင်တော့ . . . မမက်မောတော့။

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြုတ်စားခဲ့လျှင်

မနက်မိုးလင်းလျှင် 'မ'အတွက် မနက်စာ သူ ပြင်ဆင်ရသည်။ မနက်စောစော အောက်သို့ဆင်းကာ နန်းကြီးသုပ်သွားဝယ်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ 'မ'စားဖို့ အဆင်သင့်။ ကော်ဖီကို စက်နှင့် နှပ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ 'မ'ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း မဝင်သေးဘဲ 'မ'ရဲ့ လှုပ်ရှားသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ မနက်စောစော အိပ်ရာနီးစ၊ မရဲ့ မျက်နှာကလေးကို မြင်ချင်လှပြီ။ ဟော 'မ' နိုးပြီ။ အခန်းထဲက လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်နှင့် သူ ဖျတ်ခနဲ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်သွားခဲ့သည်။ 'မ' ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပါရဲ့လား။

“မောနင်း 'မ' ”

'မ' က မှန်ရှေ့မှာ ဆံနွယ်တွေကို ဖြီးသင်နေဆဲ။ သူ့ကို ယောင်ရမ်းပြီးတော့တောင် လှမ်း၍မကြည့်ပါ။ သူ 'မ' ရဲ့ မျက်နှာလှလှကလေးကို တစ်ချက်ငေးခနဲကြည့်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး 'မ'အတွက် သွားတိုက်ဆေးထည့်ပေးသည်။ 'မ' ရဲ့ အိပ်ရာကို သိမ်းပေးသည်။ 'မ' အဝတ်လဲဖို့ အဝတ်အစား

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်စုံထုတ်ပေးကာ ကုတင်ပေါ်တင်ထားပေးလိုက်သည်။ အခန်းထဲက 'မ'ထွက်လာတော့ ထမင်းစားခန်းထဲ အရင်မလာဘဲ ဘုရားခန်းထဲသွားကာ ဆွမ်းတော်၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်ကာ ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေ မေတ္တာပို့ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးတွေ 'မ'ပဲ သင်ထားပေးခဲ့တာပါ။ သူ့ကို 'မ'က အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် သင်ပေးခဲ့သည်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို သူ မမေ့ပါ။

စားပွဲမှာထိုင်ပြီး မနက်စာနန်းကြီးသုပ်ကိုစားသည်။ ကော်ဖီသောက်သည်။ သူက 'မ'ရှေ့မှာထိုင်ရင်း 'မ' မျက်နှာကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“ 'မ' ဒီနေ့ ဘယ်သွားချင်လဲဟင်၊ ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ ”

“ ”

ထုံးစံအတိုင်း 'မ'က မပြောပါ။

“ကျွန်တော် အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မလို့၊ အဖေကို ပြောထားပြီးသားပါ။ 'မ'ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ အပ်ချင်လို့ပါ။ 'မ'လည်း MBA အတွက် ကျောင်းတက်ရမှာပေါ့နော်၊ ကျောင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးခဲ့မယ်၊ ညနေ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် ပြန်လာကြိုရမလဲဆိုတာ

ကျွန်တော် လာကြိုပေးမယ်

ပြောထားပါနော်၊ ကျွန်တော် လာကြိုပေးမယ်”

‘မ’က စားတာကို လက်စ၊သတ်ပြီး အခန်းထဲပြန် ဝင်သွားတော့ သူ့ အခန်းထဲ လိုက်လာခဲ့သည်။ ‘မ’ အပြင်သွား ရင်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကလေးတွေ သူပဲ ထုတ်ပေးချင်သည်။ ‘မ’စီးဖို့ ဖိနပ်ကအစ သူ့ အဆင်သင့်ချပေးထားမိသည်။ ကျေးဇူး တင်စရာကောင်းတာက ‘မ’က သူ့ကို မရွံ့ဘဲ ကလန်ကဆန် မလုပ်ဘဲ ဂျစ်မတိုက်ဘဲ သူ့ ရွေးချယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံကိုပဲ ဝတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ကိုလည်းစီးကာ အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင် သင့်။

‘မ’ နောက်ကနေ သူ ကမန်းကတန်း လိုက်ရ သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ‘မ’ နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း။ ‘မ’ က စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ဓာတ်လှေကားနံရံမှာကပ် သည်။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ‘မ’ကို ပို့ပေးရမည့်နေရာ၊ ပြန်ကြိုရမည့် အချိန် . . .။ သူ ကျေနပ်စွာပြုံးမိလေသည်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ‘မ’။

‘မ’ကို ကျောင်းပို့ပေးခဲ့ပြီး သူ့ အဖေရုံးခန်းဆီ လာခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို သူ တကယ်စိတ်ဝင် စားပါသည်။ အဖေက သူ့ကို ရုံးထဲမှာ တာဝန်မပေးဘဲ

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဆောက်လုပ်ရေးဆိုက်(ထ်)ထဲမှာသာ အင်ဂျင်နီယာရဲ့အနား မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် နေရာပေးခဲ့သည်။ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ် ဖြစ် သူ ကျေနပ်ပြီးသား။ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူ သလို ‘မ’ကိုလည်း သတိတရရ ရှိသည်။ ‘မ’ကို ပြန်ကြိုရမည့် အချိန်ကို နာရီတကြည့်ကြည့်ရှိလှတာကို အင်ဂျင်နီယာကပင် ရိပ်မိရသည်။

“သက်နှင်း . . . သွားစရာရှိလို့လား၊ နာရီတကြည့်ကြည့် နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဂဏ္ဍာကို မငြိမ်ဘူး”

“အဟီး . . . ဆောရီးပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မ’ကို ကျောင်းမှာ သွားကြိုရမှာမို့ပါ”

ဟု ပြောတော့ ကိုထင်လင်းက ကိုယ်ချင်းစာသ လို့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟား ဟား . . . အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့က ခုမှ လက် ထပ်ပြီးကာစ ပူပူနွေးနွေး ဇနီးမောင်နှံကလေးဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ အဖြစ်သည်းရှာမပေါ့၊ ဆယ်နှစ် လောက်နေရင်တော့ ကြည့်ပါဗျား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားပါလား၊ မင်းဘာသာမင်း ပြန်လာခဲ့ လုပ်မှာ မြင် ယောင်သေး၊ ဒီမှာ ငါ ကိုယ်တွေ့ဗျာ”

အချစ်ကမ္ဘာကြီးပြုစားခဲ့ရင်

“ဟာ . . ကျွန်တော်ကတော့ ဆယ်နှစ်လည်း မရိုးပေါင် ဗျာ၊ ‘မ’ အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ချစ်ဦးမှာ”

“ဟား ဟား ဟား . . . ပိုတယ်ကွာ၊ ငါ့လူကတော့၊ ကဲမပါ . . . သွားပါကွာ၊ ဒါလောက်တော့ ခွင့်ပြုရမှာ ပေါ့၊ သွား သွား”

‘မ’ကို ကျောင်းမှာပြန်ကြိုပြီး ‘မ’ ဆာနေမှာပဲဟု သူ တွေးမိသည်။

“ ‘မ’ ဗိုက်ဆာလားဟင် ? နေ့လည်က ဘာစားထားလဲ၊ ဒီနားက YKKO မှာ တစ်ခုခု စားရအောင်နော် . . . ”

‘မ’ က မငြင်း။ တကယ်လည်း ဆာနေဟန်ရှိ သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ မှာစရာရှိတာကို ‘မ’က သူမဘာသာ မှာသည်။ သူ့ကို ပြောတာမဟုတ်သော်လည်း ‘မ’ရဲ့ အသံက လေးကို ပြန်ကြားရတာ သူ ပျော်လိုက်တာ။ ‘မ’ စားနေတာ ကလေးကို သူ ခိုးကာငေးရင်း ‘မ’ စားတာပဲ သူ လိုက်စား သည်။ ကျောင်းပြန်တက်ခွင့်ရနေပြီမို့ ‘မ’မျက်နှာလေးက မှုန် မှိုင်းမနေဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင်။

စားသောက်ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ကြသည်။ ‘မ’ ရေ ချိုးဖို့ အဝတ်အစားလဲဖို့ သူ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ မမေ့မလျော့။

လွန်းထားထား
(ထောတတ္ထသိုလ်)

ပြီးတော့ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်စီစဉ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လည်း ကျေနပ်သလို ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်လိုပင် ညစာပြင်ဆင်နေတုန်း အမေ့ဆီက ဖုန်း ဝင်လာခဲ့သည်။

“သားတို့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ညစာ အိမ်မှာလာစားကြ ပါလား”

“ ‘မ’ ကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ် အမေ၊ ကျွန်တော် အခု ညစာချက်နေတာ ”

“အံ့မယ်၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘာတွေချက်နေတာတုံး သားရဲ့ ”

“ city mart က ဝယ်ထားတာတွေပါ အမေရာ၊ ဘဲပေါင်း ထုပ်ဖောက်လိုက်တယ်၊ အရွက်စုံတစ်မျိုးကြော်မယ်၊ ပုဇွန်သုပ်လိုက်မယ်၊ ဟင်းချိုက စွန်တန်ဟင်းချို . . ဟဲ ဟဲ ”

“သားက ချက်တာပြုတ်တာ ဝါသနာပါသားပဲ၊ သမီး ရော . . . ဘာလုပ်နေလဲ ”

“ ‘မ’ ရေချိုးနေတယ် အမေ၊ အမေ ပြောမလား၊ ကျွန် တော် ‘မ’ ကို သွားပေးလိုက်မယ် . . . ”

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစားခဲ့လား

“နေပါစေ သားရယ်၊ သမီးကို ဂရုစိုက်ပါ။ ငျော်အောင် ထားပါ သားရယ်၊ သူ့ရင်ထဲ ဒဏ်ရာတစ်ခု ကိုယ်က ပေးခဲ့မိပြီ။ ဒီဒဏ်ရာကို ကူးစားပေးဖို့ သားမှာ တာဝန် ရှိတယ်”

အမေအသံက နူးညံ့ညင်သာလွန်းလှသည်။

“စိတ်ချပါ အမေ၊ ကျွန်တော် ‘မ’ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် သူ့စိတ်ညစ်အောင် ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ် မလုပ်ပါဘူး”

“ဖေဖေ ပြောပြတယ်၊ သားကို ဆိုက်(ထံ)ထဲမှာ အင်ဂျင် နီယာနဲ့တွဲပြီး အလုပ်သင်ခိုင်းထားတယ်ဆို၊ မေမေ ဝမ်း သာတယ် သား၊ ကြိုးစားနော်၊ သားက ဝါးတန်းအထိ စာသင်ခဲ့ပြီးသား၊ နောက်ထပ် အတန်းဆက်တက်နိုင် အောင် သမီးနဲ့ ဆက်သင်ဦး၊ ကြားလား . . . ဆယ် တန်းအထိတော့ ရောက်အောင်သင်”

“အခုတော့ ‘မ’က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ အမေ ရ၊ စကားတောင် မပြောတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာသင် ပေးမှာလဲ”

“ဪ . . . သားရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အ

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တွက် ဒီလောက်တော့ ခံစားရရှာမှာပေါ့၊ သားက ကြိုး စားလေ၊ သမီး စိတ်ပြေခွင့်လွတ်တဲ့အထိ သားရဲ့ အစွမ်းအစတွေ အကုန်ထုတ်သုံးပေတော့၊ အဲဒါ သား ရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ ကဲ ကဲ . . . မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ် သားရေ၊ စားဖို့မျှားကြီး ဟင်းဆက်ချက်လိုက်ဦး၊ သားအတွက် ချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ်တွေ မေမေ ဝယ်ပို့ပေးဦးမယ်”

အမေ ဖုန်းချသွားတော့ သူ ဟင်းဆက်ချက် သည်။ မကို သွားကြည့်တော့ ‘မ’က စာကြည့်စားဖွဲ့မှာ စာ ထိုင်ဖတ်လို့။ Laptop ကလေးဖွင့်ကာ အင်္ဂလိပ်စာတွေ သည်း ကြီးမည်းကြီး ရှာဖွေဖတ်လျက်ရှိသော ‘မ’ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေ အသာအယာ တိတ်တဆိတ် ငေးကြည့်နေမိကာ အထင် ကြီးလေးစားစိတ်တို့ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးလို့လာသည်။ ‘မ’က တော်လိုက်တာ။ အင်းပေါ့လေ . . . ဒီလောက်တော်ပြီး ထက် မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြယ်စဉ်လို ပညာရည် တန်းတူသော ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေး ချယ်ချင်ရှာမှာပေါ့။ သူ့လို ပညာမတတ်စာမတတ် . . . ‘မ’က တောင် ပြန်သင်ပေးခဲ့ရသော သူ့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို

အချစ်ကလေးပြုစားခဲ့လျှင်

တစ်သက်လုံး ဘယ်လက်တွဲနိုင်ပါ့မလဲ။ မိန်းမတွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ လေးစားအထင်ကြီးရာကနေ မြစ်ဖျားခံတာ ဟု 'မ' သူ့ကို စာသင်ပေးတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ 'မ' စာဖတ်နေတာကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေးပဲ သူ စောင့်နေခဲ့သည်။

'မ'က ဘာရယ်မဟုတ် ဇက်ကလေးတွေ ပဲတိုဘက် ဒီဘက် လှည့်ချိုးချိန်မှာတော့ သူ မနေနိုင်။ 'မ'အနားသို့ သူ လျှောက်သွားမိသည်။

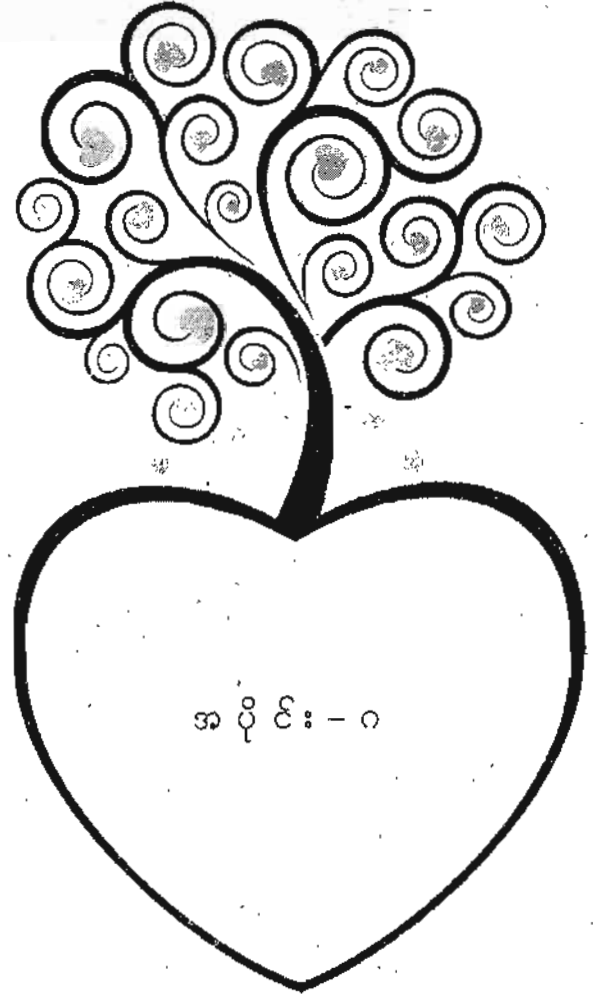
“ 'မ' ဇက်ကြောတက်လို့လား၊ ကျွန်တော် ဆွဲပေးမယ်လေ ”

'မ' ရဲ့ နောက်မှာရပ်ပြီး 'မ'ရဲ့ ကုပ်ပိုးကလေးနှင့် ပုခုံးသားကလေးတွေကို အသာအသာ ညင်ညင်သာသာ ဆွဲပေးမိတော့ 'မ'က မရုန်းပါ။ 'မ'ရဲ့ နူးညံ့လွန်းသော အသားကလေးတွေနှင့် သူ့လက်တွေ ထိတွေ့ခွင့်ရလိုက်တာနှင့်တင် သူ့ရင်ထဲသို့ လျှပ်စီးကြောင်းတွေ စီးဝင်လာခဲ့သလို ရှိန်းမြပူနွေးလာခဲ့သည်။ ဟင့်အင်း . . . 'မ'ကို သူ ဘယ်တော့မှ ငွတ်အတင်းအကျပ် အရမယူဘူး။ 'မ' စိတ်ဆင်းရဲ နာကျင်ထိခိုက်အောင် သူ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ 'မ' သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး မမုန်းစေချင်တော့။ 'မ'ကို သူ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားပြီး

ချစ်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာ 'မ'ကို သက်သေပြချင်သည်။ 'မ'ကို အရယူခဲ့တာကလွဲပြီး 'မ'ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်၊ 'မ'ရဲ့ အသွေးအသား၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို 'မ' မကြည့်ဖြူ မလိုက်လျောဘဲ သူ နိုင်ထက်စီးနင်း မယူပါ . . . ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးသား။ 'မ'ရဲ့ ကုပ်သားဖွေးဖွေးကလေးတွေ၊ ပခုံးသား နုနုကလေးတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငုံ့နမ်းပစ်လိုက်ချင်စိတ်တို့ကို သူ အတော် ထိန်းချုပ်ချိုးနှိမ်ပစ်ရပါသည်။ သူ့ အတွေးစိတ်ကူးတွေကို 'မ'က ရိပ်မိခံစားမိသွားသည့်အလား ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ ခြေစုံရပ် ခေါင်းငုံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ 'မ'ရဲ့ အသားကလေးတွေနှင့် ထိတွေ့ထားခဲ့သော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မက်မက်မောမော နမ်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

'မ'ရယ် ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပွင့်ထွက်မတတ် 'မ'ကို ချစ်တယ်။ 'မ'ကို သူ ဘယ်လောက်ထိအောင် ချစ်မိသလဲဆိုရင် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ခိုသိလာတဲ့အထိပင်။

မဲကို

လက်ဆောင်တစ်ခုယူပေးမလို့ပါ။

ဟိုမှာ

လခြမ်းကွေးကွေးလေးတွေလား။

အရမ်းလှလို့

မဲကို

လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ...

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၈

“ယုယုပိုက်ထွေး”

သူမအတွက်တော့ အချစ်က မျက်လှည့်တစ်ခုနှင့်တူသည်။ ပစ္စ
လက်ဆန်သည် . . . ။ အံ့ဩနွေးထွေးမှုကိုပေးသည်။ စိတ်ကို
ဖမ်းစားဖြားယောင်းလွန်းသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ထား သော
အရာတစ်ခုကို တကယ်ဖြစ်လာအောင်လည်း ဖန်တီး
နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အချစ်က ပြုစားတတ်ပြန်သည်။
အချစ်ဆိုသောအရာက သူမအား အပြောင်းအလဲတွေပေးခဲ့
သည်။ သူမကိုယ်သူမတောင် ပြန်ရိပ်မိနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ရလေ
အောင် အချစ်က တိတ်ဆိတ်လွန်းခဲ့သည်။ သူမ၏ နှလုံးသား
၏ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး အတွင်းလိုက်လိုက်အထိ သူ တစ်မုံစိမ့်
ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်နေမှန်းမသိနိုင်အောင်ပင် အချစ်က တိတ်
ဆိတ်လွန်းလှပါသည်။

အချစ်ကောင်စားပြုစားခဲ့ပါ

'သက်နှင်းဝန်းရံ' . . . ။ ထိုလူငယ်ကလေးအ
အပေါ် သူမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် နာကြည်းနေခဲ့
သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူထားသည့်ကြားမှ သူ့ရဲ့ အနု
စိတ်ကျလွန်းသော ချစ်တတ်ခြင်းတွေထဲမှာ မသာယာမိဘဲ
မနေနိုင်လောက်အောင် တစ်မိမိမိမ့် ဖမ်းစားခြင်း ခံခဲ့ရသည်ဆို
တာကို သူမ တော်တော်နှင့် မရိပ်မိခဲ့ပါ။

မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်လိုက်သည်နှင့် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးထားသော သွား
တိုက်ဆေးညှစ်တင်ပေးထားပြီးသား သွားပွတ်တံကလေးက
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ငြိစေတာအမှန်။ အဲဒါ
သူ့ရဲ့ အသေးအဖွဲ့ကလေးကစပြီး ဝရုစိုက်တတ်မှုကလေးပေါ့။
တစ်ရက်မှ မပျက်ကွက်ခဲ့။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးလျှင် စား
ပွဲပေါ်မှာ နံနက်ခင်းစာက တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် အမိုး
အစုံ ပူပူနွေးနွေး မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့ ရှိလှသည်။ သူမ အဖွဲ့လမ်းဆုံး
က သူ့ကိုယ်တိုင် နှပ်ပေးထားကာ ဖျော်ပေးတတ်သော ကော်ဖီ
ပြင်းပြင်းမွှေးမွှေးကလေးပါ။ စားသောက်ပြီးလို့ ရေမိုးချိုးဖို့
သဘက်ကအစ စီးဖို့ဖိနပ်အဆုံး အဆင်သင့်။ ရေသိပ်အေးလျှင်
ရေနွေးစပ်ပေးထားဖို့ သူမို့ မမေ့လျော့တတ်။ သူမနှလုံးသားကို

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ငြိမ့်ခနဲဖြစ်စေသည်က သူမဝတ်ဖို့ အင်္ကျီနှင့်ထဘီကို သူ့စိတ်
ကြိုက် ရွေးချယ်ကာ အဆင်သင့် တင်ထားပေးခြင်းပါ။ သွား
ဖို့ ဖိနပ်ကအစ အဆင်သင့်ချထားပြီးသား။ တကယ်ဆို ဒါတွေ
က မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးကို လုပ်ပေးရမည့်
တာဝန်ဝတ္တရားတွေပါ။ သူ့ကျမှ ပြောင်းပြန်။

သူ့ကို သူမက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော
အကြည့်တစ်ချက်မှ မတုံ့ပြန်သော်လည်း သူ့ဘက်ကတော့
မပျက်မကွက် စကားတွေ လိုက်ပြောနေတတ်သူ။ သူမ
အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေတတ်ကာ လိုလေသေးမရှိ ခြေညှိ
ဆည်းပေးတတ်သူ။ မြင်လိုက်ရုံနှင့် သူမအပေါ် ဗျာဿခတ်
အောင် အရူးအမူး သိပ်ချစ်နေမှန်း သိသာလွန်းလှပေသော အပြု
အမူများနှင့် သူ။ သူက သူမ၏ နှလုံးသားတံခါးကို ခပ်အင်း
တင်း စေပိတ်ထားသည့်ကြားမှ လိုပေါက်ကလေးကလေးကလစ်
လေဆီကနေ စိမ့် ဝင်ထိုးဖောက်ဖို့များ ဖွဲ့ကောင်းနေလေတ
လား။

အဲဒီနေ့က သူ့ လခထုတ်သောနေ့ဖြစ်သည်။ သူ
မျက်နှာက ပြုံးလို့ရွှင်လို့။ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းမှာ လာကြိုပြီး
ချိန်မှာ သူက ပြောသည်။

အချစ်ကလေးပြုစားခဲ့လျှင်

“ ‘မ’ . . . ဒီနေ့ ကျွန်တော် လခထုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ပထမဆုံး ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ ရိုးသားဖြူစင် စွာရတဲ့ တရားဝင်ပိုက်ဆံတွေပေါ့။ ‘မ’ကို ကျွန်တော် အပ်ပါတယ်။ ညကျရင် ကျွန်တော်တို့ အပြင် မှာ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခုခု သွားစားရအောင် နော်”

သူ့အသံက တက်တက်ကြွကြွ ရှိလွန်းလှသည်။ သူ့လှမ်းပေးနေသော ပိုက်ဆံအုပ်ကို လှမ်းမယူတော့ သူက သူမ၏အိတ်ထဲ အသာအယာ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်တော့ သူမက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး အမောဖြေနေစဉ် သူက အလိုက်တသိဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ရေခဲသေတ္တာထဲက သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကလေး လက်ထဲ လာထည့်ပေးသည်။ သူမ အအေးကို စိမ်ပြေနပြေသောက်နေဆဲ သူက ရုတ်တရက် သူမ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လာထိုင်ချလိုက်သည်မို့ ဆတ်ခနဲ လန့်သွားရသည်။ လန့်သာသွားပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မကြည့်ပါ။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသေးကြောင်း၊ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးကြောင်း၊ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ခွတ်ချင်နေသေးသရွေ့ သူမ သူ့ကို စကားလုံးဝမပြောဘူး ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ တကယ်တော့

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

သူနှင့် အတူနေစဉ်ကာလအတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း သူမ သိခွင့်ရလာခဲ့သည်က သူသည် သူမထင်ထားခဲ့သလို ရိုင်းပျရမ်းကားသော လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်လွန်းသူ၊ သိပ်ချစ်တတ်လွန်းသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူမကို တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက် (ကြယ်စင်ပင်) မချစ်နိုင်လောက်သော အချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ပြနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ကို သူမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပါ။ ခွင့်မလွှတ်ချင်သေးပါ။ သူ့ရင်ခွင်ဆီ ပြိုမဆင်းလိုက်ချင်သေးပါ။ မာန လိုလို . . . ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်စည်းခြင်းလိုလို ခံစားမှုတစ် ခုက သူမကို အေးစက်မာခဲနေအောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်။

“ ‘မ’အတွက် ကျွန်တော် foot chain ကလေးတစ်ခု အရမ်းကြိုက်လို့ ဝယ်လာတာ၊ ‘မ’ ခြေထောက်ကလေးနဲ့ ဆို အရမ်းလှမှာပဲလို့လေ”

သူက ပြောရင်း သူမ၏ ညာဘက်ခြေကျင်းဝတ်ကလေးမှာ သူဝယ်လာသော ပလက်တီနမ်ဖန်စီကြိုးလှလှကလေးကို စိတ်တိုင်းကျပ်ပေးနေသောအခါ သူမရင်ထဲ လှိုက်ကနဲနေအောင် တုန်ခိုက်မှုရိသွားမိသည်။ ကြိုးလေးက လှလိုက်တာ။ ခရေးခရာ တွဲလောင်းကလေးတွေလည်း ချိတ်ရက်သား။

အချစ်ကမ္ဘာပြုစားခဲ့လျှင်

သူမ တစ်ချက်ခိုးကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ချက်ချင်းပြန်လွှဲပစ်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ နှစ်သက်ကျေနပ်ရိပ်မပေါ်လွင်မိ အောင်ထိန်းချုပ်လို့။

“ ‘မ’ ခြေသည်းတွေ ရှည်နေပြီဗျ။ ကျွန်တော် ညှပ်ပေးချင်လိုက်တာ ”

ဟု . . . သူမပြောပြီး ကားကီးချိန်းမှာပါသော လက်သည်းညှပ်ကလေးထုတ်ပြီး ခြေသည်းတွေထိုင်ညှပ်ပေးနေကော့တာကို သူမ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ငိုက်ခနဲ အရည်ပျော်မဆင်းမိအောင် ထိန်းချုပ်ရသည်မှာ တစ်ခုကွဲတည်း။ ခြေသည်းတွေ ထိုင်ညှပ်ပေးတာကို ဘာမှမသိသလို ခံစားမှုမဲ့သောမျက်နှာပေးမျိုးနှင့် ဟန်ဆောင်ထားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တသိမ့်သိမ့်။ တကယ်တော့ သူမစိတ်ထဲ ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်မရှိတာရယ်။ မေ့သွားတာရယ်ကြောင့်သာ မညှပ်ဖြစ်သေးတာပါ။

“ခြေထောက်တွေ ပြီးပြီ ‘မ’ ခုမှ လှသွားတယ်။ လက်သည်းရော ညှပ်မယ်မှလား၊ ‘မ’က လက်သည်းရှည်မထားတတ်ပါဘူး . . . ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

လွန်းထားထား
(ခေးတက္ကသိုလ်)

သူမ သက်ပြင်းကလေး ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်းချမိသည်။ သူမက သူမဘေးသို့ ဝင်ထိုင်ကာ သူမ၏လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး လက်သည်းညှပ်ပေးချိန်မှာတော့ သူမ ရင်ခုန်လာခဲ့ပြီ။ ရင်ခုန်သံကို မတော်တဆ သူ ကြားမိမှာစိုးမိသောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ခပ်လွဲလွဲထားရသည်။ သူမ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ရဲ့ အပြုအစု အယုအယတွေ၊ အကြင်နာတွေ၊ စုရုစိုက်လွန်းမှုတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း မရှိရတာပါ လိမ့်။ သူမရဲ့ နှလုံးသားဟာ တိမ်းလွယ်ညွတ်လွယ် လှုပ်ရှားလွယ်သော နှလုံးသားမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါ။ သူမက ဂရုတစိုက်သေသေချာချာ ညှပ်ပေးနေရင်း သူမကို တစ်မိမိမိ လှမ်း၍ ကြည့်တတ်တာကို မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းကလေးတွေကနေ သူမ မြင်နေရပါသည်။ သက်နှင်းရယ် . . . နင်နဲ့တော့ ကြာရင် ငါ မလွယ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ နင့်ကိုငါ တူးတူးခါးခါး မုန်းနေချင်လိုက်တာ။ ခွင့်မလွှတ်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းနေချင်လိုက်တာ။ ဘာကြောင့်များ အချစ်က ငါ့ကို ပြုစားခဲ့ရတာပါလိမ့်ဟယ်။ အဲဒီအချစ်ကို ငါ မုန်းလှပါတီ . . . ။

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစားခဲ့သော

ကားမောင်းနေရင်းမှ သူက ကားကို ရုတ်တ ရက် ရပ်လိုက်သောအခါ ကားများ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု ဇေဝ ဇဝါ ဖြစ်သွားမိသည်။ ညစာအတူစားပြီး အပြန်တွင်ဖြစ်သည်။ သူက ကားတံခါးဖွင့်ကာ . . .

“ ‘မ’ကို လက်ဆောင်တစ်ခု ယူပေးမလို့ပါ။ ဗိုမှာ လခြမ်းကွေးကွေးလေး တွေ့လား၊ အရမ်းလှလို့ ‘မ’ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့”

ဟု . . . ပြောပြီး သူက မိုးသားပြာပြာပေါ်မှာ လဲ့လဲ့ကလေး လင်းနေသော လခြမ်းကွေးကလေးကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် အသာအယာ လှမ်းယူလိုက်သလိုလုပ်ပြီး သူမလက် ထဲသို့ လှမ်း၍ထည့်ပေးဟန် လုပ်ပြသည်။ သူမ သူ့ကို မျက် စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးချင်စိတ်ကို ဆင်ခြင်ရုတ်သိမ်းလိုက်ရသည်။ သက်နှင်းရယ် . . . နင့်နှယ် ပေါလိုက်တာ၊ ကလေးကလား ဆန်လှချည်လားဟု ပြောချင်သည်။ အပြင်သို့ထုတ်ပြီးတော့ သာ အသံထွက်စကားမဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲကနေတော့ သူ့ကို

လွန်းထားထား
(ဆေတတ္တသိုလ်)

အပြန်အလှန်စကားတွေ ပြန်ပြောနေကျပါ။
သူကတော့ လုပ်ချင်တာလုပ်လိုက်ရပြီး ကျေနပ်
သွားသလို ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းခဲ့သည်။

အချစ်ကောင်းအပြုစားခဲ့လျက်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

နောက်တစ်လ လခထုတ်တော့ သူက သူမအတွက် ကျောင်းတက်ဖို့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလှလှကလေးတွေနှင့် ထဘီကလေးတွေ ဝမ်းဆက် . . . အဆင်မပြေလှလှဆန်းဆန်းကလေးတွေ အရောင်အသွေးစုံစုံကလေးတွေ ဝယ်လာပေးသည်။ လခထုတ်တိုင်း သူက သူမလက်ထဲ လခအင်္ကျီအပ်ကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာအတူစားလေ့ရှိသည်။ အပြန်ကျရင် ကားရပ်ပြီး ကောင်းကင်ထက်က လခြမ်းကွေးကလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ယူပေးဖို့ သူ မမေ့။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ သူမတို့ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲနီးလာပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး သူမအိမ်မှာ စာအတူကျက်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က 'နေ့နှင့် ညှိပြော'ဟု ခေါ်သည်။ ကျောင်းမှာကတည်းက အိမ်ရောက်ရင် သူ့အကြောင်းပြောချင်လျှင် မြန်မာလိုမပြောဖို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောဖို့ ကြိုမှာထားခဲ့သည်။ နေ့နှင့် ညှိပြောက MBA တက်ရင်းမှ ရင်းနှီးကြသူတွေမို့ သူမအကြောင်း သိပ်မသိလှပါ။

ကားပေါ်မှာကတည်းက သူတို့က သူမနှင့် သက်နှင်းကို အကဲခတ်လာကြသည်။

“ ‘မ’ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ပို့ပေးရမှာလားဟင်၊ ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

ဟု သူမေးတော့ ခပ်သွက်သွက် နွေက ဝင်ဖြေခဲ့သည်။

“တို့တွေက ယုအိမ်မှာ စာလိုက်ဖတ်ကြမလို့လေ၊ ညကျမှ ပြန်ကြမယ်၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်မှလားဟင်”

“ဪ . . . စာဖတ်ကြမလို့လား၊ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ညစာလည်း ရှယ်ချက်ကျွေးမယ်၊ လက်ဖက်လည်း သုပ်ကျွေးမယ်”

“ဟယ် . . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ယု . . . ရှင်က ယောက်ျားရ ကံကောင်းသားဟဲ့”

“Nway ... I said let's speak in English, if you want to talk about him. You know, I didn't speak to him since we got married.”

(နေ့ . . . သူ့အကြောင်းပြောချင်ရင် အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောဖို့ ငါပြောထားတယ်လေ၊ ငါတို့ လက်ထပ်ပြီးက

ကျစ်ကသုဒ္ဓါးဖြူစားခဲ့သော်

တည်းက ငါ သူ့ကို စကားမပြောဘူး သိလား)

သူမက နွေ့ကိုလှမ်းပြီး အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်တော့ သူ မျက်စိသူငယ်ဖြစ်သွားပါသည်။ နွေ့လည်း အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“Oh! I'm so sorry to hear that, Yu. It's such a shame. What happened? Why don't you speak to your hubby?”

“အို . . . ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ယုရမ်း၊ ရှက်စရာပဲ၊ ဘာဖြစ်ထားလို့လဲ၊ နင်က ကိုယ့်ယောကျ်ားကို ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲဟင်”

နွေ့က ဆက်ပြီး စပ်စုနေပြန်သည်။

“ ‘မ’ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်၊ အင်္ဂလိပ်လို မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဗမာလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ် ‘မ’ ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ခွဲခြားမဆက်ဆံပါနဲ့”

ရှတ်တရက် ဖြတ်ပြီးတောင်းပန်လိုက်သော သူ့စကားသံက ကြေကွဲသိမ်ငယ်ရိပ်တွေ လွှမ်းနေခဲ့သည်။ သူမ သူ့ကို နာကျင်ရှက်ရွံ့စေအောင် လက်စားချေချင်လာခဲ့သော

လွန်းထားထား
(ခေမာတက္ကသိုလ်)

ကြောင့် အင်္ဂလိပ်လို ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။

“It's a long story Nway. I don't think I really love him. I want to hurt him for what he has done to me. I want him to regret having me like this. I don't want to forgive him. I don't want him to be happy with me. That's my revenge and punishment for him.”

“ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ နွေ့ရေ၊ ငါ သူ့ကို မချစ်ဘူး လို့ ထင်တယ်၊ သူ လုပ်ခဲ့တာအတွက် သူ့ကို နာကျင်စေချင်တယ်၊ ငါ့ကို ခုလို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းအတွက် သူ့ကို နောင်တရစေချင်တယ်၊ ငါ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မနေစေချင်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ သူ့အတွက် လက်စားချေခြင်းနဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းပဲ”

တကယ်တော့ သူမ အခုလောက် ပွင့်ပွင့်လင်း ‘သင်းကြီး ပြောပြလိုက်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ သူ့ကို ရှက်ရွံ့နာကျင် ‘ခေရုံသက်သက်ဖြင့်သာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တဖွတ်ထိုး ဆက် ‘ပြောနေလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း သူမ၏ ရိုက်

လွန်းထားထား
(သေတတ္တသိုလ်)

အချစ်ကသင့်ကားပြုစားခဲ့သော်

ချက်က ထိရောက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာကျင်မှုတွေ အလိမ်းလိမ်းဖြင့် နီမြန်းယောင်အမ်းနေသလိုပင်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာပင် မျက်ရည်တွေဝဲလို့။ နာကျင်မှုကို နှင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားနေရသော မျက်နှာ။ သူမ မျက်နှာဝန်းကလေးတွေက သူ့ကို မသိမသာခိုးကြည့်ခြင်းကြောင့် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ အံ့တစ်ချက်ကြိတ်တာကိုလည်း သိသည်။ သူ ရှက်ရှာမှာပေါ့လေ . . .။ သူ့အကြောင်း ပြောနေမှန်း သိသိကြီးနှင့် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။ လိုက်မမီနိုင်သော အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လောက် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်လိုက်မလဲ။ နာကျင်ပါစေ . . . နာအောင်ပဲ သူမ တမင် ထိုးနှက်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်စီမှာ အထိမခံနိုင်လောက် အောင် ထိခိုက်ပွန်းရှလွယ်သော ချွတ်ယွင်းအားနည်းချက် တစ်ခုစီတော့ ရှိတတ်စမြဲ။ အဲ့ဒါ သူ့ရဲ့ အားနည်းချွတ်ယွင်း ချက်ပဲဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို ထိုးနှက်တတ်လေ့မရှိသော်လည်း သူ့ကိုကျတော့ လက်စားချေလိုမှုသက်သက်ဖြင့် ထိုးနှက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“Oh! What a sad story, Yu. Are you really sure

that we should accompany you as we don't want to bother you.”

“ဪ . . . ကြေကွဲစရာပုံပြင်ကလေးပါလား ယုရယ်၊ ငါတို့ နှင့်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး စာဖတ်လို့ရတာ သေချာရဲ့ လားဟယ်၊ နှင့်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“It's OK. I don't care what he feels. I've been ignoring him for a long time.”

“ရပါတယ် . . . သူ ဘာပဲခံစားခံစား ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားတာကြာလှပေ . . .”

သူမတို့ကားပေါ်မှာ တောက်လျှောက် ဘိုလိုပဲ မှုတ်လာခဲ့ကြသည်။ သူက ကားကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး မောင်းနေခဲ့ရင်း အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပါ။ ခါတိုင်းလို သူမသောက်ဖို့ သစ်သီးဖျော်ရည်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲကနေ ထုတ်ပေးတာ (နေ့နှင့် ညပြုတ်အတွက်ပါ သူ ချပေးခဲ့သည်)ကို မမေ့မလျော့။ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ထမင်းဟင်းတွေချက်ပြုတ်နေတော့သည်။ အခန်းထဲမှာ သူမတို့သုံးယောက်သား စာဖတ်နေကြရင်း သူ့ကို မေ့သွားခဲ့

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစာအုပ်

သည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာက ခိုးလို့လုလုဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်သွားမှန်း သူမ သိသည်။ သူမ လွန်များသွားခဲ့သလား။ သူ့ကို သိပ်ပြီး ထိခိုက်နစ်နာသွားစေသလား။

“မ ထမင်းစားလို့ရပြီ၊ ရေအရင်ချိုးမလားဟင်”

တံခါးဝမှာ သူ လာရပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောတော့ သူ့ကို ယောင်ပြီး လှမ်းကြည့်မိမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့သော်လည်း ကြည့်မနေတော့တာက ကျင့်သားရသလိုဖြစ်နေခဲ့ သည်။

“ညှိနဲ့နွေ ရေအရင်ချိုးကြပါလား၊ ပြီးမှ ထမင်းစားပြီးတော့ ပြန်လေ”

“ရေမချိုးတော့ပါဘူးဟယ်၊ နင် ချိုးချင်ချိုးပါ ယု၊ ငါတို့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မယ်”

“အေး အေး . . . ဒါဆို ငါ အရင်ချိုးလိုက်မယ်”

သူမ ရေချိုးမယ်မှန်းသိတာနှင့် သူ လုပ်ပေးနေကျအတိုင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ မျက်နှာသုတ်ပုဝါအဆင်သင့် တင်ပေးထားတာ၊ ရေနွေးစပ်ပေးတာတွေ လုပ်သည်။ ပြီးတော့ သူမ အဝတ်လဲဖို့ အင်္ကျီနှင့်ထဘီကို ဘီရိုထဲကနေ ထုတ်ပေးပြီး ကုတင်ပေါ်တင်ထားပေးပြီးမှ အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ တခြားမိန်းမတွေရှေ့မှာ ဒီလိုလုပ်ပေးရ

လွန်းထားထား
(မေတ္တာစွာသိုလ်)

တာကို သိမ်ငယ်စရာ၊ ရှက်စရာဟုလည်း ခံစားပုံမရပါ။ သူ ထွက်သွားတော့ နွေနှင့်ညှိက မျက်လုံးအပိုင်းသားကိုယ်စီ၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားကိုယ်စီဖြင့် တအံ့တဩတွေ ဖြစ်နေကြ သည်။

“ဟယ်! ယုရယ် နင် ကံကောင်းလိုက်တာ၊ သူ နင့်ကို ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးနေကျလားဟင်၊ သူ့ကို ကြည့် လိုက်တာနဲ့ နင့်ကို မျိုချထားမတတ် စူးစူးနှင့်နှင့် သိပ် ချစ်မြတ်နိုးနေမှန်း အရမ်းပေါ်လွင်တယ်ဟယ်၊ ကလေး တစ်ယောက်ကို အစအဆုံး လုပ်ပေးနေသလိုပဲ တယုတယ ရှိလွန်းတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံအပြစ်မျိုးဆို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ယုရယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် သိပ်ချစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ် အာယာတတွေ မထားပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ် ယုရယ်၊ သူ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်သိသာတာပဲ၊ သနားပါတယ်ဟယ်၊ ခုခေတ်မှာ ဒီလိုသိပ်ချစ်တတ်တဲ့ လူမျိုး ရှားသွားပြီနော် . . . မရွေ့ယု”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဝိုင်းပြောကြသည်။ သူမရင်ထဲက သိထားနှင့်ပြီးသား အကြောင်းအရာတွေပါ။ ရေမိုးချိုး အဝတ်

အချစ်ကောင်းကောင်းပြုစားခဲ့သော

အစားလဲပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ထမင်းဟင်းတွေ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ အငွေ့တထောင်းထောင်း မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။ ကြက်သားနှင့်ဘူးသီးကို ကာလသားချက်ကလေးချက်ထားကာ ငပိထောင်းစပ်စပ်ကလေးထောင်းလို့။ မှိုကန်စွန်းကြော်ရယ်၊ ကြက်ရိုးရွေးတောက်ဟင်းချိုရယ် . . . ။

“ဟယ် . . . ဟင်းတွေက စားချင်စဖွယ်ပါလား၊ နာမည်လေး ပြောထားဦးဟယ်၊ သူက မိတ်လည်း ဆက်မပေးဘူး”

“ကျွန်တော် သက်နှင်းဝန်းရံပါ အစ်မ”

“ဪ . . . သက်နှင်းက ဟင်းတွေချက်တတ်လှချည်လား၊ တော်လိုက်တာနော်”

“အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်တွေကြည့်ပြီး လက်တည့်စမ်းထားတာပါ”

သူက စားပွဲပေါ်က ချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ်တွေ ထောင်ပြသည်။

“စားကြနော်၊ အားပါးတရ စားပါ၊ ကျွန်တော် အများကြီး ချက်ထားတယ်”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဆာဆာနှင့် သူမတို့သုံးယောက် အားပါးတရ စားကြသည်။ စားလို့ ကောင်းမှကောင်း။ သူလက်ရာတွေ သိသိသာသာ တိုးတက်လာတာကိုတော့ သတိထားမိသည်။ စာအုပ်တွေထဲကအတိုင်း ချက်တယ်ထင်ပါရဲ့။

“Yu ... Please think about what we have told you ... you should be grateful for his amazing love...”

“ယု . . . ငါတို့ပြောခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားပါဟယ်၊ သူ့ရဲ့ အံ့ဩစရာအချစ်အတွက် နင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

နွေက စားသောက်ပြီးချိန်မှာ သူမကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက နွေ ဘာပြောမှန်း နားမလည်သောကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားတာကို သူမ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

“You know what! I couldn't escape from his trap”

“နင်သိလား၊ ငါ သူ့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူး”

တကယ်တော့ သူမ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ ဝန်းခနဲ ထထွက်သွားခဲ့ပြီ။ အစော်ကားခံရပြန်ပြီ ဟု သူ ခံယူမှာမလွဲ။ ပန်းကန်တွေကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

အချစ်ကောင်းအားပြုစားခဲ့လျှင်

သိမ်းဆည်းကာ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွား၏။

“Yu ... I saw his tears in his eyes ... I think he's hurt ...”

“ယု . . . သူ့မျက်ရည်တွေ့ ငါ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ နာကျင်သွားပြီထင်တယ်”

“Let him hurt ... He really deserves it ...”

“နာကျင်ပစေ . . . သူ့နဲ့ထိုက်တန်တယ်”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်မနေကြပါနဲ့၊ ပညာရှိ နှိပ်စက်နည်းနဲ့ နှိပ်စက်မနေပါနဲ့တော့ မရဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာကောင်လဲ၊ ဘယ်လောက် ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ကောင်လဲ၊ ဘယ်လောက် မိုက်မဲရမ်းကားတဲ့ကောင်လဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မြန်မာလိုပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပါ၊ 'မ'နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ကောင်ပါ၊ မတူမတန်ဘဲ 'မ'ကို ခိုးပြေးထားခဲ့တဲ့ ကောင်ကို 'မ' တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မကျေဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပဲ”

မြန်းခနဲ မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာပြီး သူ

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ပေါက်ကွဲသွားခဲ့သည်။ နီမြန်းသောမျက်နှာ၊ မျက်ရည်တို့ ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ရူးမတတ်အော်ဟစ်နေတာကို သူမ သွေးအေးအေးဖြင့်သာ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားခဲ့သည်။ နွေနှင့်ညှို့တို့က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြကာ ပြန်ဖို့ ပြင်ကြတော့ သူက မျက်ရည်တွေ့သုတ်ကာ . . .

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ် . . .”

ဆိုပြီး အရင်ဆင်းသွားနှင့်သည်။

“သနားပါတယ်ဟယ်၊ သူ ပေါက်ကွဲသွားတာ ငါတို့ ဘိုလို ပြောတာကို သူ ဘာမှနားမလည်လို့ ရှက်နာ နာသွားတာထင်တယ်နော်၊ ဆောရီးပဲ ယုရယ်၊ ငါတို့ကြောင့် များလား”

“မဆိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ထားလိုက်ပါ၊ သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ ငါ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ကျောင်းမှာတွေ့မယ် သိလား”

နွေနှင့်ညှို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မျက်စိထဲမှာ နာကျင်နှင့်သည်းစွာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲသွားခဲ့သော သူ့မျက်နှာကို ခုထိမြင်ယောင်ဆဲ။ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ခဲ့သော်လည်း မျက်ဝန်းထောင့်

ချစ်ကပ်ကားဖြူစားခဲ့လျှင်

စွန်းကလေးဖြင့် မသိမသာ ခိုးကြည့်ခဲ့မိသည်မဟုတ်လား။

သက်နှင်းရယ် . . . နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက် ရိုးသားပွင့်လင်းရတာလဲ။ နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက် ချစ်တတ်လွန်းခဲ့ရတာလဲ။ ငါ နင့်ဆီကနေ လွတ် အောင်မှ ရုန်းနိုင်ပါတော့မလားဟယ်။

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲလန်နိုးလာ တော့ အခန်းမီးတွေ လင်းလျက်သား။ မီးမမှိတ်ဘဲများ အိပ် သွားခဲ့တာလား။ ခါတိုင်းဆို သက်နှင်းလာပိတ်ပေးကာ ည အိပ်မီးပြာလှဲကလေး ထွန်းပေးသွားနေကျလေ။ အို . . . ည ဝတ်အင်္ကျီတွေတောင် မလဲမိခဲ့။ ဘယ်လိုများ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ ပါလိမ့်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ည ဆယ်နာရီရှိပြီ။ သက် နှင်းရော။ ညှိပြာတို့ကို သွားပို့ပေးတာ ခုထိ ပြန်မရောက်သေး တာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အိပ်ရာကနေ ဖျတ်ခနဲထကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်းလင်းတိတ် ဆိတ်လို့။ ခါတိုင်း သူ ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်နေကျလေ။ ထမင်း စားခန်းထဲမှာ . . . မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူမ လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ . . . ။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဟာသွားသည်။ သူ ပြန်ရောက်မလာသေးတာပါလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ညှိတို့ကို လိုက်ပို့တာ ခုနစ်နာရီခွဲလောက်က။ အလွန်ဆုံးကြာ တစ်နာ ရီပေါ့။ သူ့ပြန်ရောက်သင့်ပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်သေး

ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေအနေအထား

တာလဲ။ တစ်ခုခုများ . . . ။ စိုးရိမ်စိတ်က ချက်ချင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ညိုဆီ အရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။

“ညို . . . သက်နှင်း ပြန်သွားပြီမှလား”

“အေးလေ . . . ကြာလှပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ယု၊ သူ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“အေး . . . ပြန်မရောက်လို့ ငါလည်း အိပ်ပျော်သွားပြီး ပြန်နိုးလာတာ”

“ဟောတော် . . . ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်၊ လမ်းမှာလည်း ငါတို့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူးပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ပုံပဲ”

“နွေ့ဆီဆက်လိုက်ဦးမယ်ဟယ် . . . ဒါပဲနော်”

သူမရင်ထဲ ပူလောင်လာခဲ့မိပြီ။ နွေ့ဆီဆက်တော့လည်း နွေ့က သူ ပြန်သွားတာကြာပြီတဲ့။ ဒါဆို သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူ့အိမ်များ ပြန်သွားသလား။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ သူမကို ဘယ်တုန်းကမှ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ထားသွားတတ်သူမဟုတ်။ အမြဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ရတော့မည်။

“ဟယ်လို . . . ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“အန်တီလား . . . ကျွန်မပါ၊ သက်နှင်းများ”

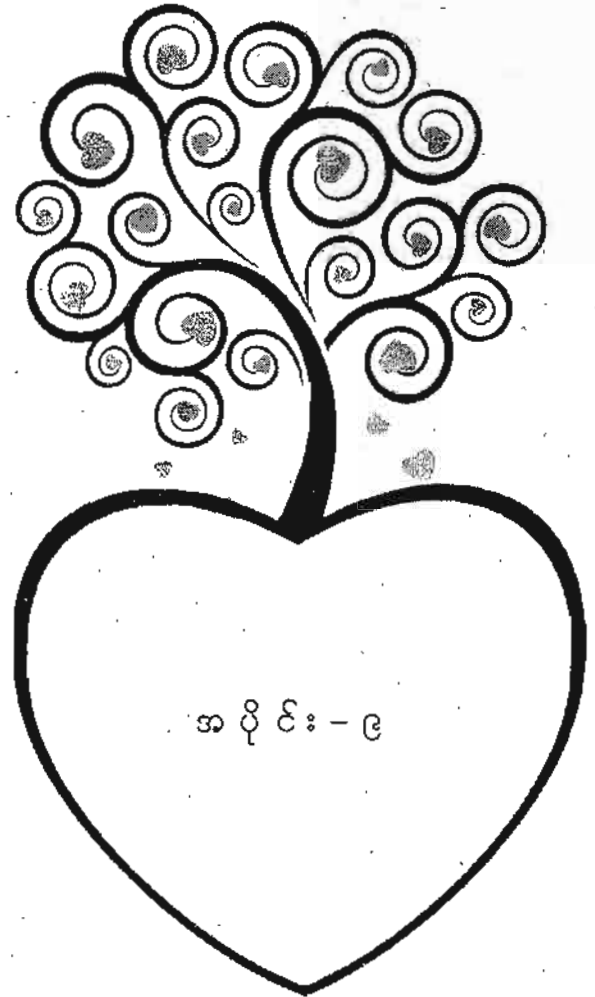
“သမီးရယ်၊ အန်တီ ခုပဲ သမီးဆီ ဆက်တော့မလို့ အန်တီတို့ အခုထွက်ခဲ့မယ်၊ သမီးကို လာခေါ်မလို့”

“သူ သူ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သား . . . ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနမှာ၊ သူ accident ဖြစ်လို့တဲ့”

သူမ ကိုယ်ခန္ဓာက ယိုင်ကနဲဖြစ်သွားပါသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက အလုံးအရင်းဖြင့် ရင်ကို လာဆောင့်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပျာလောင်လာခဲ့သည်။ ဟင့်အင်း . . . ဘုရား ဘုရား . . . သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

အပိုင်း - ၉

“ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီး၊
ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက
လက်ထပ် လိုက်တာလဲ၊
ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကျွန်တော်
တကယ် မမှတ်မိတော့လို့ပါ”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၉

သူ ICU ထဲမှာ . . . ။ သတိလစ်နေခဲ့တာ တစ်ပတ်ပင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိခဲ့သော . . . တုံ့ပြန်စကားမရသည့်တိုင် ဇွဲမလျှော့ဘဲ တတွတ်တွတ် စကားတွေဆိုခဲ့သော . . . ကြည့်လိုက်လျှင် သူမအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ပြင်ဆင်ပေးတတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက် . . . အဲဒီမျက်ဝန်းတွေမှိတ်ကာ ဘာလှုပ်ရှားတုံ့ပြန်မှုမှမရှိ တော့ဘဲ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူးဆိုသောအခါကျမှ သူမ ၏ အေးခဲထုံထိုင်းနေခဲ့သော နှလုံးသားက ဖျတ်ခနဲလွန်လွန်းနိုး ကြားစပြုလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ကုတင်ဘေးမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် သူများ ဘယ်အချိန်ထ၊ပြီး လှုပ်ရှား လာမလဲ . . . 'မ' ဟု ဖွဖွညင်သာကလေး ခေါ်လိုက်မလဲ . . . ဟု မျှော်လင့်တကြီး ရှိရလွန်းသော ရင်ဖြင့် ထိုင်စောင့်ခဲ့မိ

အချစ်ကောင်းကောင်းပြုစားခဲ့လျှင်

ပြီ။ သူ့ကိုလည်း စကားတွေများစွာ ပြောနေမိခဲ့ပြီ။ သက်နှင်းရယ် . . . ပြန်နိုးလာခဲ့ပါတော့။ နင့်ရဲ့ ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းတဲ့ စကားသံတွေ အကြင်နာတွေ အယုအယတွေကို ငါ တောင့်တလွန်းလှပြီ။ ပြီးတော့ နင့်ကို ဒီပုံအတိုင်း ငါ မမြင်ရက်ဘူး သက်နှင်းရဲ့။ ပြီးရွှင်တက်ကြွနေတဲ့ နင့်ရဲ့ ရှင်သန်မှုကိုပဲ ငါ လိုချင်တယ်။ အဲဒီနေ့က နင် သိပ်များစိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့သလားဟင်။ နင် ငိုခဲ့သေးလား။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲနေခဲ့လို့များ နင် accident ဖြစ်ခဲ့တာလား။ ငါ့ ပယောဂမှ ကင်းရဲ့လား သက်နှင်းရေ။ ငါရင်ဘတ်ထဲမှာ နင့်ကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ အများကြီးပဲ စုပြုံလွန်းနေပြီ။ အရိုးရှင်းဆုံးပြောရရင် နင့်ကို ငါ သိပ်လွမ်းနေခဲ့ပြီ။

အထူးသဖြင့် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေမိချိန်မှာ သူ့ကို တမ်းတစိတ်က အဆိုးရွား အပြင်းပြဆုံး။ အရာရာဟာ သူ့လက်သူ့ခြေချည်းပဲမို့ အားလုံးဟာ သူ့ကို သတိရခြင်းနှင့် ကင်းလွတ်တာရယ်လို့ မရှိပါ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်တိုင်း ရေချိုးတိုင်း၊ အဝတ်အစားလဲတိုင်း၊ ထမင်းစားတိုင်း၊ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ သက်နှင်းရေ ကြာရင် ငါ ရူးရတော့မယ်ထင်ရဲ့။

လွန်းထားထား
(ဆေးတတ္တသိုလ်)

တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ချောက်ချားလွန်းလှပြီ။ မေမေတို့ အိမ်လည်း ပြန်မနေချင်ပါ။ သူ့အငွေ့အသက် လှုပ်ရှားမှုကလေးတွေ အရိပ်ကလေးတွေကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ချင် . . . ။

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့သော်

ဆေးရုံသို့ရောက်ရောက်ချင်း သူ သတိရနေပြီ ဟူသော သတင်းက သူမကို လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားစေခဲ့ပါသည်။ နှလုံးသားက ခပ်ပြင်းပြင်းပင် ဆောင့်ခုန်လာခဲ့ပြီး သူ့ရှိရာအခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်မိသည်။ သူ့ နံဘေးမှာ အန်တီရော အန်ကယ်လ်ပါ ရှိနေခဲ့သည်။ သူမ သူ့ နားနားသို့ တိုးကပ်သွားမိပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် သူနှင့် မျက်လုံး ချင်းဆုံလိုက်မိပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးက အလိုလို ကွေးညွတ် ကာ ပြုံးမိရက်သား။

“သက်နှင်း . . . ”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့နာမည်ကို နူးညံ့စွာ ဖွဖွ ရွတ်လိုက်ရတာကို သူမ မရှက်ချင်တော့။ မတွန့်ဆုတ်ချင် တော့။ သူက သူမဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခါတိုင်း သူမကို ကြည့်တိုင်း ချစ်မြတ်နိုးခြင်းအဖြာဖြာဖြင့် ရှုန်းစိုလက်နေတတ် သော မျက်ဝန်းများက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် သမားရိုးကျဆန်လွန်းနေခဲ့သည်။ ရုတ်တ

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ရက်တော့ ရင်ထဲမှာ အောင့်ခနဲ မျက်သွားရသည်။

“ဒေါက်တာလားဟင် . . . ”

တဲ့ . . . ။ သူ လှမ်းမေးလိုက်သံကြောင့် သူမ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်မွကြေသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လို ! ”

“သား . . . သမီးကို မမှတ်မိဘူးလား။ သားရဲ့ ‘မ’ လေ”

သူ့အကြည့်တွေက ခပ်စိမ်းစိမ်း ရိုးသားလွန်းနေ သည်။ သမန်ကာလျှံကာ အကြည့်ထက်မပို။ သူမရင်ထဲရှိ နှလုံး သားကို ဆုပ်ညှစ်ခြေပစ်လိုက်သလို စူးစူးရှရှ နာကျင်သွားမိပါ သည်။

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် တကယ်မမှတ်မိဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲဟင်”

သူမ အရှိုက်တည့်တည့်ဆီ လက်သီးခပ်ပြင်းပြင်း တစ်လုံး ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသလိုပင် သူမ လှိုက်လှဲစွာ ငိုချင်ပြင်း ပြသွားခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သက်နှင်း ဘယ်လိုများ ဖြစ် သွားခဲ့ပါလိမ့်။

“သားရယ် . . . သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သား

အချစ်ကောင်းပြုစားခဲ့သော်

သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ခက်ခက်ခဲခဲ အရယူထားခဲ့တဲ့ သားရဲ့ ဇနီးလေ . . . ယုယပိုက်ထွေးလေ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီး၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လက်ထပ် လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ် မမှတ်မိတော့လို့ပါ”

သူ တကယ်ပြောနေတာ။ သူ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်။ ပြီးတော့ လိမ်ညာနေတာလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရေ လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို သူ မမှတ်မိတော့ဘူးဆိုပါလား။ ကံကြမ္မာက သူမကို လှပစွာ ရက်စက်ခဲ့ပြီပေါ့။ သူမ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ဗလာကျင်းလို့။ သူမ နောက်မှ အန်တီနဲ့အန်ကယ်လ်တို့ ပါလာကြသည်။

“သမီးရယ် . . . စိတ်ထိခိုက်မသွားပါနဲ့ကွယ်၊ ဆရာဝန် နဲ့ စကားပြောကြည့်ရအောင်၊ သားရဲ့ဒဏ်ရာက ခေါင်း မှာထိတာဆိုတော့ သတိရရချင်းမို့ ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်”

“ဒါပေမယ့် အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်ကိုတော့ သူ မှတ်မိ တယ်လေ၊ ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့တာ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းထားလဲဟင်”

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အခန်းထဲမှာ သေချာရှင်းပြ ခဲ့သည်။

“ဒဏ်ရာက ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားခဲ့တာဆိုတော့ Acute Amnesia ရသွားတာပါ။ တချို့မှတ်ဉာဏ်တွေကို မမှတ်မိတော့တာမျိုး၊ အဖြစ်အပျက်တချို့ လူတချို့ကို မမှတ်မိတော့တာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ရှည်လက် ရှည်နဲ့ အချိန်ယူပြီး ကုရမှာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ် ဉာဏ်ထဲမှာ သီးသန့်သိမ်းဆည်းထားတတ်တဲ့အဖြစ် အပျက်တချို့၊ လူတချို့ကို ချက်ချင်း ပြန်မမှတ်မိတာ မျိုးပါ။ အားလုံးကို မေ့မသွားတာကပဲ ကံကောင်းလှပြီ ဆိုရမယ်။ ကိုယ့်ဇနီးကို မမှတ်မိတော့တာဆိုတော့ ဇနီး ဖြစ်တဲ့သမီးက နားလည်စိတ်ရှည်စွာနဲ့ သူ ကိုယ့်ကို ပြန်မှတ်မိလာအောင် ကြိုးစားပေးရမှာပေါ့”

သူမရင်ထဲသို့ ပြောမပြတ်သော ခံစားမှုတစ် မျိုးက အလိုလို စိမ့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ခုအချိန်မှာ သူ့အနားက နေ ထွက်သွားမလား၊ ဆက်နေမလား . . . တစ်လမ်းကို သူမ ရွေးရတော့မည်။

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့လျှင်

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်းထဲမှာပဲ နေမိသည်မှာ
ဘယ်နှစ်ရက်ရှိမှန်းမသိ။ ဆေးရုံသွားဖို့ကို သူမမှာ သတ္တိမရှိ။
သူမကို မမှတ်မိသော စွဲလန်းလှုပ်ခတ်မှုမပါသာ သူစိမ်းတစ်
ယောက်ကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အား
မရှိပါ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ သူမ မျက်ရည်မကျချင်။
သူမ၏မာနက ခွင့်မပြုခဲ့။ အန်တီကတော့ ဂရုစိုက်ရှာပါသည်။
ဆေးရုံကပြန်လာတိုင်း သူမအိမ်ကို ဝင်လာတတ်သည်။ သူ
အခြေအနေတွေ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်ကောင်းမွန်လျက်
ရှိတာကို ပြောပြတတ်ရင်း သူမကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများဖြင့်
နှစ်သိမ့်တတ်ပါသည်။

“သမီးရယ် . . . သားကိုတော့ လာကြည့်စေချင်တယ်။
သူ မမှတ်မိဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ရှည်သည်း
ခံပြီး အချိန်တစ်ချိန်ကိုတော့ စောင့်ရမယ်လေ။ ကြယ်
စင်တို့ လမင်းတို့ကို ပြောပြထားလို့က်ပြီ။ သူတို့ ပြန်လာ
ကြလိမ့်မယ် သမီး”

ကြယ်စင် ပြန်လာတော့မည်ဆိုတော့ သူမ ထိတ်
ကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ကြယ်စင် သူမကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်
ပါမလား။ မျက်နှာချင်းရော ဆိုင်ချင်ပါမလား မသိ။ ကြယ်
စင် အကြောင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။
တကယ်တမ်း ရိုးသားစွာ အပွင့်လင်းဆုံး ဝန်ခံကြကြေးဆိုလျှင်
ကြယ်စင်ကို သူမ ဦးနှောက်ဖြင့် ရွေးချယ်လက်ခံခဲ့တာဖြစ်
သည်။ ကြယ်စင်သည် သူမအတွက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံ
ခမ်းနားလွန်းနေသော လက်တွဲဖော်ဖြစ်သည်။ ကြယ်စင်သည်
သူမဘဝအတွက် အမြင့်သို့ ခေါ်ဆောင်မည့် တွဲလက်တစ်ခု။
ထို့ကြောင့် ကြယ်စင်အချစ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပင် လက်ခံ
ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကြယ်စင်နှင့်လက်ထပ်ပြီး စင်္ကာပူမှာ MBA
တက်ဖို့ သူမ စိတ်ကူးမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တမ်းမှာ
ဘဝက သူမ ထင်သလောက် မဖြောင့်ခဲ့။ သက်နှင်းက
လေပြည်လေညင်းကလေး တသုန်သုန်ဖြင့် အေးဆေးညင်သာ
လျက်ရှိသော သူမဘဝကို မှန်တိုင်းတစ်စင်းလို ဗြန်းစားကြီး
မွေ့နှောက်ပစ်ခဲ့သည်။ သက်နှင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်
အောင် နာကြည်းနေမိသမျှသည် သူ့ရဲ့ မေတ္တာ၊ အကြင်နာ၊
အယုအယတွေအောက်မှာ တစ်စစီ လွင့်ပါးပျက်ပြယ်ခဲ့ရပြီ။

လွန်းထားထား
(ခေးတက္ကသိုလ်)

ကျွန်ုပ်တို့အားဖြုတ်ပေးပါ

သူ့အပေါ် သူမ တကယ်လိုအပ်ငြိတွယ်စေပြုလာခဲ့ချိန်တွင် သူက
သူမနှင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူမ
ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူ မပါဝင်ဘဲ သူမဘဝကို နဂိုအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ အစစအရာရာသည် သူ
မပါဘဲမပြီး . . . သူ့အရိပ်အငွေ့တွေနှင့် ကင်းလွတ်သည်ရယ်
လို့ မရှိ။ ကြာရင် ငါ ရူးတော့မယ် သက်နှင်းရေ။

တံခါးဆီမှ တဲလ်သံကြောင့် အန်တီရောက်လာ
တာပဲ . . . ဟု မျှော်လင့်လျက် တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသူကိုမြင်လိုက်ရတော့ သူမ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ပူနွေးရှိန်းမြဲသွားကာ လူက နောက်သို့ပင် ယိုင်သွား
ခဲ့သည်။

“ကိုယ် ဝင်ခဲ့မယ်နော် ယူကလေး”

တဲ့ . . .။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမ သူနှင့် ရင်မဆိုင်
ချင်။ ထွက်ပြေးလွင့်စင်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။ ကြယ်စင်က
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုမိဘဲ
သူ့အတွက် သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် ချပေးလိုက်သည်။ ကြယ်
စင်က သူမကို စေ့စေ့ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဖြစ်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်ထဲမှာ ယူကလေးရဲ့ အပြစ်
ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ယုရယ်၊
အခု သူလည်း ဆေးရုံကနေ ဆင်းရတော့မယ်၊ တော်
တော်လည်း သက်သာနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . သူက

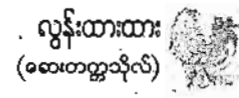

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်အခြားသူများ

ကိုယ့်အစ်ကိုဖြစ်နေတော့လည်း သူ လုပ်ခဲ့သမျှ ကို ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့သုံးယောက် ဆုံပြီး ဖြေရှင်းရမယ့် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ရှိနေတယ် ယူကလေး။ ကိုယ် သူနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်တယ်။ ယူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကိုယ်ပဲသိတယ် ယူကလေးရယ်။ ကိုယ် ယူကလေးကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ယူနေရာမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ လည်း တိုးလို့မရခဲ့ဘူး။

“တော်ပါတော့ ကြယ်စင်ရယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒါတွေပြောနေ ဖို့ မသင့်တော်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ယူကလေး . . . သူ့ကို ကွာရှင်းလိုက်ပါ။ သူ ယူကို မမှတ်မိတော့တဲ့အချိန်မှာ ကွာရှင်းလိုက်တာ အကောင်း ဆုံးပဲ။ သူနဲ့ကိုယ် စကားပြောကြည့်ပြီးပြီ။ သူ့ဘက်က အေးဆေးပဲ။ ယူကလေးဆန္ဒအတိုင်းပဲတဲ့။ ယူကလေး ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရင် သူ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်တဲ့။ ယူဆန္ဒမပါဘဲ သူ ယူကလေးကို ဇွတ်ခိုးပြေးသွားခဲ့တာ အားလုံးသိပြီးသားပဲ ယူကလေး။ ယူကလေးဟာ ကိုယ့် ချစ်သူပဲ။ ဒါ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲစရာ မရှိဘူး။ သူနဲ့

ပြတ်ပြတ်သားသား ကွာရှင်းဖို့ ဒီအချိန်က အကောင်း ဆုံးအချိန်ပဲ ယူကလေး။ ပြီးရင် ယူ စင်္ကာပူကို လိုက်ခဲ့ တော့။ MBA ကို ဟိုမှာဆက်တက်လို့ရတယ်။ ကိုယ် ယူကို ကောင်းကောင်း Support လုပ်ပေးနိုင်တယ် ယူ ကလေး။ အချိန်တစ်ခုကိုစောင့်ပြီးရင် ကိုယ်တို့ လက် ထပ်ကြမယ်။ သူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှကဏ္ဍကို ကိုယ်တို့အသိထဲ ကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရအောင်။ မေ့ပစ်လိုက်ကြစို့။ ဘဝအသစ် ပြန်စကြစို့ ယူကလေး . . . ဟင် . . . ဘယ် လိုလဲ။ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ ယူကလေးရယ်။ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းလွမ်းတယ် . . . သိလား။”

ကြယ်စင်က သူမ၏ လက်ဖဝါးကလေးတစ် ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်မှာအပ်ထားပြီး သူမကို မှတ်သိပ်ငဲ့လင့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ သည်။ သူမ လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကြယ်စင် . . . ကျွန်မဘက်ကိုတော့ လုံးဝ တွေးမပေး တော့ဘူးလား။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုမိန်းမ စားမျိုး ဖြစ်သွားမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို ဘယ် လိုပြောကြမလဲ”

အချစ်ကဏ္ဍကားပြုစားခဲ့လျှင်

လွန်းထားထား
(ခဆေးတက္ကသိုလ်)

တော့ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာရော ရင်ထဲမှာပါ ရှုပ်ပွနေပြီ”

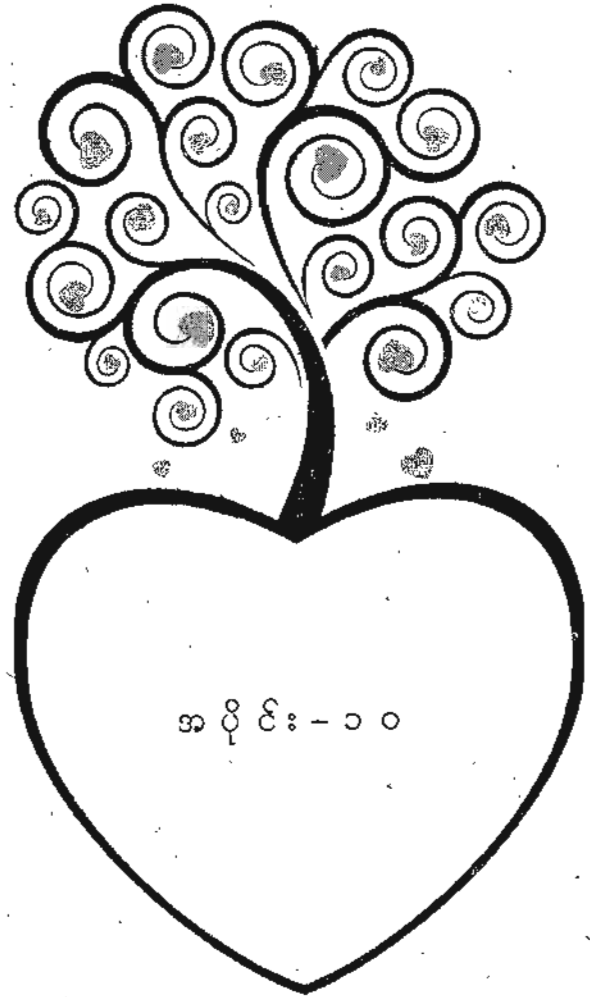
“ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်တွေ၊ ဝေဖန်စကားတွေအောက်မှာ ယုကလေးရဲ့ဘဝကို စတေးပစ်မလို့လား၊ မထိုက်တန်ပါဘူး ယုရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်ကြရအောင်ပါ။ ကိုယ်တို့ဘဝကို ဘယ်သူပယောဂမှမပါဘဲ ကိုယ်တို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြရအောင်၊ ရလဒ်ကိုလည်း ကိုယ်တို့ဘာသာပဲ ခံယူကြတာပေါ့၊ ယုကလေး စဉ်းစားပါ၊ သူ ဆေးရုံက ဆင်းရင် ယုကလေးဆီ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေတို့က အိမ်မှာပဲပြန်ခေါ်ထားမှာ၊ ယုကလေးက သူ့ကို စောင့်ဦးမလို့လား၊ သူ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ယုက ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့လား၊ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခါမှားရင် ဘဝတစ်ခုလုံး ကစဉ့်ကလျားဖြစ်မှာနော် . . . ယု၊ ပြောင်းလဲဖို့ကို စွန်းစားရဲဖို့ သတ္တိရှိစမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်တီးလိုက်မိသည်။ သူမ

တကယ်ပဲ သူ့ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာလား။

“ကျွန်မကို အချိန်ပေးပါ ကြယ်စင်ရယ်၊ ကျွန်မ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါ ကြယ်စင်ကို ဆက်သွယ်ပါမယ်၊ အခု

မေ့နေတယ်ဆိုတဲ့

သီးသန့်ဘဝကလေးတစ်ခုကို

ကျွန်တော် ပြန်ရှာကြည့်ချင်တယ် ...

လွန်းထားထား
(ခေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း - ၁၀

ညွှန်ခန်းထဲမှာ လူတွေအားလုံး စုံစုံညီညီရှိကြ
သည်။ အန်ကယ်လ်၊ အန်တီ၊ ဖေဖေ၊ မေမေ . . . ပြီးတော့
အန်တီဖိတ်ထားသော ရှေ့နေတစ်ယောက်။ သက်နှင်းက
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေကာ ဘယ်သူ့ကိုမှကြည့်မနေဘဲ
မျက်လုံးကို အောက်သို့ 'စိုက်ချထားခဲ့သည်။ သူမဘေးမှာ
ကြယ်စင်၊ ပြီးတော့ လမင်း။ သူမနှလုံးသားထဲမှာ လူမသိနိုင်
သော တိတ်တဆိတ်ဒဏ်ရာကပ်ခဲ့က နက်ရှိုင်းလို့။ နှလုံးသား
တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲ့လို့ . . . ။ သက်နှင်းရယ် . . . ။ ငါ့ကို
တစ်ချက်လောက်များ မော့ကြည့်ပါတော့လား။ အရင်ကလို
ရွန်းစိုလှိုက်လှဲနေတဲ့ အကြည့်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။
ငါဟာ တုကယ်ပဲ နင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ သူစိမ်း
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။ ငါ့ဆီက ထုံပြန်တော့မယ့်အချစ်ကို

BURMESE
CLASSIC
.com

အချစ်ကဏ္ဍအားဖြုတ်စားခဲ့သော်

နှင့် မက်မက်မောမော မမျှော်လင့်တော့ဘူးလားဟင် . . .။

“ကဲ လူစုံပြီဆိုတော့ စ,လိုက်ကြရအောင်နော်၊ ဒီနေ့ နှစ်ဘက်မိဘစုံရှေ့မှောက်မှာ မောင်သက်နှင့်ဝန်းရံနဲ့ မယုယပိုက်ထွေးတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြ မယ့်ပွဲကလေးပါ။ ဟောဒီမှာ ကွာရှင်းလက်မှတ် နှစ်စောင်ပါ။ မောင်သက်နှင့်က အရင် လက်မှတ်ထိုး လိုက်နော်”

ရှေ့နေက ကွာရှင်းစာချုပ်တွေကို သက်နှင့် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူမ သူ့ကို မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိလျက် ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာခဲ့သည်။ သူက ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ သူမကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို မျက် တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထိခတ်သွားကြသည်။ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ သည်။ သူမကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကာ . . .

“ ‘မ’ ဝဲ အရင်ထိုးလိုက်ပါ . . . ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်သည်။ ‘မ’ . . .

ထို အခေါ်ကလေးကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စင်သွား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အမှတ်တမဲ့ပဲ သူ ခေါ်လိုက်တာ လား။ သူမကို သူ မမှတ်မိတော့ဘူးဆိုရင် ‘မ’လို့ ဘာဖြစ်လို့ အလိုအလျှောက် ခေါ်ခဲ့သေးလဲ။ သူ . . သူ . . သူမကို တစ်ချိန်မှာ ပြန်မှတ်မိလာနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်လိုက်မိသည့်စိတ်က သူမကို လှပစွာ ဖြားယောင်နှောင်ဖွဲ့ပစ်လိုက်တော့သည်။ သူ လှမ်းပေးနေသော ကွာရှင်းစာချုပ်တွေကို သူမ လှမ်းယူလိုက်မိ သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲ မျက်ရည်တွေဖြင့် ချက်ချင်း ဝေဝါး သွားခဲ့သည်။ သက်နှင့်ရယ် . . . ငါ့ကို သိပ်ချစ်တတ်လွန်းတဲ့ လူငယ်ကလေးကို ငါ ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နင်ပေးခဲ့တဲ့ ချစ်တတ်ခြင်းမျိုး တခြား ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငါ မရနိုင်တော့တာ သေချာပြီးနောက်မှာ အချစ်ရဲ့ပြုစားခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီးတဲ့ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားက နင်ပြန် အလာကိုသာ မျှော်လင့်မက်မောစွာနဲ့ စောင့်ချင်နေခဲ့မိပြီ။

သူမ လက်ကလေးတွေ တုန်ရီစွာဖြင့် စာချုပ် တွေကို နှစ်ပိုင်း . . . လေးပိုင်း . . . အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်တဲ့အထိ ခြေမူဖြုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အားလုံးက တအံ့ တဩ . . .။

ကျွန်မအဖေအမေပြုစားခဲ့လျှင်

“ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ သူ ကျွန်မကို ပြန်မှတ်မိလာ တဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မ သူ့ကို စောင့်မယ် . . . ”

“ယုကလေး . . . ”

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကြယ်စင်၊ သူ ကျွန်မကို သိပ်ချစ် ခဲ့တဲ့လူပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ ကျွန်မဆီ ပြန်ကိုလာမှာ ပါ။ အဲဒီအခါကျ သူ့ကို အသည်းမကွဲစေချင်ဘူး။ သူ ပြန်လာတဲ့အထိ ကျွန်မ စောင့်ပါရစေ”

“ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒက အဓိကပါ။ ယုယ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ရှိပါစေ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတာဝန် မရှိတော့ ဘူးပေါ့ရှင် . . . ”

ရှေ့နေမမက စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသလိုပြော ကာ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားပြီ။ နှစ်ဘက်မိဘလူကြီး တွေလည်း ခုမှပဲ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ရယ်နိုင်၊ ပြုံးနိုင်၊ စကားပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကြယ်စင်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ထထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကြယ်စင်နောက်သို့ လမ်း ပါသွားခဲ့ သည်။

“ကဲ . . . သားနဲ့သမီး အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြဦး၊ လူကြီးတွေ စကားပြောရင်း စားလိုက်

လွန်းထားထား
(ဝေးတက္ကသိုလ်)

သောက်လိုက်ဦးမယ်။ မမတို့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြ နော် မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီလေ”

လူကြီးတွေက သိသိသာသာ ရှောင်ပေးသွားကြ သည်။ သူက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေဆဲ။

“သက်နှင်း . . . ဒီနေ့ ‘မ’နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့မလား၊ ပြစရာတွေ . . . ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

သူမက သူ့မျက်နှာကို စာအုပ်တစ်အုပ်လို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း ခပ်ဆဆ မေးလိုက်သည်။ သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ‘မ’၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ လိုက်လည်း လိုက်ချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်ဆိုတဲ့ သီးသန့်ဘဝကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြန်ရှာကြည့် ချင်တယ်”

သူ့အသံက ညင်သာတိုးဖွဲ့လွန်းသည်။ သူ့မျက် နှာက တကယ်ပဲ သိချင်ပြင်းပြနေဟန်မျိုး။

“ဒါဆိုရင်တော့ မှော်ဘီခြံထဲက ဘန်ဂလိုကလေးကနေ စ၊ရလိမ့်မယ်။ သက်နှင်းကို ‘မ’က ပြန်ခိုးပြေးရမယ်

အချစ်ကသင့်အားပြုစားခဲ့လျှင်

ထင်ပါရဲ့၊ မဟုတ်သေးဘူး... ခိုးပြေးတာလို့ သက်နှင်း
မပြောခဲ့ဘူး၊ သက်နှင်း သုံးခဲ့တဲ့ အသုံးအနှုန်းကို 'မ'
မမေ့ဘူး၊ 'မ'ကို ကျွန်တော် အလစ်သုတ်လာတာတဲ့"
“ဟာဗျာ... ကျွန်တော် တော်တော်ဆိုးပါလား”

သူ့မျက်နှာက တကယ်ပဲ အားနာမျက်နှာပူသွား
ဟန်မျိုး။ သူမက ရဲရင့်မိခဲ့ပြီ။

“အချစ်က ပြုစားခဲ့ရင် လူတိုင်း မယုံနိုင်စရာကောင်း
လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားတတ်တာချည်းပါပဲ
သက်နှင်းရယ်”

“ဪ... ”

သူက သူမကို ပြုံး၍ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်
ဝန်းတွေက သူ့စိမ်းဆန်နေသေးပေမယ့် စိမ်းကားအေးစက်ရိပ်
တော့ မရှိ။ နွေးထွေးသက်ဝင်စ ပြုလို့။ သူမ သူ့ကို ပြန်၍
ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် လုပ်ပေးရမည့်အစီအစဉ်တွေ
က ခေါင်းထဲမှာ အစီအရီ။ ခုမှပဲ သူမဘဝကလေးက စွန့်စား
ခန်းတစ်ခုလို့ ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားစ ပြုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ သွားကြစို့ သက်နှင်းရေ... အချစ်ရဲ့ ညှို့ဝင်ဖြား

လွန်းထားထား
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ယောင်းမှုတွေ ပြည့်နေတဲ့ မှော်ရုံတောတစ်ခုဆီကိုလေ။ နင့်
လက်ကို ယောင်လို့တောင် 'မ' မဖြုတ်ပါဘူး... သိလား။

စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခဖြင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေ...

မေတ္တာအားဖြင့်...

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

၁၂-၃-၂၀၁၂

